

ภารัตร์รัก สายลับ ป่วนจอมโหด

เล่ม 18

ภาคที่ 3 สิ่งที่ไม่ควร

akeove : เขียน

ในรั้วมหาวิทยาลัยเวลอเรโลมีตึกตาทึบสองตัว ตัวหนึ่งสีแดง ตัวหนึ่งสีฟ้า สูงห้าสิบเซนติเมตร รูปร่างคล้ายมนุษย์ เพียงแต่ช่วงศีรษะกลมแบนมีดวงตากกลมเล็ก สองดวงเปล่งแสงสีเขียว ส่วนลำตัวคล้ายกระป๋องน้ำ แขนและขาเป็นแท่งทรงกระบอก มือทรงกลมมีนิ้วเป็นปล้องๆ ยาวออกมาเล็กน้อยห้านิ้ว ทั้งสองเดินแบกก่องอาหารหลายสิบใบ

‘เอ!!! รูปร่างแบบนี้คล้ายพวกหุ่นยนต์ผู้ช่วยนักวิทยาศาสตร์ในยุคมาจอมเวท... ไม่สิ! มันน่าจะเป็นโกเลมจื๊วมากกว่า แต่ของแบบนี้หาซื้อทั่วไปได้ด้วยรี สงสัยต้องดูไปก่อน’

โกเลมจื๊วสองตัวเดินมาทางเขา พอถึงเขตรั้วมหาวิทยาลัยเวลอเรโล พวกมันก็ส่งเสียงร้อง แล้วโยนกล่องอาหารให้เรียวกาโร่

“ขอบใจนะเจ้าหนู” เรียวกาโร่และเงามังกรยกสองมือขึ้นคว่ำกล่องอาหารอย่างว่องไว แล้วหันหน้ามาหาเขา “แพนธ่อม ข้าไปหาที่กินก่อนนะ ไว้เจอกัน”

“อืม โชคดีนะเรียวกาโร่...”

ฟ้าว!!! ยังไม่ทันจะพูดจบ ร่างของมังกรหนุ่มก็พุ่งกลับไปยังสถาบันจอมเวททวินการ์ดี้ยน

เขาได้แต่ยิ้มเล็กๆ ให้ความรำเริงของอีกฝ่าย ก่อนจะหันมองโกเลมสองตัวที่หมุนตัวเดินกลับไปยังหอคอยชมรมลูกผู้ชาย เขาเดินตามลัทธิเวททั้งสองของยูซันไป

พร้อมเอ่ยทักทาย

“สวัสดี ผมเป็นพี่ชายของยูชัน ยินดีที่ได้พบพวกคุณนะ”

ติก! สองโกเลมชะงักเท่า แล้วหันหน้ามาหาเขาซึ่งเตรียมตัวยืมทักทาย

พรีบ! ทันใดนั้นสองโกเลมก็ซึ้นวากลางมือขวา ดวงตาเปล่งแสงสีแดง ส่งเสียง
ปิ๊บๆ แล้วหมุนตัวเดินจากไป

‘เฮ้ย! ทำไมนิสัยเสียขนาดนี้ล่ะ’ เขาจึงจะต้องกะพริบตาปริบๆ ‘สงสัยจะยังไม่คุ้นหน้า เลยทำตัวก้าวร้าว...’ มือขวาหยิบผลึกเวท 1 ท่องออกมาทำหนึ่ง ปั่นเสียง
สตัส “เฮ้! ผมมีของกินเล่นมาฝากนะ”

พืบ!! พวกมันหันมามองเขา เพียงเห็นผลึกเวททองในมือก็วิ่งมาร้อมส่งเสียง
ปิ๊บๆ แล้วขยับไปมาราวกับเด็กที่อยากได้ของจากผู้ใหญ่ไว้ๆ

‘ว่าแล้วเหียว เจ้าพวกนี้เลี้ยงไม่ยากหรอก’ เพียงยื่นมือขวาไป สองโกเลมก็ใช้
สองมือเล็กๆ ของพวกมันหยิบผลึกเวททองไปโดยเร็ว พอเห็นพวกมันดูดผลึกเวทไป
จนหมดค่อยถาม “นี่...”

ติก! สองโกเลมหันหลังเดินจากไปอย่างฉับพลัน

พืว! สายลมพัดผ่านร่างของเขามือยืมค้าง

‘เฮ้ย! กินเสร็จก็ทิ้งกันเลยหรอ’

เมธัสจับสองโกเลมจิ๋วที่เดินไปป็นบันไดเชือกของหอคอยชมรมลูกผู้ชาย
อย่างกระฉับกระเฉง

‘ไม่เป็นไร รอไปถามข้อมูลกับยูชันก็แล้วกัน’

ณ ห้องนั่งเล่นในบ้านพักนักศึกษาชาย

เมธัสนั่งจับขาอุ้มมองยูชันที่กำลังยิ้มแยมกับสองสัตว์เวทที่แสนเชื่อง หนึ่งนั้น
ชื่อเซนกิ อีกหนึ่งชื่อโกคิ

ยูชันเล่าว่าตอนที่ไปทำภารกิจค้นหาสมุนไพรในถ้ำแห่งหนึ่ง บังเอิญทำผลึกเวท
ทองตกพื้น ขณะที่จะหยิบกลับมาก็พบว่าผลึกเวททองก้อนนั้นได้สลายหายไป แล้วพื้น
จุดนั้นก็เกิดแสงสว่างวบขึ้น ทำเอาพวกยูชันตกใจจนถอยหลัง ในเวลานั้นเองเซนกิก็
ค่อยๆ ดันร่างขึ้นจากพื้นดินพร้อมกับลากโกคิขึ้นมาด้วย

หลังจากนั้นเซนกิก็เขียนอักษรลงบนดินบอกว่า พวกตนเป็นสัตว์เวทที่โดนทิ้ง

ขอให้เหล่าคนใจดีช่วยเหลือด้วย ยูชันจึงรับเลี้ยงพวกมันอย่างไม่ลังเล

“เรื่องทั้งหมดก็เป็นแบบนี้ละครับพี่” น้องชายยิ้มแป้นใช้มือซ้ายลูบศีรษะเซนกิที่ยืนอยู่บนเก้าอี้ด้านซ้าย “แกมพวกนี้ยังเป็นสัตว์เวทแบบพิเศษด้วย ถึงไม่จ่ายพลังเวทให้ก็จะแค่หลับเฉยๆ”

จู่ๆ ยูชันพลันมีสายตาเศร้าระคนเจ็บปวด ทำให้เมธัสรู้ทันควันว่า น้องชายคงส่งสารสองโกเลมที่โดนทิ้ง แต่ก็อดเหนื่อยใจไม่ได้ที่น้องชายดันโดนหลอก เพราะเขามั่นใจว่าพวกมันไม่ใช่สัตว์เวท

เนื่องจากสัตว์เวทปกติถ้าไม่ได้รับผลึกเวทหรือการจ่ายพลังงานจากเจ้านาย พวกมันต้องตายทันที

‘เฮ้อ! น้องรู้ไหมว่าเจ้าพวกนี้ไม่ใช่สัตว์เวทแบบพิเศษอะไรหรอก ก็แค่หุ่นยนต์ผู้ช่วยนักเวทศาสตร์ที่น่าจะแอบหนีออกมาอู้งาน แล้วดันพลังเวทหมด จากนั้นถ้าจกถล่มหรือไม่ก็โดนใครเกล้งเอาดินกลบฝังเท่านั้นเอง’

ไม่ว่าความเป็นมาของพวกมันจะเป็นเช่นใด แต่พวกมันก็เป็นหุ่นยนต์ที่เขาตามหามาตลอด เพราะมีความสามารถทั่วไปนำไปใช้งาน ไม่ว่าจะเป็นการแทรกแซงระบบฐานทัพที่มีการป้องกันอ่อนกว่าระบบของมัน รวมไปถึงช่วยประดิษฐ์สิ่งของที่พวกมันมีในข้อมูลซึ่งล้วนเป็นประโยชน์ต่อเขาทั้งสิ้น

บ๊ีบ! เซนกิใช้สองมือประคองกาน้ำชารินน้ำชาใส่แก้วอย่างระมัดระวัง พอเติ่มก็ส่งเสียงบ๊ีบอีกครั้ง

“ขอบใจมากนะ” น้องชายใช้มือซ้ายหยิบถ้วยชาไปดื่มอย่างสุขใจ ก่อนจะหันมามองพี่ชาย “พวกนี้ซิงซาเก่งมากเลย พี่เห็นด้วยไหมครับ”

“ก็ใช้ได้นะ” พอดื่มหมดเขาก็วางแก้วลงบนโต๊ะ โกลิที่ยืนอยู่บนเก้าอี้ด้านซ้ายรีบเติมน้ำชาให้อย่างนอบน้อม “น้องทำยังไงพวกนั้นถึงเชื่อล่ะ”

ยูชันเอียงศีรษะไปมา “พวกเซนกิก็นิสัยดีอยู่แล้วนี่นา”

วืง! โฟนคริสตัลของน้องชายที่เสียบอยู่ตรงกระเป๋าสีเสื้อเปล่งแสง

พอน้องชายรับโฟนคริสตัลก็พบว่ารุ่นพี่สาวจากทีมมินิการ์เดียนเรียกชื่อรอบพิเศษ จึงตอบรับอย่างซิงซัง หลังปิดการติดต่อก็ผุดลุกขึ้น

“ผมขอตัวไปซ้อมกับพวกรุ่นพี่ก่อนนะครับ”

“ไปดีมาดีนะ” เขายิ้มเล็กๆ พลงยกมือซ้ายขึ้นโบก

“เมื่อเย็นวันนี้ที่รอผมมาทำให้กินด้วยนะครับ” น้องชายยิ้มอย่างมั่นใจ แล้วค่อยมองไปยังเซนทิกกับโกคิ “ฝากเผ้าบ้านและดูแลพี่ชายของผมด้วยนะ”

ป๊ปป!! สองโกเลมโค้งกายอย่างว่องไว

ยูซันหันมาส่งยิ้มระรื่นก่อนจะเดินออกจากห้องไป โดยมีสองโกเลมเดินตามไปถึงประตู พอน้องชายปิดประตูพวกมันทั้งสองก็หันมามองเขาด้วยท่าทีเฉยชา

เพื่อไม่ให้เสียเวลาไปมากกว่านี้เขาจึงเข้าประเด็น

“พวกแกทั้งสองไม่ใช่สัตว์เวทแบบพิเศษ แต่เป็นหุ่นยนต์ผู้ช่วยนักเวทศาสตร์ใช่ไหม”

ตึก! สองโกเลมสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะหันไปซ้ายทีขวาทีพร้อมร้องป๊ปป!!

‘มีเนี่ยนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ด้วยแฮะ ท่าทางจะเจ้าเล่ห์ไม่เบา’ เขารู้ดีว่าการเล่นไม่เชิงจะทำให้เกิดการต่อต้าน ดังนั้นจึงเริ่มจากไม้นวมก่อน “ผมเป็นคนมีเหตุมีผล ถือคติตอบแทนบุญคุณผู้ช่วยเหลือ หากให้ข้อมูลที่ผมต้องการละก็...” เมธัสล้วงผลึกเวทของหลายสิบก้อนออกมากองบนโต๊ะ “เป็นไง สนใจจะตอบคำถามของผมหรือยัง”

ตึกๆ เซนทิกกับโกคิวิ่งมาอย่างรวดเร็ว แล้วกระโดดขึ้นมายืนบนโต๊ะ

ว๊ิง! จู๊ๆ เหนือศีรษะของพวกมันก็เกิดวงเวทสีทองพร้อมอักษรารูดำ ได้เลย แต่ขอกินก่อนได้ไหม

‘เฮ้ย!!! ที่แท้ก็โต้ตอบได้นี่หว่า’ เขาตะลึงเล็กน้อย ก่อนจะตอบ “เชิญ”

พุป!! สองโกเลมใช้สองมือดูดผลึกเวทของราวกับเครื่องดูดฝุ่นจนหมดในชั่วอึดใจ

“เฮลละ” เขานั่งร่ายยิ้มมุม “เรามาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้แล้ว ผมอยากจะถามว่า...”

ว๊ิง! อักษรในวงเวทสีทองบนศีรษะของพวกมันพลันเปลี่ยนไป ท่านแพนธ่อมขอผลึกเวทของอีกหน่อย แล้วพวกเราจะตอบทุกอย่างเลย

ต๊ปป! พวกมันคุกเข่าลงพร้อมกุมสองมือ ดวงตาเปล่งแสงสีชมพูอ่อน

‘ให้ก่อนแล้วค่อยทวงก็ได้มั้ง’ เมธัสล้วงผลึกเวทของให้พวกมันอีกร้อยกว่าก้อน ทว่าพวกมันกลับไม่รู้จักพอ เขาจึงเริ่มเอะใจ แก้ง่ายหน้าพหลันนั้นร่ายยิ้มเศร้า “โทษทีนะ ผมไม่มีผลึกเวทแล้ว”

ว๊ิง! วงเวทเหนือศีรษะของพวกมันเกิดอักษรว่า ไม่มีจริงๆ เหรอ

“ใช่” เมธัสเสริมตอบเสียงอ่อน “ไว้วันหลังผมหาให้ใหม่ แต่ตอนนี้บอกก่อนว่าพวกคุณรู้จักฐานลับหรือที่ก่อสร้างในยุคมหาจอมเวทบ้างไหม”

เซนก็ตอบอย่างว่องไว คำถามนั้นแพง ไว้มีผลึกเวททองมากกว่านี้ค่อยมาถามโกคิตอบเสริม ถ้าจนแบบนี้ อย่าหวังได้ข้อมูลแถมมีค่าจากพวกเราเลย

“แล้วต้องการเท่าไรล่ะ”

ผลึกเวททองห้าร้อยล้านก้อน สองโกเลมตอบพร้อมกัน

“หา!! เยอะขนาดนั้นผมหาไม่ได้หรอก ลดเหลือห้าหมื่นก้อนได้ไหม ไม่ก็ขอทำเรื่องผ่อนจ่ายได้หรือเปล่า”

เฮอะ ไปตายซะ ไอ้หนุ่มผมยาวซี้ก สองโกเลมตอบกลับมาพร้อมกันอีกครั้ง

วี้ง! พวกเวทลือสหายไป พวกมันก็หันหลัง แล้วกระโดดลงจากโต๊ะเดินออกจากห้องนั่งเล่นไปอย่างฉับไว

เมธัสคลี่ยิ้มนุ่มพลงดื่มชาที่เริ่มเย็นชืด ‘พวกคุณเลือกทางนี้เองนะ หึๆๆ’

เมื่อดวงตะวันใกล้ลับขอบฟ้า

ตึก! ยูซันยืนอยู่หน้าประตูบ้านพักนักศึกษาชายด้วยร่างกายที่อ่อนล้าจากการฝึกซ้อมอย่างหนัก

ถึงจะเหนื่อยไปบ้าง ทว่าทุกวันที่ล้วนเต็มไปด้วยความสุขจากการได้ทุ่มเทในสิ่งที่ตนชอบ แต่วันนี้เขาได้พบพี่ชายที่ไม่ได้เจอหน้ามานาน จึงอยากจะมีเรียวแรงปรุงอาหารสุดฝีมือหวังได้รับคำชม

‘ต่อให้ไม่เหลือแรงจับช้อนตอกกินอาหาร แต่ก็ต้องทำให้ดีที่สุด’ พอเข้าไปในบ้านเด็กหนุ่มก็รีบปั่นเสียงสไล ‘พี่ครับ ผมกลับมาแล้ว ขอเวลา...’

เขาต้องชะงักว้างเพราะในห้องโถงเต็มไปด้วยรุ่นพี่จากสถานศึกษา พวกเพื่อนร่วมชั้นที่ตนสนิทสนมอีกหลายคน รวมทั้งพวกलिखिที่ไม่ค่อยได้สนิทหากันบ่อยนัก ทั้งหมดล้วนจับกลุ่มคุยกันด้วยรอยยิ้ม

‘เอ!! ทำไมถึงมีคนมาเยอะขนาดนี้ล่ะ’

“อ้าว ยูซันกลับมาแล้วหรือ” เสียงอ่อนโยนของพี่ชายดังขึ้นจากมุมห้อง

“ใช่ครับ” น้องชายมองไปยังแฟนร้อมที่มีรอยยิ้มอบอุ่น แต่เขากลับรู้สึกว่พี่ชายกำลังโกรธ จึงต้องระวังตัวให้มาก “ขอโทษนะครับที่ผมกลับสาย พอตีพวกรุ่นพี่ฝึกหนัก”

“อ้อ เรื่องนั้นรู้แล้ว เพราะเมื่อกี้พี่ชวนทุกคนจากทีมมินิการ์เดียนมากินมื้อค่ำด้วยกัน น้องเปิดประตูเอาไว้ได้เลยนะ เพราะอีกแป๊บพวกเธอก็คงจะมาถึงแล้ว” พี่ชายพูดจบก็หันไปสรวอยยิ้มนุ่มนวล “ทุกท่านเชิญตามผมไปยังห้องอาหารได้ ตอนนี้ก๊วกเวดากำลังทำอาหารเสร็จแล้ว”

“เย้!” เสียงยินดีของเหล่าสาว ๆ ดังทั่วห้อง

ยูซันได้แต่มองพี่ชายที่กำลังจะลื่นไถลของตน ทว่าก็โหยหวนไม่ได้ เพราะเรื่องของเขานั้นเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ การเข้าสังคมเป็นสิ่งจำเป็นของผู้ใหญ่ ยิ่งเป็นคนระดับพี่ชายที่รู้จักคนมากมายก็สมควรจัดงานเลี้ยง ชวนคนรู้จักมากระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้น

ถึงสมองจะเข้าใจเหตุผล ทว่าหัวใจกลับอดเหมามิได้ แต่เขาต้องไม่เป็นภาระให้พี่ชายจึงเปิดประตูต้อนรับพวกรุ่นพี่และเพื่อนร่วมทีมที่มีสีหน้าเบิกบาน แล้วค่อยเดินตามหลังพวกเธอไปยังห้องอาหาร ที่มีอาหารแสนอร่อยของเจฟซึ่งเหนือกว่าของเขานับพันเท่ารออยู่

พอมองไปยังหน้าห้องก็เห็นพี่ชายกำลังยิ้มแย้มรับคำทักทายอย่างสุภาพจากเหล่ารุ่นพี่และเพื่อนร่วมชั้น ทำเอาเขารู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นน้องของคนผู้นี้ เลยรีบสลัดความเหงาทั้งหมด แล้วเดินไปอย่างหนักแน่นบนรอยยิ้มแบบตอนแสดงหนัง

“พี่ครับ วันนี้พวกเราไปกินอาหารของเจฟให้เต็มอ้อมเลยนะครับ”

“หือ น้องพูดอะไร” แฟนธ่อมมีสีหน้ามึนงง “ไม่ใช่ว่าน้องจะทำอาหารให้พี่กินหรอกหรือ”

“หา!!” ยูซันถึงกับอึ้ง “เอ่อ แต่ว่าอาหารของเจฟ...”

“อะแยม ผมบอกแล้วไงยูซัน ว่าให้เรียกผมว่าเซฟ” เสียงทุ้มเข้มของก๊วกเวดดังขึ้นจากด้านหลัง

พอหันไปมองก็เห็นบุรุษเผ่าสิงโตสวมชุดพ่อครัวสีขาวเดินมาพร้อมกับรถเข็นอาหาร โดยด้านซ้ายมีเชือกกับโกคิเช็นรถอาหารตามมา

ป๊! ส่องสัตว์เวทที่แสนื่องได้วิ่งเข้ามาส่งผ้าเช็ดหน้าและน้ำเย็นให้เขา

“ตีมาน้ำเช็ดหน้าให้เรียบร้อย แล้วพี่จะไปรอกินอาหารฝีมือน้องนะ” พี่ชายเอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยนแล้วเดินเข้าไปในห้องอาหาร “ผมจัดงานเลี้ยงวันนี้เพราะอยากจะขอบคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนผมและน้องชายมาโดยตลอด...”

หมับ!! ไหล่ขวายูชันพลันถูกจับ พอมองไปก็เห็นมือซ้ายของกุกเทวดา

“วัตถุดิบส่วนใหญ่ผมเตรียมให้หมดแล้ว ลองทำแบบที่ฝึกมาด้วยกันนะยูชัน รับรองว่าคุณแฟนร่อมต้องชมแน่นอน” ดวงตาของเจฟทอแวรู๊ใจ “ส่วนผมขอไปรับรองเหล่าผู้รอคอยอาหารของผมก่อนนะครับ”

“ขอบคุณมากเลย”

เด็กหนุ่มมองกุกเทวดาเดินเข้าไปในห้องอาหารที่มีเสียงปรบมือต้อนรับอย่างร่าเริง บรรยากาศแห่งความสุขทำให้เขารู้สึกสนุกสนานไปด้วย มือซ้ายจึงรีบรับแก้วน้ำเย็นมาดื่มให้ชื่นใจ มือขวารับผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดให้สดใสร แล้วสาวทำไปยังห้องครัวเพื่อทำอาหารสุดฝีมือ

พอถึงห้องครัวที่แสนใหญ่โตเขาก็เร่งปรุงอาหารตามที่เจฟสอน ขณะกำลังใกล้จะเสร็จเขาก็มองนาฬิกาที่บอกว่าเวลาผ่านมากเกือบสิบนาทีแล้ว ป่านนี้ทุกคนในห้องอาหารคงกำลังเบิกบานใจ ส่วนสองสัตว์เวทที่เข็นรถอาหารไปจอดเรียบร้อยแล้วก็กลับมาช่วยเขาอย่างแข็งขัน เดี่ยวก็ช่วยหยิบวัตถุดิบ เดี่ยวก็ต่อตัวขึ้นมายืนส่งจานสามที่เขาต้องการ

“เซนทิคมขอขวตพริกไทยหน่อยสิ” เขาเลื่อนมือซ้ายไปอย่างว่องไว พอจับกุกก็นำมาเขย่าให้ผงพริกไทยตกลงสู่หม้อซุบที่กำลังเคี่ยวได้ที่ ก่อนจะยื่นมือซ้ายไปยังตำแหน่งเดิม “ขอบคุณนะ”

“ไม่เป็นไร” เสียงพี่ชายดังขึ้น

ยูชันหันซ้ายด้วยความตกใจ “อ้าว พี่มาได้ไง”

“ก็มารอกินอาหารของน้องไง” พี่ชายยิ้มกว้าง ก่อนจะหันไปมองเตาที่ว่าง “จะว่าไปแล้วพี่เองก็อยากปรุงอาหารท้องถิ่นที่พี่เจอมาให้น้องกินเหมือนกัน”

“แต่พี่น่าจะเหนื่อยจากการไปทำงานมาไม่ใช่หรอครับ”

มือขวาของพี่ชายลูบศีรษะเขาอย่างอ่อนโยน

“เวลาทำอะไรให้คนในครอบครัว มันไม่มีคำว่าเหนื่อยหรอก”

ความรู้สึกบางอย่างที่เอ่อล้นออกมาทำให้น้ำตาเด็กหนุ่มคลอเบ้าอย่างลึมดัว แต่เขาก็ต้องกลั้นมันเอาไว้ เพื่อไม่ให้พี่ชายต้องเป็นห่วง

“ถ้าแสบตาเพราะพริกไทยก็ปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมาเถอะ” พี่ชายเอ่ยอย่างขบขัน พอยูชันมองไปก็เห็นอีกฝ่ายกำลังร้องไห้เหมือนกัน “พริกไทยนี่มันแสบตาจริงๆ

เนอะ”

“จริงครับ” ยูชันขานรับเสียงดัง แล้วหันมาตั้งใจทำงานพร้อมปล่อยให้หน้าตาแห่งความสุขไหลริน “พี่ชาย วันนี้แหละผมจะเอาชนะพี่ชายด้วยอาหารจานนี้”

“ฮ่าๆ” จ๊นมาลองดู เพราะที่ผ่านมาน้องไม่เคยชนะพี่สักอย่างเลยนี่นา” มือขวาของพี่ชายเลื่อนกลับไปพร้อมหยิบกระเพาะว่างออกมาใบหนึ่ง “อ้อ แล้วกับซาเฟน่าล่ะ ไปถึงไหนกันแล้ว”

ยูชันหันน้ำร้อนผ่าว แถมยังแผลงท่าเตะหลิวหลุดมือ “พี่พูดอะไรแบบนั้น!! นี่ถ้ามีคนอื่นมาได้ยินผมก็อายแย่สิ”

“ฮ่าๆ” น้องจีบซาเฟน่าโจ่งแจ้งขนาดนี้ยังต้องอายใครอีกหรื” แฟนอ่อมมองหม้อชุปด้วยสีหน้าครุ่นคิด “ระวังเรื่องความแรงของไฟด้วยนะ เดี่ยวชุปจะเสีयरสชาติ”

ยูชันรีบหันไปมองแล้วหรีไฟ “โธ่ เพราะพี่แท้ๆ ผมเลยไม่มีสมาธิทำอาหารเลย”

“ถ้าเป็นแบบนั้นก็แปลว่าน้องยังฝึกมากไม่พอ ดูตัวอย่างพี่สิ ทำแบบนี้ยังได้เลย”

พรีบ!! ผมสิดำยาวของพี่ชายแยกย้ายไปทำอาหารที่เดียวถึงหกอย่างพร้อมกัน

“อ๊า!!! โกงกันนี่นา แบบนี้ผมจะสู้พี่ได้อย่างไร” ชายหนุ่มเริ่มรื้อร่น

“ก็ให้สองตัวนั้นช่วยสิ ทำทางจะเชี่ยวชาญด้านการทำอาหารด้วยนี่นา” แฟนอ่อมหันมาส่งยิ้ม “จำไว้ว่ายูชัน การขอความร่วมมือจากเพื่อนพ้องเป็นเรื่องสำคัญ อย่าฝืนทำทุกอย่างด้วยตัวคนเดียว”

“ครับ!!” จ๊นเซนกิ โกคิ ผมขอความร่วมมือหน่อยนะ”

ปืบ! สองสัตว์เวทส่งเสียง เหมือนจะให้ความร่วมมือเต็มที่แบบทุกครั้ง

ยูชันตั้งใจปรุงอาหารไปพร้อมกับพี่ชาย ที่คอยเล่าเรื่องต่างๆ มากมายที่ไปทำมา ส่วนเด็กหนุ่มก็เล่าเรื่องชีวิตประจำวันของตัวเอง ทำให้รู้สึกราววันนี้เป็นวันที่ปรุงอาหารได้สนุกที่สุดเลย

แต่พอผ่านไปครึ่งชั่วโมง อาหารจานแรกของผู้เป็นพี่ก็ทำให้เขาต้องคอดก เพราะเขาคงจะพ่ายแพ้ให้อาหารของพี่ชายที่เปี่ยมด้วยรสชาติของสถานที่ที่พี่ไปเยือนมา

‘เฮ้อ แบบนี้พี่คงเบี้ออาหารของผมแน่เลย’

“ยูชัน อาหารของน้องใช้ได้เลยนี่นา” พี่ชายเอ่ยเสียงสดใส ขณะบังคับเส้นผมไปพันซ้อนล้อมแล้วตักอาหารทุกจานที่ปรุงโดยยูชันไปชิม “ยอดเยี่ยมทุกจานเลยจริงๆ นะ”

“พี่อย่าแกล้งผมเลย” เขาทำแก้มป่องอย่างลึมตัว “ผมไม่ชอบนะ”

“ใครบอกว่าพี่แกล้งผม” แฟนธ่อมหันไปมองประตู “ทุกคนจะมาชิมอาหารฝีมือของยูชันหน่อยไหม”

“ว้าย! ท่านประธานรู้ด้วยเหรอว่าพวกเราแอบอยู่ตรงนี้” ลิซียเอ่ยด้วยความตกใจ

“ແหม นี่กว่าจะไม่ชวนผมแล้วนะครับ” เจฟเอ่ยเสียงเข้ม

พริบตานั้นพวกรุ่นพี่และเพื่อนร่วมชั้นก็กรูกันเข้ามาในครัว ทำเอาห้องที่เคยใหญ่ดูคับแคบไปทันตา

“อืม อร่อยจริงๆ นะยูชัน ผมไม่ผิดหวังจริงๆ ที่ได้เป็นอาจารย์สอนวิชาการทำอาหารให้คุณ” เจฟมองมาด้วยสายตามากุญมิใจ

“พี่คิดว่าอาหารของน้องใช้ได้เลยนะ” มารินำหันมาส่งยิ้ม “มันทำให้พี่คิดถึงครอบครัวเลยทีเดียว”

“ใช่ค่ะ พวกเราเห็นด้วย” รุ่นพี่คนอื่นๆ หันมาส่งยิ้มจริงใจ

ยูชันถึงกับหน้าร้อนผ่าว เขายกมือขวขึ้นเกาศีรษะตัวเอง “เอ่อ ผมทำอร่อยจริงหรือครับ”

“จริงสิ น้องควรมั่นใจในตัวเองหน่อยนะ” แฟนธ่อมยิ้มเล็กๆ ก่อนจะผุดลุกขึ้น “เอละze ระบายทุกคนช่วยกันหยิบไปคนละจานสองจาน แล้วเราไปสนุกกันต่อที่ห้องอาหารนะ”

“ค่ะ ท่านประธาน” พวกรุ่นพี่และเพื่อนร่วมชั้นขานรับพร้อมกัน

“ครับ!!” ยูชันยิ้มกว้างพร้อมเดินถือจานอาหารไปกับทุกคน

ทั้งหมดตบถุกสนานกับมื้อค่ำที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะอันสดใส หลังจากงานเลี้ยงเลิกยูชันก็กลับสู่ห้องครัวเพื่อล้างจานขามร่วมกับพี่ชายและสองสัตว์เวทที่วิ่งวนมาทั้งคืน เขามองไปยังพี่ชายที่ยืนอยู่ด้านซ้าย อีกฝ่ายกำลังฮัมเพลงพลางล้างจาน “วันนี้ขอบคุณมากนะครับพี่”

แฟนธ่อมหันมามองพร้อมอมยิ้ม “พี่ต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายขอบคุณน้อง หากไม่ได้น้องพี่คงไม่สนุกขนาดนี้”

น้องชายยิ้มกว้าง หลังจากทำความสะอาดครัวเสร็จเขาก็เข้านอนอย่างมีความสุข

“เซนกิ โกกิ หลับฝันดีนะ” พอได้ยินเสียงป๊อบตบเด็กหนุ่มก็หลับตาลง ‘อยากให้ทุกวันสนุกแบบนี้จริงๆ’

เซนกิที่นอนอยู่บนเตียงขนาดเล็กต้องหันซ้ายมองพวกพ้องพลางส่งข้อความผ่านคลื่นสัญญาณ

“เฮ้ย! แกว่าเจ้าหนูผมยวนั่นมันโหดร้ายกับเจ้านายเรามากไปหรือเปล่า”

“นั่นดี สงสัยไม่อยากจะตายดี เลยบังคับให้พวกเราสู้จนวายสุดๆ แบบนี้”

“เอาเป็นว่าเดี๋ยวพรุ่งนี้พวกเราไปไถผลึกเวทจากมันเยอะๆ แล้วค่อยหลอกมันไปไกลๆ เจ้านายเราดีไหม”

“เออ!! แบบนั้นก็ดี ส่งมันไปไอซ์ฟรอนเลย หวังว่ามันจะโง่งไปถึงขั้นลึกๆ แล้วตายๆ ไปเลย ฮ่าๆ”

“นั่นสิ ฮ่าๆ”

“งั้นพวกเรานอนกันดีกว่า แล้วพรุ่งนี้ค่อยไปรีดไถมันจนหมดตัว หึๆ”

ขณะที่กำลังจะพักผ่อน จู่ๆ เซนกิก็สัมผัสได้ว่ามีบางสิ่งมาหยุดอยู่เบื้องหน้า ปรื๊ดตั้นร่างของมันและเพื่อนก็ถูกเส้นผมรัดพัน

“แหม! ถึงผมจะไม่รู้ว่าพวกคุณบนถึงผมหรือเปล่า” แฟนธ่อมเอ่ยด้วยเสียงขี้เล่น “แต่ผมจามไม่หยุดตั้งแต่เมื่อก็แล้วนะ ไปเที่ยวด้วยกันหน่อยไหม”

“จ๊าก!! ไ้หนูผมยวตามมาหลอน” สองหุ่นยนต์ร้องลั่น “เจ้านายช่วยด้วย!!!”

ถึงจะร้องสุดเสียง ทว่าเจ้านายหนุ่มกลับหลับสนิท มารู้อีกทีพวกมันก็โดนหนุ่มผมยวพามายังห้องที่มีโต๊ะเก้าอี้และเครื่องมือช่างอีกมากมาย

เส้นผมของชายหนุ่มพุ่งไปจับบรรดาเครื่องมือช่าง “ผมอยากรู้จริงๆ ว่าร่างกายของพวกคุณประกอบขึ้นมายังไง แล้วมีวิธีไหนบ้างที่จะทำให้พวกคุณเชื่อ”

กึก! ใบเลื่อยเลื่อนลงมาแตะลำคอของสองหุ่น

“ถ้าผมประกอบคุณกลับเหมือนเดิมไม่ได้ก็อย่าว่ากันนะ หึๆๆ”

เซนกิมั่นใจว่าพวกมันต้องโดนหันเป็นชิ้นๆ แน่จึงต้องร้องลั่น “จ๊าก!!! เจ้านายช่วยข้าด้วย”

“เจ้านายพวกเรายูที่นี่” โกคิร้องตาม

“หึๆ ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกไปจากอาณาเขตพลังเอ็นทลีของผมได้หรอก”

“วัก!! ทำไงดีโกคิ” เซนกิหันขวับมองเพื่อน

เพื่อนสนิทหันมามองมัน “พวกเราหลอกมันก่อนดีไหม”

“ความอดทนผมมีจำกัดนะ” เมธัสเห็นพวกนั้นส่งเสียงป๊ปๆ จึงเอ่ยเสียง
เย็นชา “เวลาสนใจสิ่งใด ก็มักกัดแะมันออกมาเพื่อทำความเข้าใจมันอย่างลึกซึ้ง!!”

พ๊ป! วูบ! สว่าน คีม เลื่อยขนาดเล็ก และอุปกรณ์ช่างอื่นๆ อีกมากมายทั้งสอง
มือและเส้นผมถืออยู่ขยับมาจ่อร่างของสองหุ่นยนต์รับใช้

เซนิกกับโกคิสั่งเสียงร้องป๊ปๆ ถึ๊ว คล้ายกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว ทว่า
ก่อนที่เครื่องมือแยกชิ้นส่วนจำนวนมากจะกระทบถูกร่างของพวกมัน แพนธ่อมก็ปั่น
เสียงเยียบเย็น

“พวกเจ้าทั้งสองตัวเริ่มสนใจจะทำงานให้ผมหรือยัง หากต้องการก็ส่งเสียงป๊ป
ครั้งเดียว แต่ถ้าไม่...หึๆ”

ป๊ป! พวกมันยอมจำนนต่อเขาในบัดดล แล้วเริ่มบอกเล่าว่าพวกตนมาจากที่ใด
และทำงานให้ใคร

มหาจอมเวท

ลูกศิษย์อันดับ 1 จานิว

แต่ชื่อแรกที่ปรากฏขึ้น ก็ทำให้เมธัสต้องรีบสอบถามถึงสถานที่อยู่ แล้วจึง
จดหมายฉบับหนึ่งให้ยูชันว่า เขาจะออกเดินทางไปพร้อมกับสัตว์เวททั้งสองตัว

เวบ! ครีน!!

ประตูศูนย์วิจัยของมหาจอมเวทเปิดออก เผยให้เห็นทางเดินที่ไร้ฝุ่น ไม่มี
หุ่นยนต์ทหารหรือสิ่งใดทำให้เขาต้องกลัว

วู้! วงเวทบนศีรษะของเซนิกปรากฏข้อความใหม่ *เจ้านายขอรับ* หากเดินไป
ตามทางนี้ก็ไปถึงห้องสร้างหุ่นยนต์ทหาร และห้องวิจัยวิทยาศาสตร์ของกลุ่มลูกศิษย์
ชั้นหนึ่งของมหาจอมเวทขอรับ

“ทำได้ดีมาก พวกเจ้ารีบนำทางไปเลย”

เซนิกกับโกคิเดินนำหน้าตามคำสั่ง ทางเดินยาวมีแสงสว่างปรากฏขึ้น ประตูและ
ป้ายวงเวทเริ่มเปล่งแสง ทำให้มั่นใจว่าที่นี่คือฐานทัพศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์ยุคโบราณอย่าง
มิต้องสงสัย

‘ครั้งนี้เราคงได้สินแร่ที่ใช้สร้างหุ่นยนต์รบครบทุกอย่าง จะได้เริ่มแผนการสร้าง
กองทัพจักรกลเสียที’

แม้ตอนนี้เขาจะมีพวกพ้องมากมาย แต่เขาก็อยากได้กองกำลังที่รับคำสั่งโดยตรง และเมื่อตายก็ไม่ใช้ความสูญเสียอย่างแท้จริงมากกว่า

พอเดินทางมาถึงทางแยก สองหุ่นยนต์ก็ขึ้นรถไปทางขวา แล้วเดินนำหน้าเขาไป ทว่าทันใดนั้นเอง ทางที่ทั้งสองตัวเดินผ่านกลับมีแสงสว่างปรากฏขึ้น

เวบ! ชายหนุ่มขมวดคิ้วแน่นแล้วรีบพุ่งร่างตามไป ทว่ากลับไม่เห็นร่องรอยของสองหุ่นยนต์รับใช้

‘เจ้าพวกนั้นหายไปไหนแล้ว’

ครืน!!! ตึกๆ พริบตานี้ระบบการป้องกันของฐานทัพก็เริ่มทำงาน เสียงสัญญาณเตือนภัยดังกึกก้อง เสียงโลหะกระทบพื้นดังขึ้นจากทุกทิศทุกทาง

เมธัสคลี่ยิ้มช้า ‘เจ้าพวกนั้นมันเลี้ยยไม่เชื่อจริงๆ แต่ก็เอาเถอะ สำหรับผมสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไปแล้ว’

เวบ! มงกุฎราชันเทพนักรบ อาร์คเกลดิเอเตอร์ได้ปรากฏขึ้นบนศีรษะ ร่างกายปกคลุมด้วยชุดเกราะเข้ารูปมีสัญลักษณ์อาร์คเกลดิเอเตอร์อยู่ที่แผ่นหลัง ผ้าคลุมสีแดงโบกสะบัดราวกับเทพนักรบที่ห้าหั่นศัตรูได้ทุกสมรภูมิ

เมธัสยิ้มอไปยั้งเบื่องหน้า ใช้วงเวทศาสตร์ที่นิ้วสร้างดาบออกมาเล่มหนึ่ง ทว่ามันมีขนาดใหญ่กว่าในอดีตประมาณห้าเท่า จากนั้นเขาก็พุ่งทะลวงร่างของหุ่นยนต์ทหารทั้งกองในพริบตา

ตูม! เบรีย้ง! ร่างของพวกหุ่นยนต์ระเบิดไปตามๆ กัน

‘นี่สินะคือหนึ่งในพลังที่ทำให้แม่ทัพคนนั้นแกร่งกล้ากว่าผู้ใด’

พลังของตราอาร์คเกลดิเอเตอร์จูเนียร์ โดยปกติจะสร้างเพียงชุดเกราะขึ้นห่อหุ้มร่างกาย แต่ถ้าหากทำพันธสัญญาขั้นสี่ จะสามารถขยายชุดเกราะให้ใหญ่ขึ้นได้ถึงสองเท่า ขั้นสามขยายได้สามเท่า ขั้นสองขยายได้ห้าเท่า ซึ่งหากเป็นสัญญาขั้นหนึ่งจะขยายได้ถึงสิบเท่า และถ้าใช้ร่วมกับตราอาร์คเกลดิเอเตอร์ ศาสตร์เกลดิเอเตอร์ทุกชิ้นจะขยายไปตามนั้นด้วย

เมธัสตะโกนสุดเสียง “เจ้าเซนกิ โกจิ เตรียมตัวโดนผมจับแยกชิ้นส่วนได้เลย!!!”

พอกกล่าวเสร็จร่างของชายหนุ่มก็กลายเป็นแสงสายหนึ่งทำลายหุ่นยนต์ทหารทุกตัวที่เข้ามาขวางให้แตกสลายเป็นผุยผง

ป๊อบ! ร่างกลมนำรักสีแดงและสีฟ้าที่ได้ยินเสียงเปี่ยมด้วยพลังขมขื่น ต่าง
สะดุ้งสะท้านไปตามกัน

เซนกิหันไปหาเพื่อน “ทำไงดีพะโกคิ เจ้าหนุ่มผมยวายนั่นมันเกือบจะเก่งเท่าทหาร
ฝึกหัดในสมัยของเราเลย”

โกคิยกมือกุมหัวหมุนไปมา “จ๊าก! ถ้าเราโดนเจ้าหนุ่มผมยวาวจับได้ ไม่พ้นโดน
เลาะเป็นชิ้นๆ แน่”

“ถ้ามันต้องรีบไปค้นหาร่างจริงของพวกเขาให้เจอก่อนที่เจ้าหนุ่มผมยวาวจะหาตัว
เราพบ”

“ใช่แล้ว เจ้าเด็กบ้านนั้นมันเอาร่างจริงของเราไปเก็บที่ไหนกันนะ ที่สุดท้ายที่พวก
เราไปก็ไม่พบร่องรอยเลย หากเราใช้ร่างนั้นได้ละก็ ในยุคนี้นี้จะไม่มีใครสามารถข่มเหง
พวกเราได้อีกต่อไป”

“แล้วพอถึงตอนนั้น เราจะเริ่มแผนการยึดครองนาริสเซียอีกครั้ง”

“ใช่ เราจะต้องทำให้พวกมนุษยรัฐเสียบ้างว่า สองยักษ์ของท่านมหาจอมเวทคือ
ผู้ปกครองโลกนี้ตัวจริง ฮ่าๆ”

“เสียงข้างนอกเงียบไปแล้ว สงสัยเจ้าหนุ่มผมยวาวคงลงไปชั้นล่าง พวกเราริบทัน
ออกจากฐานทดลองนี่เถอะ”

“น่าเสียดายที่ตอนนั้นเรามาวางกลไกในฐานทัพนี้น้อยเกินไป ไม่งั้นจะได้กด
คำสั่งระเบิดฐานทัพนี้ให้พังไปเลย”

“ช่างมันเถอะ เดี่ยวพอเราปิดตายประตูทางออก ต่อให้เจ้าหนุ่มผมยวาวมันเก่ง
แค่ไหนก็คงเปิดไม่เป็นหรอก หุๆ”

สองหุ่นยนต์ตัวน้อยกลิ้งออกมาจากผนังห้องมุมหนึ่งที่ได้เต็มไปด้วยเศษซาก
หุ่นยนต์ แล้ววิ่งตัวมดกลับไปยังประตูทางเข้าฐานทัพ ซึ่งพวกมันไม่รู้หรอกว่าอีก
ไม่นานจะมีคนมาเปิดประตูฐานทัพอีกครั้ง

ผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมง

“ที่แท้เจ้าเซนกิกับโกคิมันเป็นตัวอันตรายขนาดนี้เอง”

หลังจากเมธัสกวาดล้างหุ่นยนต์ทหารจนหมด เขาก็เจอผลึกหนังสือบันทึก
ข้อความจำนวนหนึ่ง ซึ่งบันทึกรายงานการวิจัยและประวัติศาสตร์ยุคนั้น

ร่างสมบูรณ์แบบของเซนกิและโกคิ จะมีลักษณะคล้ายผู้พิทักษ์สวรรค์ เพียงแต่จะมีพลังเหนือกว่าเล็กน้อย และมีตราอาร์คโกเลม ซึ่งเป็นตราอาร์คพิเศษที่ทดลองสร้างใส่สิ่งมีชีวิตเป็นครั้งแรก ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนให้พวกมันคนละส่วน นอกจากนี้พวกมันยังมีร่างขนาดเท่ามนุษย์ ใช้ในการทำงานทั่วไป หน้าที่หลักของพวกมันคือ ปกป้องมหาวิทยาลัยริสเซีย ซึ่งด้านล่างเป็นศูนย์วิจัยขนาดใหญ่

‘อืม มันเป็นวิหารที่อยู่ในลอเรไลชะด้วยแฮะ แต่ลองโดนวินดี้รื้อพวกหุ่นยนต์และข้าวของออกมาใช้ขนาดนั้น คงไม่เหลืออะไรให้ใช้แล้วมั้ง’

เมื่อเข้าสู่ปีที่ 2550 เซนกิและโกคิก็วางแผนยึดครองมหาวิทยาลัย ริสเซีย โดยเริ่มสร้างกองทัพหุ่นยนต์อย่างลับๆ ยังดีที่กลุ่มลูกศิษย์ของมหาจอมเวทในตอนนั้นรู้แผนการนี้ จึงได้เข้าห้ามทันเวลาที่ มิเชนนั้นอาจเกิดมหาสงครามที่กองทัพมนุษย์ต้องปราชัย แต่ทางฝ่ายลูกศิษย์ก็ล้มตายเป็นจำนวนมากจากที่เคยมีหลายร้อยก็เหลือเพียงห้าคน ซึ่งทุกคนล้วนเป็นผู้ครองตราอาร์คเทพ แล้วหลังจากนั้นทั้งหมดก็แยกย้ายกันไปใช้ชีวิตบั้นปลาย

‘แปลว่าพวกราชันสวรรค์สิบสายเลือดจากกลุ่มลูกศิษย์มหาจอมเวทนี่เอง แถมภาพที่บันทึกเอาไว้ก็เป็นมหาจอมเวท...’

ชายหนุ่มเปลี่ยนไปอ่านข้อมูลอื่นๆ และรื้อค้นฐานทัพแห่งนีต่อ ทว่าก็ไม่พบเวพพอนซุทเคส หรือสิ่งของน่าสนใจสักชิ้นเดียว แล้วพอชอบคิดอยู่ครู่หนึ่งเขาก็ต้องทุบฝ่ามือตัวเอง

‘เราน่าจะทำบ้า ข้าวของที่ใช้ได้จริง พวกลูกศิษย์ของมหาจอมเวทคงรื้อออกไปใช้สร้างผลประโยชน์ให้ลูกหลานหมดแล้ว มันจะไปเหลือถึงตอนนี้ได้ยังไง ฮ่าๆ’

เมธัสเดินออกจากห้องเก็บของพลางมองไปตามทางเดินที่เลอะเทอะจากการต่อสู้ ‘เฮ้อ แล้วเราจะออกจากที่นี่ยังไงนะ สงสัยต้องลองไปทำลายประตูทิ้ง ด้วยพลังของเรา ในตอนนี้การสร้างทางออกคงไม่ใช่เรื่องยาก...’

วี้!! แว่ว! จู๋ๆ ทิวทางเดินก็เกิดแสงสีฟ้าสว่างวูบวาบ ระบบต่างๆ ที่หยุดทำงานได้กลับมาเดินเครื่องอีกครั้ง

หน้าจอเวทหลายบานพลันปรากฏขึ้นแสดงข้อความ มหาจอมเวทผู้บัญชาการฐานทัพที่ 45 มีคำสั่งเปิดระบบทุกอย่างขึ้นสูงสุด

ชายหนุ่มตื่นตระหนกสุดขีด เพราะชื่อที่ปรากฏขึ้นนั้น มันขัดแย้งกับหลักการ

มากมาย ทว่ามันก็มีความเป็นไปได้อย่างที่ไร้ขีดจำกัดเช่นกัน

‘หรือว่าจะเป็นทายาทของมหาจอมเวท แต่ถ้าเป็นแบบนั้น เขาจะเข้ามาที่นั่นทำไม’

เมธัสรีบกางขอบเขตเอ็นทลี เขาพบจิตบางเบาของคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งกำลังลงไปยังชั้นล่างของฐานทัพ จึงรีบหยิบบัตรปลอมแปลงใบหน้าเป็นโฮป แล้วติดตามอีกฝ่ายไปในบัดดล

พอลงมาถึงชั้นล่างก็ได้ยินเสียงของชายคนหนึ่งดังแว่วมา

“เหล่าข้ารับใช้ของมหาจอมเวทเอ๋ย!! จงตื่นขึ้นมารับคำสั่งข้า ผู้ถือครองคทา มหาจอมเวท ณ บัดนี้”

เอี้ยด!!! พอเขามาถึงชั้นล่างก็เห็นประตูห้องขนาดใหญ่กำลังเปิดออก ภายในมีกองทัพหุ่นยนต์ทหารชั้นสูง โดยมีบุรุษสวมชุดคลุมดำกำลังชูดหาเงินซึ่งเปล่งแสงเจิดจรัส อยู่ท่ามกลางกลุ่มผู้ติดตามที่มีพลังเอ็นทลีชั้นร่างสรรพสิ่ง

‘หมอนี่เป็นบอสใหญ่แน่นอน ต้องกำจัดทันที!!!’

เมธัสสะบัดมือขวายิงกระสุนและดาบที่มีขนาดใหญ่กว่าปกติเกือบห้าเท่าเข้าทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า โดยไม่ต้องขบคิดให้มากกว่านี้

พิ้ว!! เปรี๊ยะ!!! ครืน!!! แรงระเบิดทำเอาฐานทัพใต้ดินสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง

ทว่าจิตของมนุษย์ทั้งหมดกลับยังคงอยู่ที่เดิม แถมยังมีชุมพลวงเวทจำนวนมากทะยานร่างเข้ามาตั้งรับให้ผู้ถือครองคทาเงิน

‘ແ່แล้ว เราเข้าไปได้!’

สิ้นความคิดในใจ โล่เกราะดีเอเตอร์หลายสิบใบก็ปรากฏขึ้นบ่อน้ำ ทว่าดาบแสงสิบเล่มกลับสามารถฟันมันทิ้งราวกับตัดกระดาษ

เขาเบี่ยงศีรษะไปด้านซ้ายหลบดาบแสงเล่มหนึ่งที่พุ่งเข้ามา สองเท้าเร่งดีดตัวหลบออกจากจุดเดิม

ตูม!!! ลำแสงนับร้อยสายทำลายทุกสิ่งในจุดที่เขาเคยยืนอยู่

เสียงหัวเราะของผู้ถือคทาเงินดังขึ้นจากด้านหลังกองทัพจักรกล “ฮ่าๆๆ สมเป็นหนึ่งในจตุรเทพ สามารถตามล่าข้าผู้นี้ได้ แต่เจ้ามารนหาที่ตายแล้ว กองทหารทั้งหมดขยี้มันซะ!!”

กองทัพหุ่นยนต์ทหารร่างสูงกว่าสามเมตร มีแสงเปล่งออกจากดวงตา หัวร่างมีวงเวทหมุนวนสมกับเป็นหุ่นยนต์ทหารที่ใช้ในสงครามเมื่อหนึ่งแสนปีก่อน

ชายหนุ่มเริ่มร้อนใจ เพราะดูจากลักษณะรูปร่างแล้ว เขาก็คาดวัดพลังของพวกมันได้ไม่ยาก

‘เจ้าพวกนี้มีพลังไม่ต่ำกว่า 10,000,000 ผลึกทองแน่ๆ แต่ยังมีแค่หัวตัว ส่วนที่เหลือพลังน้อยกว่า’

เมธัสกวาดตามองแวบเดียว สองเท้าก็ดีดร่างหลบเลี้ยวเหล่านักรบยักษ์ที่กล้าแกร่ง แล้วสะบัดมือเข้าทำลายหุ่นยนต์ที่ขวางหน้า

ฟ้าว!!! ลำแสงศาสตราเกลดิเอเตอร์พุ่งกระจายออกไปทั่วทั้งชั้น

ติง! ตูม! กองทัพหุ่นยนต์ต่างเข้ามาต้านรับ ตัวที่แกร่งจะเหลือรอด แต่ตัวที่อ่อนด้อยกลับพังทลาย

บุรุษผู้ถือดาเงินถึงกับอ้าปากค้าง “มันบ้าไปแล้ว อีก!!!”

ชั่วพริบตาที่อ้าปาก ธนูเกลดิเอเตอร์ดอกหนึ่งก็พุ่งผ่านช่องว่างของเหล่านักรบยักษ์ ทะลวงเข้าปากของชายคนนั้น

ตูม! โพละ! ศีรษะของราชาแห่งการแก้แค้นระเบิดออกเป็นเศษเนื้อ เลือดพุ่งกระจาย ร่างกายล้มลงนอนกับพื้น

“ท่านราชา!!” เหล่าผู้ติดตามต่างตะโกนด้วยความตกใจ

เมธัสก้าวเท้าหลบหุ่นยนต์ที่เขาทำลายไม่ได้ เป้าหมายล้มลง จิตเอ็นทรีแตกสลายไป ภารกิจเสร็จสิ้นแล้ว แต่ทำไมนาเดียยังไม่ออกมา หรือว่ามันไม่ใช่บอสใหญ่’

ขณะที่กำลังจะเตรียมตัวออกไปตั้งรับข้างนอกด้วยกองทัพเรืออาร์คไฟเรท เสียงหัวเราะของราชาแห่งการแก้แค้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ฮ่าๆๆ เจ้าแค่ฆ่าเงาของข้าได้ อย่าเพิ่งดีใจจนออกนอกหน้า ทหารของข้าจะตามฆ่ามันให้ได้!!”

เมธัสรีบฟังจิตอ่านความเคลื่อนไหวของศัตรูอย่างเคร่งเครียด ‘มีชายคนหนึ่งเข้าไปหยิบดาเงินแทนคนที่ตาย มีลูกเล่นแพรวพราวสมเป็นบอสใหญ่จริงๆ แต่ผมไม่เคยยิงพลาดเป้านะ’

ควับ!! เขาสะบัดมือขวาครั้งหนึ่ง ลำแสงธนูเกลดิเอเตอร์หลายสิบสายก็เลี้ยวโค้งหลบเลี้ยวเหล่านักรบหุ่นยนต์ไปได้มากกว่าครึ่ง

ตูมๆ พื้นนุ่มหนึ่งถูกระเบิดพังทลาย จิตของผู้ที่ถือดาเงินและคนรอบข้างส่วนใหญ่สลายไปจนเกือบหมด

ในเมื่อเขามองรู้ได้ว่าใครเป็นบอสตัวจริง จึงคิดปลิดชีพศัตรูให้หมด ไม่ต้องกลัวว่าจะฆ่าผิดตัวอีก

แม้กองทัพหุ่นยนต์จะยังไม่หยุดชะงัก แต่เมธัสก็รีบพุ่งร่างหลบหลีก หวังจะไปคว้าคทาเงิน เพื่อควบคุมกองทัพหุ่นยนต์เหล่านี้

ถึงกระนั้นกลับมีชายคนหนึ่งเข้ามาเก็บคทาเงินพร้อมเปล่งเสียงหัวเราะลั่น “ฮ่าๆ สงสัยเจ้าจะแก่จนเลอะเลือน เจ้าคิดจริงๆ หรือว่าราชาเยี่ยงข้าจำเป็นต้องมายังพื้นที่อันตรายด้วยตัวเอง ในฐานะเงาที่เก้าสิบสอง ขอส่งคทาเงินกลับคืนสู่ร่างต้น ณ บัดนี้”

ว้าว! เบื้องหลังของกองทัพหุ่นยนต์ได้บังเกิดวงเวทแสงสีทองขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นจุดเดียวกับที่ดวงจิตที่เหลือกำลังยืนอยู่

เมธัสได้แต่กัดฟันกรอด “หรือว่าพวกนี้จะเป็นเพียงตัวตายตัวแทน ผมต้องหยุดเขาให้ได้”

ชายหนุ่มจำเป็นต้องเสี่ยงแล้ว เขาหลับเท้าวิ่งเหยียบอากาศ พุ่งกายดุจמצฉาที่ว่องไวไปตามคลื่น โดยไม่สนใจบาดแผลที่เหล่าหุ่นยนต์มอบให้ ทว่าหุ่นยนต์ที่แข็งแกร่งที่สุดที่ถูกปิดผนึกในฐานทัพก็พุ่งเข้ามาสกัดทางหนีของเขา

ฟ้าว! หมัดเหล็กพุ่งเข้ามาจากมุมที่ยากจะหลบหลีก ชายหนุ่มจึงทำได้เพียงสร้างโลชั่นมาต้านรับ

เพลิง! โลหะลายใบแตกสลาย เหลือเพียงโล่ใบสุดท้ายที่ช่วยปกป้องชีวิตของเขาเอาไว้ แต่มันก็ทำได้เพียงเท่านั้น

หนึ่งบุรุษหนึ่งโล่กระเด็นไปจุดดาวทางลูกหนึ่ง ร่างฝั่งสีผ่นห้องลึกเข้าไปเกือบสองเมตร

วูบ! วงเวทสีทองสลายหายไป

แม้จิตของผู้คนจะยังคงอยู่ แต่เขารู้สึกได้ว่า คทาเงิน ที่ถูกอ้างว่าเป็นคทาของมหาจอมเวทได้อันตรธานไปแล้ว

‘ถึงเวลานี้แล้วสินะ’

ใช่ เบื้องหน้าคือกองทัพหุ่นยนต์ที่มีพลังอย่างต่ำ 1,000,000 ผลึกทอง หากสู้ต่อไปก็ไม่คุ้มที่จะเสี่ยง

ว้าว! พรึบตานั้นได้บังเกิดจวเอทขึ้นทั่วฐานทัพ ฉายภาพของบุรุษในเงามืด ด้วยแสงสว่างที่เปล่งจากคทาเงิน ทำให้เห็นดวงตาสีดำสนิทที่เต็มไปด้วยไฟแห่งความ

แค้นและชิงชัง

“ข้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบกับท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์ผู้เป็นหนึ่งใน จตุรเทพ ข้าขอถามท่านเพียงอย่างเดียว จะยอมมอบตราอาร์คเกลดิเอเตอร์ให้ข้าได้หรือไม่”

เมิร์สสันน้ำเสียงให้ดูชราว่าปกติ “เจ้าเด็กน้อย เจ้าพ้นเพื่อนไปแล้ว กับอีแค่ เทวทูตไม่กี่ร้อยตัว คิดว่าข้าจะทะลวงออกไปไม่ได้หรือไง ฮีบ!”

ฟิว! ตูม! เปรี๊ยะ! เพียงพริบตาเดียวเมิร์สก็พุ่งออกจากหลุม หลบล่าแสงหลายสิบสายที่กระหน่ำยิงเข้ามาอย่างไม่ปราณี

เมื่อรู้แล้วว่าศัตรูไม่อยู่ที่นี้ก็ไม่มีทางเลือกจำเป็นต้องเสี่ยงชีวิตอีกต่อไป เขาพุ่งกายขึ้นสู่เบื้องบนหวังจะไปแจ้งเตือนส่วนกลางในเรื่องนี้ และระดมกำลังทั้งหมดไปปกป้องโบราณสถานทุกแห่ง

ถึงกระนั้นเขายังประเมินความฉลาดของศัตรูต่ำไป

“น่าเสียดายตราอาร์คในตำนานยิ่งนัก แต่ข้าค่อยไปรีดไถเอาจากจตุรเทพที่เหลือก็ได้ ลาก่อน อาร์คเกลดิเอเตอร์ เทพนักรบแห่งยุคอดีต”

ทันทีที่วาจาของราชาแห่งการแก้แค้นจบลง เสียงเตือนของฐานทัพก็ดังขึ้น

“จะขอทำการเปิดระบบทำลายฐานทัพ ณ บัดนี้”

วูบ! ทันใดนั้นเบื้องหน้าห่างจากเขาไม่ถึงยี่สิบเมตรก็เกิดหลุมดำขนาดใหญ่กินพื้นที่ประมาณสี่ลูกบาศก์เมตรกำลังก่อกินทุกอย่างให้หายไป

‘ระเบิดเปิดมิติแบบลุ่มงันหรือ’

จ๊ะจะ!! พริบตาเดียวที่เขาหยุดชะงัก ร่างท่อนล่างก็ถูกหลุมดำดูดกลืนไปหมดสิ้น ตูบ! ร่างไร้ขาร่วงลงไปนอนกับพื้นโลหะ

ถึงกระนั้นบาดแผลเพียงเท่านั้นยังไม่อาจปลิดชีพคนเยี่ยงเขาได้ “พลังจ้าวโลกันตร์”

พริบ! ร่างท่อนล่างที่ขาดหายไปพื้นฟูกลับมามีเดิม แต่เขารู้สึกได้ว่าทุกสิ่งที่อยู่รอบกายกำลังแหวกหายไป แม้แต่พวกหุ่นยนต์ชั้นสูงของฐานทัพแห่งนี้ก็ยิ่งเริ่มหายไปทีละตัว

ในเวลาเดียวกัน ที่เหนือศีรษะของเขาก็บังเกิดหลุมดำขึ้นอีกครั้ง บ่งบอกถึงการทำลายล้างแบบลุ่มที่แสนใจว่าจะเคยเกิดการระเบิดเปิดมิติไปแล้วหรือไม่ และหลังจาก

ระเบิดแบบสุ่มจนครบหนึ่งนาที ฐานทัพจะทำการระเบิดครั้งใหญ่ให้ทุกอย่างหายไปจนหมดสิ้น

เมธัสได้แต่ถอนหายใจเบาๆ “เฮ้อ ทำทางเราจะมาไกลได้เพียงเท่านั้นสินะ”

หากมีเวลาเหลือไม่ถึงหนึ่งนาที คุณจะทำได้

ชายหนุ่มมิได้หวาดกลัวต่อความตายเบื้องหน้า เขาใช้พลังของตราอาร์คไอดิน เปิดตารางรายชื่อวาลคิรี พบเห็นชื่อของหญิงสาวสิบห้านาง สิบสองนางแรกเป็นสิบสองวาลคิรีแห่งลอเรไล ส่วนอีกสามนางคือ ครีโอน่า จิลและออโรรา

จิล เด็กสาวที่เต็มไปด้วยความแค้นได้ขอร้องให้เขารับเธอเป็นวาลคิรี ซึ่งหากเขาไม่ยอมทำตามคำขอนี้ เธอจะฆ่าตัวตาย

เมื่อนึกถึงสัญญาที่มีต่อโจทানা เขาก็ทำได้เพียงมอบพลังแห่งวาลคิรีพร้อมตราอาร์คย่อยให้เธออีกสองตรา

ออโรรา หญิงสาวผู้ฉลาดหลักแหลม เธอผูกมัดชีวิตของเขากับเธอเอาไว้อย่างแน่นอนด้วยการเป็นวาลคิรีของเขา เพราะหากเขาไปเสี่ยงตายอย่างไม่จำเป็นเมื่อใด เธอก็จะได้ตายตามเขาไปในบัดดล

ชายหนุ่มได้แต่ยิ้มช้า “แล้วลาร่าจะรู้ไหมว่า ผมสามารถถอนสัญญาให้คุณไม่ต้องตายได้ด้วยนะ ฮีๆ”

วู้ง! เขาใช้สองมือดึงตราอาร์คย่อยหลายอย่างที่มิ ส่งไปให้ครีโอน่า จิล และออโรรา จนทั้งสามมีตราอาร์คย่อยคนละห้าตรา ซึ่งเป็นขีดจำกัดสูงสุดที่พวกเขาสามารถรับจากเขาได้ในตอนนี้ จากนั้นก็เค้นพลังเอ็นทลีให้เลือดซึมออกจากปลายนิ้วชี้ แล้วปาดใส่ชื่อทั้งสามอย่างฉับไว

“ด้วยนามแห่งไอดิน เหล่าวาลคิรีที่ชื่อสัตย์ของข้าเอ๋ย นับแต่นั้นเป็นต้นไป ข้าจะขอมอบอิสระช่วงวันจันทร์ให้พวกเจ้า จงสยายปีกแห่งอิสรภาพบินไปสู่อนาคตเถิด”

วู้ง! สามชื่อที่ถูกเลือกได้สลายหายไป เป็นเวลาเดียวกับที่เกิดหลุมดำกักตุนมือขวาเขา

แต่พอเขาวางแขนลงด้านข้าง มือข้างนั้นก็กลับมาดังเดิม

‘เฮ้อ ที่เหลือก็หวังเพียงว่า ลาร่าจะกินแก่นวิญญาณที่เราอุตส่าห์ไปแบกออกมา’

ครั้นเห็นชื่อของสิบสองวาลคิรีที่เหลือ เขาก็ต้องหลับตาลงพร้อมพึมพำ “ขอโทษด้วยนะคาร่า ลิลิเนีย เคย์สิน กริน่า...ผมไม่อาจซบชีวิตให้พวกคุณได้ตามที่เคยพูดไว้”

ว๊ิง! ตอนนั้นเองวิญญาณของสิบสองวาลคิริที่อยู่ในตราอาร์คย่องก็ปรากฏกายขึ้นเบื้องหน้า

คาร่าก้มลงมาด้านข้างแล้วจับมือขวาเขา เอ่ยทั้งน้ำตา “ท่านประธานทำดีที่สุดแล้ว พวกเราไม่โกรธท่านหรอกค่ะ”

ลิลิเนียนั่งลงกุมมือซ้ายเขา “ทุกสิ่งที่คุณทำยอดเยี่ยมเกินกว่าที่คนอื่นจะทำได้แล้ว”

วาลคิรินางอื่นๆ ต่างผงกศีรษะและส่งยิ้มให้เขาเป็นการจากลา

“ขอให้พระแม่นารีสเซียจงคุ้มครองวิญญาณของผู้ประเสริฐเช่นท่าน”

วูบ!! เมื่อความดำมืดปรากฏขึ้น ความรู้สึกเจ็บปวดก็แผ่ไปทั่วสรรพางค์กาย

ซู!! จู๋ ครีโอนาก็รู้สึกถึงตราเวทที่ปรากฏขึ้นบนร่าง ทำเอาเธอสะดุ้งลุกขึ้นจากเตียงนอน

‘ฝากดูแลชูชันด้วยนะครีโอน่า’

เมื่อสิ้นเสียงบุรุษหนุ่มที่มอบชีวิตใหม่ให้ น้ำตาเธอก็ทะลักออกจากเบ้าอย่างมิอาจหยุดยั้ง “ท่านประธานคะ ฉันจะดูแลชูชันตามที่ท่านขอร้องเองค่ะ”

จิตที่นอนอยู่ต้องลุกขึ้นมาจับตราเวทที่จู๋ๆ ก็เพิ่มขึ้นบนร่างสามวง และรู้สึกได้ถึงพันธสัญญาวาลคิริที่ขาดสะบั้น ทำเอาร่างของหญิงสาวสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

‘จงอย่าหลงผิด แต่จงทำแต่สิ่งที่ถูกต้องอย่างที่ใจท่านกำหนดนะจิต’

หญิงสาวที่ฝันใจชายหนุ่มจนได้กลายเป็นวาลคิริ ต้องเฝ้าปากแน่นพร้อมหลังน้ำตา “ฉันจะไม่หลงไปกับความแค้นอย่างแน่นอนค่ะท่านประธาน”

ออโรร่าที่กำลังหลับสนิธ ต้องลุกขึ้นจากเตียงเพราะรู้สึกได้ว่าพลังเวทกระแสนิ่งขาดช่วงไป

‘ลาร่า ผมขอโทษ ลาก่อนนะ’

หญิงสาวรีบเปิดตราอาร์คไฮพริส มองดูชีวิตของคู่สัญญาด้วยสายตาเย็นชาแล้วเตอะลิ้นด้วยความไม่พอใจ “ชิ! คิดว่าแค่ทิ้งสัญญาวาลคิริแล้วส่งเสียงเหมือนคนโกธิตาย จะใช้ได้ผลกับฉันหรือไง ตราบใดที่นายยังไม่ตายจริง พันธสัญญาระหว่าง

เราก็ไม่มีวันหายไปหรอก ไม่รู้หรอกนะว่าหนีไปไหน แต่ถ้ากลับมาละก็ จะเล่นงานให้หนักเลย”

เธอคงเป็นเพียงคนเดียวที่สามารถกล่าวคำพูดเยี่ยงนี้ แล้วนอนหลับต่อได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ท่ามกลางซากเมืองที่เกิดสงครามแห่งหนึ่ง

มีร่างสตรีคร่ำแก่ใกล้คลอนางหนึ่งนอนอยู่บนกองซากศพ

วูบ! พรืบทานั้นบังเกิดหลุมดำขึ้นเหนือร่างเธอ ก่อนจะหายไปเหลือเพียงดวงแสงดวงหนึ่ง ร่วงหล่นลงสู่ท้องของศพหญิงตั้งคร่ำ

แวบ! บนท้องของซากศพหญิงคนนั้นพลันบังเกิดแสงสว่างขึ้นเป็นตราอาร์คไอดิน แล้วร่างของทารกก็ค่อยๆ เคลื่อนออกจากช่องคลอดอย่างเชื่องช้า พอร่างน้อยกลิ้งลงจากเนินแห่งความตายก็เปล่งแสงสว่างพร้อมขยายร่างกลายเป็นบุรุษหนุ่มผิวขาวงามสง่า ผมสีทองยาวสยายดูจำเริญ

ผ่านไปครู่หนึ่งก็ปรากฏรถม้าลากกรงซึ่งผ่านมา มีบุรุษหลายคนเดินมาจับร่างของชายหนุ่มผิวขาวดูจวบจนขึ้นเลิศ ครั้นรับรู้ว่ายังมีชีวิต ต่างก็มีสีหน้ายินดี แล้วรีบอุ้มไปใส่รถลากในบัดดล

‘อืม ทำไมเรายังไม่ออกจากมิติลับอีกล่ะ พวกผู้ดูแลอยู่ไหนนะ แล้วทำไมแขนของเรารู้สึกเจ็บแบบนี้ แท้ก็ลอยไม่ติดพื้นสักหน่อย หรือว่าพลังของกล่องแพนโดร่าจะได้อผลจริงๆ’

“ข้าให้หาหมื่นเดยู”

“นั่นทางข้าให้หนึ่งแสนเดยู”

เสียงที่ดังมาจากเบื้องหน้าทำให้เขาต้องรีบลิ้มตา เห็นผู้คนจำนวนมากกำลังจ้องมองมาด้วยสายตาที่กระหาย ครั้นก็มองร่างที่ไร้ซึ่งเครื่องนุ่งห่ม และใช้สติที่มีน้อยนิดมองทุกอย่างในห้องกว้าง ชายหนุ่มก็เข้าใจทันที

‘เฮ้ย! รอดตายมาได้ก็ได้อยู่หรอก แต่ทำไมดันมาอยู่บนเวทีประมูลแบบนี้ได้ล่ะ’

ท่ามกลางผู้คนมากมายหลากหลายสีผิว บ้างสวมเสื้อผ้าร่มรำ บ้างสวมเสื้อผ้าบางเบา บ้างก็สวมชุดเกราะ ทว่าสิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มมองจนตาค้างคือใบหน้าและรูปร่าง

‘เฮ้ย! มีมนุษย์หัวหมูด้วยเว้ย!!’

หัวหมูในยามนี้มีใช้คำปราชญ์ว่าอ้วน หากแต่เป็นหมูจริงๆ ที่ผิวสีชมพูอ่อน มีรอยยิ้มลามกชั่วร้าย ยกมือที่คล้ายมนุษย์แต่มีสีน้ำตาลคราบน้ำตาลที่ไหลยืด พู่ที่กางออกกระพือไปมาเหมือนกำลังดีใจ

ครั้นชายหนุ่มเพิ่งพินิจทุกอย่างให้ละเอียดถี่ถ้วน นอกจากมนุษย์หมูชมพูแล้ว ยังมีมนุษย์ส้ม มนุษย์งู และอื่นๆ ด้วย

‘สรุปว่าเราถูกส่งมายังโลกต่างมิติแล้วสินะ อืม...พลังพรสวรรค์ไม่ทำงาน’

เสียงสนทนามากมายที่เขาได้ยิน มีเพียงสองภาษาเท่านั้นที่เขาเข้าใจ ส่วนภาษาอื่นๆ ฟังไม่รู้เรื่องแม้แต่ชนิดเดียว

จู่ๆ โลกทั้งใบพลันเปลี่ยนเป็นสีเทา ทุกสิ่งหยุดนิ่ง ทำให้เขารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

วูบ! นาเดียปรากฏกายขึ้นเช่นเดิม เพียงแต่ครั้งนี้มีบุรุษผิวคล้ำสวมชุดสีขาปรากฏกายขึ้นข้างๆ ด้วย เขามีใบหน้าหล่อเหลาแต่ดูเย็นชา ผมสีดำยาวจดเอว ดวงตาสีเงินทอแวววุ่นแวววาว คล้ายกำลังโกรธหรือว่าคาญอะไรบางอย่าง ตัวสูงกว่าเขาเล็กน้อย เมธัสยิ้มแห่งพลางถาม “ผมไม่ได้อยู่ในมิตินาเดียแล้วใช่ไหมครับ”

นาเดียพยักหน้า แล้วผายมือชี้ไปยังทางบุรุษด้านข้าง “นี่คือผู้ดูแลพิเศษเทพทูเป็นผู้ดูแลมิติเทพทูแห่งนี้”

เทพทูพูดอย่างเบือหน่าย “นาเดีย ข้าใช้เวลาเจ้าอธิบายตามที่เจ้าขอสิบนาที จงรีบทำให้เสร็จซะ”

นาเดียตงคอกลีسهเทพทูพลางเผยยิ้มขี้เล่น “เจ้าไม่ต้องมาเร่งรัดเราหรอก อย่าลืมสิวี่นี่เป็นความสามารถของคุณเมธัส ข้าไม่ได้ทำอะไรผิดทั้งนั้น”

เทพทูพ่นลมออกจากจมูกด้วยความไม่พอใจ “การที่เจ้าพาข้าออกมาพูดขนาดนี้ มันก็หูดหิดผิดกฎมากแล้ว แต่ไหนแต่ไรมา พวกเราไม่มีสิทธิ์บอกอะไรผู้เล่นแม้แต่คำเดียว พวกเราจะทำได้หรือไม่ได้มันก็เป็น...”

“พอๆ ข้าจะทำหน้าที่ของข้าเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว” นาเดียตัดบทพร้อมกับเดินเข้ามาหาใกล้

พรีบ! จู่ๆ ก็มีกระจกบานหนึ่งฉายใบหน้าและรูปร่างของเซอร์พานที่ไม่ได้สวมเสื้อผ้าสักชิ้นเดียว สองมือมีโซ่ล่าม ส่วนที่คอมีปลอกคอโลหะสีเงินมันาวสวมอยู่

เมธัสถึงกับลืมหูลืมตาโต แต่เพียงพริบตาเดียวเขาก็เข้าใจเรื่องทั้งหมด “ผมถูกพลังของอาร์คโอดินช่วยเอาไว้ใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ แต่ยังมีอีกหลายอย่างเป็นปัจจัยทำให้คุณรอดตาย เพียงแต่ฉันไม่คิดจะอธิบายเรื่องพวกนั้น สิ่งที่คุณเมธัสควรรู้มีดังต่อไปนี้...

“หนึ่ง เนื่องจากคุณเมธัสขอใช้พลังปีกแห่งอันทราพิมในมิตินาเดีย พลังพิเศษเหล่านั้นจึงใช้ได้เฉพาะในมิตินาเดียเท่านั้น ในมิติเทพทุกอย่างเกี่ยวกับปีกแห่งอันทราพิมจะใช้ไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว จนกว่าจะกลับไปยังมิตินาเดีย”

“หมายความว่าอดใช้สลายพลังพิภยสินะ”

“สอง พลังของตราอาร์คและพลังทุกชนิดในมิตินาเดียจะถูกระงับ เพราะร่างกายที่คุณใช้เกิดใหม่นั้น มิใช่มนุษย์จากมิตินาเดีย ทำให้ไม่มีชีพจรเวทและชีพจรเอ็นทรี เรื่องนี้ฉันคิดว่าผู้ที่แตกฉานวิชาทั้งหมดของมิตินาเดียอย่างคุณคงจะเข้าใจ”

“ฮ้า!! ต้องเริ่มใหม่หมดเลยรึ”

“สาม เนื่องจากนี่เป็นการข้ามมิติ นาฬิกาของระบบจะแสดงแต่ข้อมูลของมิตินาเดียเท่านั้น”

“กิติ จะได้ได้เดาได้ว่าพวกยูซันกำลังทำอะไร แล้วจะกลับไปทันเที่ยวงานเทศกาลไหนบ้าง”

“สี่ ตราราร์คและวงเวทที่ติดอยู่ในวิญญาณจะยังคงอยู่ต่อไป ฉะนั้นไม่ต้องห่วงเรื่องดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ทั้งเก้า เพราะพวกเขาจะได้รับพลังเวทจากดวงวิญญาณแท้จริงของคุณ ส่วนเรื่องสาวน้อยที่ฝังอยู่ในร่างคุณ ฉันจะรีบผ่าดูแลให้ พอถึงเวลาที่คุณกลับไปยังมิตินาเดีย มันจะปรากฏอยู่บนหน้าอกของคุณเช่นเดิม แต่พวกศาสตราลึกลับเกอร์คงต้องขอแสดงความเสียใจด้วย เพราะพวกมันถูกส่งกลับไปยังสถานีรถไฟแห่งความทรงจำเรียบร้อยแล้วค่ะ”

“อันนี้ไม่มีปัญหา เดียวกลับไปทำใหม่ก็ได้”

“ห้า หลังจากนี้ไปคุณเมธัสจะมีเพียงสองทางเลือก คือสู้ต่อไป หรือจะให้ฉันช่วยส่งคุณออกจากมิติเทพๆ เพื่อจะได้ไปหาโอกาสเดินทางสู่สถาบันตยกรรมกลับหัวแห่งอื่นใน RWO ปกติ”

ถึงจะรู้ว่ามันหนักหนาสาหัส ยิ่งเริ่มต้นจากการเป็นสินค้าแลกเปลี่ยนแบบนั้นด้วยแล้ว คงยากจะหาทางรอดชีวิตไปฝึกฝีมือ ดีไม่ตีร่างนี้อาจต้องเริ่มตั้งแต่ระดับหนึ่งใหม่

หมด ทว่านี่คือภารกิจของหน่วยงานที่สังกัด ต่อให้มันยากมากกว่านี้สิบเท่า ปัญหา
สลับซับซ้อนยิ่งกว่านี้ร้อยเท่า แต่พวกเขาที่อยู่องค์กรโล่แห่งสันติภาพก็ไม่มีทางยกเลิก
ภารกิจที่รับมาเป็นอันขาด

“ผมจะขอสู้ต่อไป”

นาเดียคลี่ยิ้มละไม “คุณคงเป็นผู้เล่นที่เด็ดเดี่ยวที่สุดเท่าที่ฉันเคยพบเจอมา แต่
ยังคงอยู่ในกฎเดิมนะคะ ต่อให้คุณสามารถชนะในมิตินี้ได้ แต่ถ้าไม่อาจกลับไปยังมิติ
ของคุณได้ ก็คงต้องขอแสดงความเสียใจด้วยค่ะ”

“เดี๋ยวก่อนสิ! ผมไม่มีโอกาสจะกลับไปยังมิตินาเดียอีกแล้วหรือครับ”

“มันเป็นความลับค่ะ หลังจากนี้ขอให้ผจญภัยในมิติเทพทูให้สนุกนะคะคุณเมธัส”
พอพูดจบนาเดียก็ได้หายไปทันที หลงเหลือเพียงเทพทูที่ยืนสงบนิ่งราวกับรูปปั้น
เมธัสจ้องมองอีกฝ่ายอย่างเคร่งเครียด ‘เอ...ทำไมเทพทูคล้ายจะไม่ชอบหน้าผม
ขนาดนี้ ผมเคยไปทำอะไรให้อีกฝ่ายโกรธหรือเปล่า’

“คุณเมธัสได้สร้างความขุ่นเคืองให้ผมหรอก” เทพทูมีสีหน้าครุ่นคิด “หากแต่
เป็นเพราะยังมีมิติที่ผูกพันกับมิตินาเดียและไม่เกี่ยวข้องกับมิติที่ใช้ตัดสินศึกชิงปีกราชา
หลายพันมิติ ทว่าเหตุใดคุณเมธัสถึงถูกส่งเข้ามาในมิติของผม” บุรุษผู้นี้ส่ายหน้าไปมา
“มันช่างยากจะหาคำตอบเสียจริง”

“หา! ยังมีมิติอื่นอีกนับร้อยเลยหรือครับ”

“ใช่ พวกเราเหล่าผู้ดูแลพิเศษต่างเตรียมมิติลับให้ผู้เล่นอย่างคุณเอาไว้คนละสิบ
ถึงหนึ่งร้อยมิติ ยกเว้นเพียงอันตราพิมเท่านั้นที่สร้างเพียงมิติเดียว และยังชอบแหกกฎ
ลงไปยุ่งย่ามกับมิติที่ตนเองสร้างอยู่เป็นประจำ” ผู้ดูแลหนุ่มมีสีหน้าขบคิดครู่หนึ่ง “ใน
เมื่อพบหน้ากันแล้ว แม้จะไม่เต็มใจนัก ผมก็จะต้องขอบอกว่า มิติเทพทูของผมมีความ
ยากระดับสิบดาว แต่ไม่มีบอสใหญ่ จงไปค้นหาความแข็งแกร่ง แล้วช่วงชิงสิทธิ์ปีกแห่ง
เทพทูเถอะ ลาก่อนคุณเมธัส”

เวบ! ผู้ดูแลมิติลับหายตัวไปพร้อมกับทั้งความหนักใจไว้ให้เขา

‘เฮ้ย! ที่นี้ยากถึงสิบดาว ไม่มีบอส แล้วจะหาทางจบมิติยังงัยล่ะ’

ถึงกระนั้นเขาก็มีอาจสนใจเรื่องอื่นได้อีก เพราะเบื้องหน้ายังมีปัญหาชวนให้
ปวดหัวอยู่มากมายนัก โดยเฉพาะเรื่องสถานะหลังจากนี้ของเขา

ชายร่างบึกบึนผิวเข้มวัยห้าสิบเศษ ผมสีดาบางจนเห็นหนังศีรษะ สวมเสื้อกั๊ก

ลื่นน้ำตาลซึม กางเกงขาวาสีเทา เข็มขัดหนังสีดำ รองเท้าหนังสาน เอวซ้ายคาดดาบ ผักสีเขียวยาวหนึ่งเมตร มือซ้ายถือแสตมป์มาลีดำสนิท มีคราบโลหิตเปรอะเปื้อน ยืนอยู่บนเวทีไม้ยกสูงจากพื้น ร้องตะโกนลั่น “ว่าไง มีใครจะให้มากกว่าท่านผู้ประมุขคนนั้นหรือไม่”

‘โอ้! คิณนี่ผมต้องพญูภัยกับมนุษย์สิงโตคนนั้นหรือนี่’

เขาต้องลอบกลืนน้ำลายไปอีกอีกหนึ่ง เมื่อได้เห็นมนุษย์สิงโตร่างบึกบึนเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ กำลังสับตบด้วยความพอใจ เพียงเห็นมันแลบลิ้นเขาก็ต้องรีบหันหน้าหลบไปทางซ้าย จึงได้เห็นมนุษย์ที่มีรูปลักษณ์คล้ายลูกครึ่ง เพราะใบหน้าเหมือนมนุษย์แต่มีหูแมวหางแมว หรือบางคนก็มีร่างกายผิดปกติเล็กน้อย เช่นจมูกยื่นมากกว่าปกติ หรือตามแขนขามีขนดกเป็นพิเศษ หรือบนศีรษะมีเขางอกออกมา

‘หรือว่าที่นี่จะมีพวกลูกครึ่งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์สัตว์ ก่อนอื่นต้องลองของสักหน่อย’

เขารีบตั้งสติค้นหาแนวทางการใช้พลังในมิติเทพทู

‘ภายในไร้พลังเวท ไม่มีเส้นสีพชรลมปราณ ไม่มีดวงธาตุเอ็นทลี หรือว่าที่นี่จะเป็นโลกไร้พลัง สมแล้วที่ยากถึงสิบดาว’

ทันใดนั้นเองมีกลุ่มหญิงวัยกลางคนกลุ่มหนึ่งตะโกนถาม “พ่อค้าหนุ่มคนนี้มีพลังกี่เทพทูกันจ๊ะ”

“ใช่ๆ รูปร่างดีแบบนี้ น่าจะใช้เป็นทาสนักสู้ได้ จงรีบบอกมาซะ”

พ่อค้าทาสชี้ไล่ใส่เขาพลางตะคอก “ไอ้หนู แกฟังภาษาข้ารู้เรื่องหรือเปล่า หากอยากมีชีวิตอยู่ดีก็รีบแสดงพลังอนุภาคของเจ้าออกมาได้แล้ว”

เมธัสที่หลงมาอยู่ในดินแดนแห่งใหม่ ย่อมทำได้เพียงอ้าปากค้าง ถึงกระนั้นก็เริ่มคิดออก จึงพูดอย่างร้อนใจ “ขอโทษด้วยนายท่าน แต่ที่นั่นไหน ผมเป็นใคร แล้วพลังอนุภาคคืออะไร ใครก็ได้ช่วยบอกที”

พ่อค้าทาสอ้าปากค้าง “เฮ้ย! ความจำเสื่อมหรือพะเนี่ย แบบนี้ต้องโก่งราคาค่าตัวเพิ่ม” นักเก็งกำไรหันไปตะโกนกับผู้มาประมุข “นายท่านทั้งหลาย เจ้าหนุ่มหน้ามน สัตว์ส่วนยอดเยี่ยมเกินบรรยายคนนี้นั้นความจำเสื่อม ท่านใดสนใจเลี้ยงตัวย กิรีบประมุขซะ ของแบบนี้หาที่มีหนะนายท่าน”

ผู้เข้าประมุขต่างตะโกนด้วยความยินดี ส่วนพ่อค้าทาสก็รีบหันมาพูดด้วยรอยยิ้ม

ที่เปี่ยมด้วยความโลภ

“ไอ้ตัวทำเงิน รับทำตามที่เขาสอน จงตั้งสมาธิรวบรวมพลังงานที่ไหลเวียนอยู่รอบข้าง แล้วจินตนาการว่ามันมาเป็นรอยสัก (Tattoo) อยู่ที่แขนขวาของเจ้า แล้วมันจะเป็นการแสดงพลังธาตุกับระดับเทพทูตที่เจ้ามี”

“อ้อ ที่แท้ที่นี่ใช้หลักพลังภายนอกสินะ แบบนี้ไม่ยาก ไหนดูซิว่าร่างนี้จะทรงพลังขนาดไหน จะได้แถมงานประมุขหนีซะเลย”

“ฮึบ!” เขาคำรามเบาๆ ไม่นานก็รับรู้ได้ถึงพลังภายนอกที่เริ่มไหลเข้ามาสู่ร่างของตน

“โอ้ ทำได้แล้ว แบบนี้...”

“กรี๊ด!! อนุภาคราตุลุม 1 เทพทูต แบบนี้ช่องที่ขอย้ายหนึ่งล้านเดทู”

“ย้ายแก้หลบไป ไอ้หนูนี้ต้องไปบำเรอนายท่านของข้าต่างหาก พ่อค้าข้าให้เจ้าสองล้านเดทู”

เมธัสอัปปาก้างพร้อมมองไปยังต้นแขนขวา พบว่าที่บริเวณข้อมือมีสัญลักษณ์สีเขียวเกิดขึ้นมาหนึ่งจุด “เฮ้ย! นี่มาสิงร่างใครกัน ทำไมอ่อนแอขนาดนี้”

พริบตานี้งานประมุขคล้ายจะเกิดการจลาจล ผู้คนต่างร้องตะโกนบอกราคาที่จะซื้อหนูมูรูปงามแห่งยุคที่มีพลังต่ำเตี้ยติดดิน ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อเจ้านาย

ชายหนุ่มรีบมองไปรอบกระโຈມขนาดใหญ่ ‘มีทางออกเพียงสองทาง ประตูลูกมียามเฝ้าสี่คน ด้านหลังมองไม่เห็น แต่น่าจะมีเยาะ สงสัยคงต้องหาทางหนีทางอื่น ตอนนี้ต้องรีบเรียนรู้วิธีการใช้พลังที่มีก่อนดีกว่า’

เขาพยายามสะสมพลังสายใหม่ที่มีน้อยนิด ถึงกระนั้นร่างก็นักกลับรับพลังงานได้เพียง 1 เทพทูต

การที่พวกนั้นดีใจจนเป็นเพราะว่า พลังที่เขาฝึกมันช่างน่าสิ้นหวัง และพอจะทดลองใช้พลัง ก็โดนคนถือแค้นมองด้วยสายตาคนกริบแถมยังทำท่าเหมือนจะหวดใส่ ส่วนที่แขนขวาของอีกฝ่ายก็เปล่งแสงสว่างสดใส มีพลังเทพทูตมากกว่าเขาหลายร้อยจุด จนกลายเป็นรอยสักสีแดงเข้ม

ชายหนุ่มรีบหยุดรวบรวมพลัง แล้วหันกลับมามองถึงแผนการที่จะทำต่อไป

เบรียญ!! ตูม!!! จู่ๆ เบื้องนอกพลันเกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว

“ว๊าก! ลัทธิเทพบุค ทุกคนรีบหนีเร็ว”

เกิดความสับสนอลหม่านขึ้น ผู้คนที่กำลังแหกปากซื้อเมอร์สต่างรีบวิ่งหนีกัน
 จ่าละหั่น ส่วนพ่อค้าทาสก็เร่งออกคำสั่งให้ลูกน้องปลดท่อเหล็กที่ใช้ห้อยโซ่ล่ามข้อมือ
 ของเมอร์สลงมา

ตุ๊บ!! หลังเท้าสัมผัสพื้นได้ไม่ถึงวินาทีเขาก็โดนมือหยาบใหญ่ของพ่อค้าทาสจิก
 ผม

“แกต้องมากับข้า” พ่อค้าทาสลากเขาลงจากเวทีอย่างเร่งรีบ

ชุม!!! พริบตานี้มีลูกไฟพุ่งใส่กระโจม

ชายหนุ่มรีบถอยหลัง ทำเอาเจ็บหนังศีรษะเป็นอย่างยิ่ง จากนั้นเขาก็กลิ้งลี้มลง
 ไปนอนกับพื้นเวทีเหมือนกับทาสคนอื่นๆ

ตุ๊บ! ผัวะ! มือหยาบใหญ่ของพ่อค้าทาสแปะลงมาบนหน้าเขา

เมื่อใช้สองมือยกออก ก็พบว่านี่เป็นเพียงส่วนที่เหลือนของชายคนนั้น เปลวเพลิง
 ลูกโชน กลืนศพเหี้ยนไหม้โชยไปทั่ว ครั้นมองลอดผ่านกระโจมที่ขาดแหวง ก็เห็นมังกร
 ตัวใหญ่กางปีกพ่นไฟเช่นฆ่าทุกสิ่งทั่วขางทาง

เมอร์สรีบลุกขึ้นมองสภาพรอบด้าน ผู้คนทั้งหมดนอกจากจะหาทางหนีให้ตนเอง
 แล้ว ยังมีบางส่วนที่บุกโถมตีมังกรอย่างบ้าคลั่งพร้อมตะโกนให้ช่วยกันฆ่ามังกร

ชายหนุ่มกระโดดลงจากเวทีประมูล หยิบฉวยผ้าขาวบางผืนหนึ่งที่ใช้ประดับเวที
 มาพันเอวปิดส่วนที่ควรปกปิด แล้วกระซกมันให้ขาดรากับว่าเขากำลังนุ่งผ้าเตี่ยว
 จากนั้นก็รีบคว้าดาบยาวเล่มหนึ่งที่ตกอยู่บนพื้น พอชักออกจากฝักก็พบว่ามันมีจุดแสง
 เรืองรองอยู่ที่ใบดาบ ถึงกระนั้นก็ไม่อาจเสียเวลาขบคิดเรื่องนี้ สองเท้าเร่งวิ่งออกไป
 เบื้องนอกทางประตูหน้า เพราะทางประตูหลังเต็มไปด้วยคนของพ่อค้าทาสที่ยังพยายาม
 จับกุมทาสที่เหลือ

เมื่อพ้นกระโจมที่เริ่มลุกไหม้ เขาก็เห็นกองทหารหลากหลายเผ่าพันธุ์พยายามเข้าไป
 สังหารมังกรร้ายที่กำลังอาละวาด มือขวาและซ้ายของเหล่าทหารเปล่งแสงเรืองรอง ก่อน
 จะพาดบอลไฟบอลน้ำเข้าใส่มังกรอย่างมิขาดสาย ทว่านอกจากสัตว์เทพตนนี้จะไม่กลัว
 เกรงแล้ว มันยังรีบอ้าปากกัดมนุษย์ และใช้อุ้งเท้าคว่ำก่อนแร้งอย่างมากมายอย่าง
 เอร์ดิอ่อย จากนั้นก็ค่อยพ่นเพลิงพิฆาตเผาผลาญทุกชีวิตที่อยู่ใกล้

ชายหนุ่มมองปราดเดียวก็ตระหนักได้ถึงบางสิ่ง ‘เจ้ามันมีบาดแผลตามตัวอยู่
 นี่นา แต่พอมันเริ่มกินมนุษย์หรือสิ่งของแถวนี้ บาดแผลเหล่านั้นก็เริ่มสมานตัว หรือที่

มันบุกมาโจมตีเพื่อรักษาร่างกายและหนัศัตร์

แม่เหล่าทหารจะพยายามโจมตีใส่มังกร ทว่าทั้งหมดกลับโจมตีสะเปะสะปะ ไม่มีใครเข้าเต็มบาดแผลของมังกรสักคน

‘ไอพวกนี้มันบ้าหรือเปล่า แผลเยอะขนาดนั้น ทำไมไม่โจมตีให้โดนสักครั้ง สองครั้งเล่า อืม...โดยเฉพาะแผลที่หัวนั้น ต้องเป็นจุดที่ใกล้จุดตายที่สุดแน่ๆ’

ผลจากการต่อสู้ทำให้มีสิ่งของตกกระเจาย แม้แต่เชือกและตะขอเกี่ยวที่ใช้ในการศึกหรืออาวุธที่หล่นเกลื่อน รวมทั้งซากศพของคนที่ตายเพราะโดนมังกรพาดหางใส่หรือโดนเท้าเหยียบด้วย

เมธัสรีบเก็บดาบลั่นเล่มหนึ่งคาดใส่ผ้าเตี่ยว ปากคาบดาบยาว ส่วนสองมือจับเชือกวงตะขอพร้อมกับวิ่งไปหาจังหวะที่เหมาะสมที่สุด

ฟ้าว!! ตะขอถูกขว้างขึ้นไปเกี่ยวเขาของมังกรสำเร็จ

หมับ!! สองมือที่ยังถูกโซ่ล่ามได้เชือกไปอย่างฉับไว แต่มังกรร้ายคล้ายจะรู้สึกตัว มันรีบสะบัดหัวเหวี่ยงเขาออกไป

ขณะที่ร่างกำลังจะกระแทกใส่ต้นไม้ใหญ่ สองมือก็รีบป็นพายพร้อมใช้สองเท้าติดต้นไม้ดังตึง ทำให้ร่างลอยไปถึงส่วนหัวของมังกร เขาใช้สองมือจับดาบที่คาบอยู่แหงใส่ปากแผลลึกจนจะเข้าไปในกะโหลกอันแข็งแกร่งได้ส่วนหนึ่ง

“ก๊าช!!!” มังกรร้ายร้องตะโกนอย่างคลุ้มคลั่งพร้อมพ่นไฟและสะบัดศีรษะ

เมธัสใช้สองมือยึดดาบที่ปักติดร่างมังกรเอาไว้แน่น ทันทันที่รวบรวมสมาธิได้พลังที่แฝงอยู่ในดาบก็ถูกปลดปล่อยออกมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ดาบทิ่มเข้าไปในหัวมังกรลึกยิ่งขึ้น แต่แสงสว่างที่อยู่บนดาบกลับเริ่มหายไปทีละนิด

‘ที่เข้มนั่นคืออาวุธที่แฝงพลังเฉพาะของมิตินี้สินะ อย่างนี้ต้องใช้ให้หมด!!’

ยิ่งเขาเร่งพลังจนภาคที่มีอยู่ในแขน มันก็ยิ่งเป็นการเรียกใช้พลังที่แฝงอยู่ในดาบให้ออกมาเร็วขึ้น ส่งผลให้มังกรร้องคำรามพร้อมกระพือปีกบินขึ้นสู่ท้องฟ้า ทะลวงหมู่เมฆพร้อมแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด

ฟ้าว!!! แรงอัดอากาศเสียดสีจนใบหน้าเขายับย่น เจ็บผิวกายไปทั้งร่าง แต่เขาจะไม่ยอมปล่อยมือจากมังกรตัวนี้เป็นอันขาด

มือซ้ายเขายังคงจับดาบที่ปล่อยพลังไปจนหมดสิ้นอย่างมั่นคง ส่วนมือขวาพยายามเอื้อมไปหยิบดาบลั่นที่คาดตรงเอว ทว่ามันกลับติดโซ่ที่ล่าม ทำให้ยากจะจับ

อาวุธที่ต้องการ และพอมังกรสะบัดร่างอีกครั้ง ดาบสั้นก็ทำให้ผ้าเตี่ยวหลุดออกไป

เมื่อสิ้นหวังในอาวุธสุดท้าย เขาจึงได้แต่กัดฟันตั้งร่างไปถึงบริเวณปากแผลของ มังกร แล้วใช้มือขวาจ้วงเข้าไปในแผลลึก ตั้งสมาธิเร่งพลังอนุภาคราตุลุมที่ตนเองมี พร้อมร้องตะโกนสุดเสียง

“ผมต้องรอด!!!”

มีแสงสว่างปรากฏขึ้นที่ข้อมือ จากนั้นก็เกิดก้อนพลังแสงสีเขียวสายหนึ่งพุ่งเข้า ทำลายกะโหลกที่แตกร้าวอยู่ก่อนแล้วของมังกร ทำเอามังกรร้ายแผดเสียงร้องด้วยความ เจ็บปวด เลือดตระอู่นกระฉูดออกไปใส่ตาของเขาจนพรำมัว ทว่าสำนึกของความต้องการ อยู่รอดได้สั่งให้เขาระเบิดพลังที่มี โดยรวบรวมแล้วปล่อยออกอย่างไม่หยุดยั้ง

“ก๊าช!!!” ร่างของมังกรสั่นสะท้านอย่างรุนแรงพร้อมคำรามลั่นเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นร่างอันใหญ่โตก็ตั้งลงสู่พื้นปฐพีอย่างฉับพลัน

พี่ว!!! ตูม!!! โครม!! ผุ่นดินลอยคละคลุ้งไปทั่ว เขารอจนมั่นใจว่ามันตายจึง ค่อยๆ เลื่อนแขนขาออกจากศีรษะมังกร ทว่าพริบตานั่นเองกลับบังเกิดพลังบางอย่าง ไหลเข้าสู่ร่างของเขา

ว๊ิง!!! วูบ!!! จู๊ๆ รอบด้านพลันกลายเป็นสีเทา แล้วร่างกายก็ถูกดูดไปสู่อวกาศ มีเงาร่างผู้คนหลายร้อยลอยตัวอยู่รอบดวงแสงดวงหนึ่ง

“และแล้วผู้ได้รับสิทธิ์คนที่หนึ่ง पनि์ปรากฏ ข้าเทพเจ้าแห่งทาทุส จะขอเริ่มต้น เกมชิงตำแหน่งจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์แห่งทาทุส ณ บัดนี้!!”

เมธัสได้แต่ยืนตัวแข็งด้วยความตกตะลึง ‘เฮ้ย! นี่เรามาเล่นโกกิกรรมอะไรอีก ละเนี่ย’

เมธัสกวาดตามองรอบด้าน พบว่าตนอยู่ท่ามกลางเงาร่างบุรุษและสตรีที่
สวมเสื้อผ้าหลากหลายรูปแบบ แม้จะเป็นคล้ายรูปปั้นสีดำเข้ม ทว่าทุกสัดส่วนล้วนเห็น
ชัดเจน หากเขาจดจำลักษณะของอีกฝ่ายในตอนนี้ได้ ย่อมสามารถไปไล่ล่าได้แน่นอน
ทุกคนคล้ายจะมีความคิดเห็นตรงกัน จึงต่างหันซ้ายแลขวาพินิจพิเคราะห์
รูปพรรณของคนอื่น แต่ที่สะดุดตาที่สุดคงไม่พ้นตัวเลขที่ลอยเด่นอยู่เบื้องหน้าของ
ทุกคน เช่นของเขาคือ 1,000

‘นี่หมายความว่าเราเข้ามาเป็นคนสุดท้าย หรือว่าเป็นคนอ่อนแอที่สุดกันนะ’

“กริด!!! มีทาสโรคจิตโผล่มาด้วย” จู่ๆ หญิงสาวนางหนึ่งก็ร้องลั่น

เมธัสต้องแหงตากว้าง เพราะมั่นใจว่าเสียงร่ำร้องนี้ต้องมีต้นสายปลายเหตุจากตน
อย่างมิต้องสงสัย สองมือจึงรีบกุมร่างท่อนล่าง หันขวาทั้งสองข้างบดบังส่วนยืนย่นความ
เป็นบุรุษเพศของตนเอาไว้

‘โธ่!! เจ้าพวกค้ายาสมันน่าจะหาเสื้อใส่ให้บ้าง แบบนี้พวกที่เห็นเราแก้ผ้า แล้ว
ดันมาฆังกรตัวยักษ์ได้ต่อหน้าต่อตา มิตั้งฉายาให้เราว่า *ผู้กล้าโรคจิตปราบมังกร* หรือ
ไ่กัน’

“นับแต่นี้เป็นต้นไป พวกเจ้าผู้ได้รับสิทธิ์แห่งการเป็นจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์ทั้ง
หนึ่งพันคน” เทพแห่งทาสอยู่ต่ออย่างไม่ว่างใจ “จงเข่นฆ่ากันจนเหลือเพียงหนึ่งเดียว
แล้วเข้าเทพแห่งทาสจะมอบสิ่งที่เจ้าต้องการพร้อมมอบตำแหน่งผู้นำแห่งแผ่นดิน

ทาทุสไปอีกหนึ่งพันปี จงแสดงถึงพลังและปัญญาของเจ้าให้ข้าชม”

แวบ!! พริบตานั่น ดวงแสงได้แตกออกแล้วพุ่งใส่คนทั้งหมด

เมธัสรีบมือซ้ายขึ้นมาจับแสงอย่างลื้มตัว ทว่ามันกลับไม่ได้สร้างความเจ็บปวด หากแต่กลายเป็นวงเวทแปดแฉกเปล่งแสงสว่างขึ้นรอบหนึ่ง แสดงตัวเลข 1,000

เสียงของเทพแห่งทาทุสดังกังวานในศิระอีกครั้ง

“จงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดท้าย แล้วความฝันของเจ้าจะเป็นจริง!!!”

วาบ!!! จู๋ๆ ร่างของผู้เข้าร่วมศึกก็หายไปประมาณครึ่งหนึ่ง

“ทำไมเรายังอยู่ละ หรือว่าที่เหลือคือ...”

ชายหนุ่มมองกลุ่มคนที่เหลือ พินิจจากรูปลักษณะภายนอกก็พอจะบอกได้ว่ามีทั้งบุรุษและสตรี บ้างก็ยังคงเยาว์วัย บ้างก็ดูชราด้วยหนวดเคราที่ยาวจดอก แถมยังมีหลากหลายเผ่าพันธุ์

ทันใดนั้นผู้ดูแลมิติเทพทุก็ปรากฏตัวขึ้น ณ จุดที่ดวงแสงเคยอยู่ อีกฝ่ายคลี่ยิ้มนุ่มกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน “พวกท่านคือผู้เล่นที่ฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการ จนได้เป็นผู้มีสิทธิ์ชิงปีกแห่งราชา เพื่อเข้ารับโอกาสร่วมกิจกรรมราชาแห่ง RWO แม้ความจริงแล้วจะยังมีผู้เล่นอีกหลายหมื่นคนที่ยังอยู่ในมิติเทพทุ แต่มีเพียงพวกท่านที่ร้อยเก๋าสืบหาคนเท่านั้น ที่มีสิทธิ์ได้รับปีกแห่งเทพทุ”

เขากวาดตามองเที่ยวหนึ่ง ‘มีผู้เล่นเข้ามาที่น้อยะเกินคาดแฮะ ทำทำงานนั้นและเน่’

“หลังจากเดือนหน้าเป็นต้นไป ในวันที่สามสิบหกของทุกเดือน คนที่มีชีวิตจนถึงวันนั้น จะได้รับสิทธิ์เข้าต่อสู้กัน โดยจะแบ่งกลุ่มแบบสุ่มจำนวนขั้นต่ำสิบคน เข้าสู่มิติเงาเป็นเวลาสามวัน ซึ่งที่แห่งนั้นจะมีทุกอย่างเหมือนดินแดนทาทุสปกติ แต่จะไร้ซึ่งผู้คน”

‘สังเวียนพิเศษส่วนตัว’

“แต่ในบางครั้งผมอาจสุ่มปล่อยสัตว์เทพไปให้พวกท่านเพิ่มพลังฝีมือ หรือสู้สนุกๆ ทว่าพวกท่านจงจำเอาไว้ว่า พวกท่านจะต่อสู้กันจนเหลือเพียงกลุ่มละเจ็ดคนเสมอ ซึ่งหากไม่มีสิ่งใดผิดพลาดพวกท่านจะได้เข้าสู่มิติเงาไม่เกินสิบรอบ”

‘อีกไม่เกินสิบเดือนก็สามารถกลับสู่มิตินาเดียได้สินะ’

“แต่เวลาอาจสั้นกว่านั้น เพราะพวกท่านบางคนอาจสิ้นชีพเพราะเหล่าสัตว์อสูรผู้กระหายที่จะเป็นจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์ในมิติเทพทุ หรือมีความเป็นไปได้ว่าพวกท่าน

จะตายจนหมดสิ้น ฉะนั้นโปรดต่อสู้อย่างรอบคอบ และใช้ชีวิตอย่างฉลาดเฉลียว เพราะผมไม่ใจดีเหมือนผู้ดูแลมิติลับคนอื่นๆ”

สายตาของเทพหูเหลือบมองมาทางเขาแวบหนึ่ง แล้วค่อยกวาดมองไปยังคนที่เหลือพร้อมถาม

“มีทราบว่ามีท่านใดยังสงสัยอีกหรือไม่ เชิญถามได้”

บุรุษหนุ่มสวมชุดเกราะถามทันควัน “หากพวกเราเกิดตายเพราะสู้สัตว์อสูรไม่ไหว ผลการตัดสินจะเป็นอย่างไรครับ”

“ผมคงทำได้เพียงรอให้ผู้เล่นชุดใหม่เข้ามาสู้รบในแผ่นดินทาทุส เพื่อชิงปีกแห่งเทพหู เชิญท่านต่อไปได้”

“ผู้ดูแลคะ แล้วในระหว่างนี้พวกเราสามารถฆ่าผู้เข้าชิงปีกคนอื่นได้ไหมคะ”

“ย่อมทำได้ แต่ที่ผมจัดให้ประลองในมิติเงา ก็เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ไวที่สุด แม้แต่เหล่าสัตว์อสูรผู้ครองสัญลักษณ์พวกท่านก็ต้องฆ่าให้หมด มิเช่นนั้น ต่อให้ท่านเป็นผู้เล่นคนสุดท้ายที่เหลือรอด แต่ถ้าชิงตายไปเสียก่อน ผมก็คงไม่สามารถมอบปีกแห่งเทพหูให้ท่านได้”

“เอ่อ แล้วถ้าหากว่ากลุ่มที่ได้รับการสุ่มมาต่อสู้กัน ดันฆ่ากันไม่เหลือเจ็ดคนในเวลาที่กำหนด กลุ่มนั้นจะต้องสู้ต่อไป หรือว่าให้ออกจากมิติเงาครับ”

“อันที่จริงมันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยาก แต่ผมขอตอบไว้ก่อนก็ได้ว่า คนที่อยู่ในกลุ่มนั้นถือว่าไม่คู่ควรจะรับปีกแห่งเทพหู และจะถูกขับออกจากมิติลับทันที”

“ถ้าเกิดมันเป็นศึกรอบสุดท้าย แล้วคู่ต่อสู้ดันหวาดกลัวจนวิ่งหนีตลอดเวลา ผมไม่ถือว่าดวงช่วยหรือครับ”

“เฉพาะในศึกสุดท้าย พื้นที่จะหดแคบลงเรื่อยๆ ฉะนั้นท่านผู้เล่นก็ต้องกังวลในเรื่องนี้หรือหึๆ”

เหล่าผู้เล่นต่างลอบกลืนน้ำลายไปอีกใหญ่ เพราะเริ่มกลัวเกรงกับศึกชิงปีกแห่งราชา ที่ดูคล้ายจะง่ายและสะดวกสบาย แต่ก็สัมผัสได้ถึงความยากที่แอบซ่อนเอาไว้

คงมีเพียงเมธัสเท่านั้นที่ยอมรับว่า มิติดินกำหนดเป้าหมายให้ผู้เล่นชัดเจนตั้งแต่วินาทีแรก ไม่เหมือนมิติอื่นที่ต้องวิ่งหาเองจนหัวหมุน

“ท่าทางที่นี้จะง่ายกว่ามิติอันตราพิมและนาเดีย...ไม่สิ! ของมิติอันตราพิมตัวผู้ดูแลก็บอกแล้วว่า ผมดันไปปล่อยบอลใหญ่ออกมาเอง หากรอเวลาอีกสักหน่อยก็แค่

ต้องต่อสู้กับสัตว์อสูรลักซุดเท่านั้น ส่วนของนาเดียก็เหลือเพียงฆ่าผู้ครองคหามหา-
จอมเวทตัวจริง เท่านั้นที่บรรลุเป้าหมายของมิตินาเดียแล้ว ผมต้องรอดกลับไปให้ได้ แต่
ก่อนอื่นต้องจัดจรรูปพรรณทุกคนในที่แห่งนี้ให้แม่นยำที่สุด'

ไม่ใช่แค่เขาคคนเดียวที่คิดแบบนี้ เพราะผู้เล่นส่วนใหญ่ต่างก็พยายามจดจำคู่แข่ง
ให้ได้มากที่สุด

เมื่อไม่มีใครถามต่อ ผู้ดูแลมิติลับแพททุก็ขมื่อขาขึ้นพร้อมพูดเสียงดังลั่น “เอา
ไวพบนันใหม่ เหล่าผู้ท้าทายปิกแห่งแพททุ”

วูบ!! เพียงชั่วพริบตา เขาก็กลับมาอยู่ในโลกสีเทา และพอตั้งสติได้ไม่ถึงสาม
วินาที สีสันก็กลับคืนมาสู่รอบด้าน สายลมพัดมากระทบร่างเปล่าเปลือยที่อาบด้วยโลหิต
มังกร

แต่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกแปลกใจ คือซากศพมังกรได้อันตรธานไป นอกจากหลุม
ขนาดใหญ่ และโลหิตอันระอุอันที่เประอยู่บนร่าง ก็ไม่หลงเหลือสิ่งใดที่แสดงให้รู้ว่า
เขาเป็นผู้นำปราบมังกร

เมธัสมองฝ่ามือซ้ายที่บัดนี้มีวงเวทบอกจำนวนผู้เข้าต่อสู้ ‘หลังจากนี้คงต้อง
เตรียมตัวหาทุกสิ่งทุกอย่างที่จะช่วยให้รอดไปถึงศึกสุดท้าย เพื่อคว้าปิกแห่งแพททุ...
อ๊ะ! ที่นั่นนั’

เขามองไปรอบด้านด้วยสายตาที่พราวแว เพราะโลหิตมังกร ก็พบเห็นซากศพของ
ทหารจำนวนมากกระจายไปทั่วป่าโปร่งแห่งนี้

ครั้นพินิจดูจากความสดใหม่ของศพก็รู้ในทันได้ว่า ตนอยู่ในสมรภูมิตบ เพราะ
มีเสียงโลหะปะทะกัน เสียงฝีเท้า และเสียงโห่ร้องดังแว่วมาแต่ไกล

‘อยู่ที่นี่ไม่ได้แล้ว ลองมีมังกรตัวเบ้อเริ่มตกลงมา พวกนายกองต้องส่งทหารมา
ตรวจสอบแน่ๆ’

เมธัสรีบกระโจนขึ้นจากหลุมพร้อมหยิบฉวยดาบที่ยังหลงเหลือพลั้งอนุภาค
เล่มหนึ่งจากพื้น แล้วรีบวิ่งไปยังทิศที่ไม่มีเสียงต่อสู้สุดกำลัง

ป่าโปร่งแห่งนี้มีซากศพทหารกระจายเป็นจุดๆ บ่งบอกว่ามีการปะทะเกิดขึ้นอย่าง
ต่อเนื่อง ซากศพส่วนใหญ่คล้ายจะเป็นกองทหารรับจ้างมากกว่า เพราะที่ชุดเกราะของ
ผู้ตายล้วนผูกผ้าสีดำ

‘หากจำไม่ผิด ก่อนตกลงมาคล้ายจะเห็นแม่น้ำสายหนึ่งตัดผ่านป่า ขอเพียงไป

ถึงที่นั่นก็จะหาทางหนีต่อไปได้’

โครก!! จู่ๆ ความหวาดหวั่นที่ไม่ได้รู้สึกมานานก็โถมตีใส่เขาอย่างรุนแรง ลำคอแห้ง ผากแทบจะเป็นผง ลมหายใจกระชั้นถี่ราว บ่งบอกถึงสภาพร่างกายที่ไม่พร้อมจะต่อสู้ ‘เป็นอย่างที่คิด ตอนนั้นเราไม่ควรบุ่มบ่ามปะทะกับใคร ต้องหาอะไรใส่ท้องได้ก่อน ไม่งั้นได้สลับระหว่างต่อสู้แน่ๆ’

ขณะที่วิ่งไปเขาก็ปลิดผลไม้ป่าข้างทางกัดกินเท่าที่ทำได้ ถึงแม้มันจะรสชาติไม่น่าพิสมัยนัก ทว่ายิ่งดีกว่าไม่มีอะไรประทังชีวิต แต่พอวิ่งไปได้ครู่หนึ่งเขาก็ต้องนั่งพักอยู่หลังต้นไม้ เพราะร่างนี้ไม่อาจทนทานต่อการวิ่งนานกว่านี้

เมธัสมองดูฝ่าเท้าที่เริ่มแตกเพราะวิ่งเหยียบหินหลายครั้ง แล้วก็ต้องส่ายหน้าให้สภาพร่างกายที่น่าสมเพช จากนั้นก็ทดลองแปลงพลังอนุภาคของดาบฟันโล่ให้ทรวนที่ลุ่มแฉนสามครั้ง ทว่ามันกลับไม่มีรอยบิ่นแม้แต่น้อย ในใจเลยนึกไปถึงพ่อค้าทาสที่ช่างโหดร้ายกับคนอ่อนแอแบบเขาได้

ทว่านี่มิใช่เรื่องแปลกประหลาดอันใด เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่เห็นรูปร่างลำสัน กล้ามเนื้อเป็นมัด และใบหน้าที่ยังงามของตนในตอนนี คงต้องนึกว่าเขาเป็นนักรบที่มีฝีมือและเก่งกาจพอตัว

‘ก่อนอื่นต้องลองเปิดนาฬิกาของระบบ...มันมีแต่รายละเอียดของเราในมิตินาเดียจริงๆ ด้วยแฮะ ทำทางงานนี้จะยากกว่าตอนอยู่อันทราพิม แต่อย่างน้อยหลังจากฆ่าเจ้ามังกรนั่นก็น่าจะได้อะไรมาบ้างละนะ’

เขาหันไปสนใจข้อมือขวาที่บัดนี้มีจุดแสงสีเขียวเพิ่มขึ้นจนปรากฏเป็นรูปรอยสัก และที่ฝ่ามือขวากับกลางอกมีรอยสักเวทกับอักขระรูปร่างคล้ายคลึงกัน ทว่าที่ฝ่ามือจะมีสัญลักษณ์เป็นรูปสามเหลี่ยม ส่วนที่หน้าอกเป็นรูปห้าเหลี่ยม พอขบคิดเล็กน้อยก็ทดลองรวบรวมสมาธิอัดใส่วงเวทในมือ ทว่ามันกลับไม่เกิดปฏิกิริยาอันใด

‘เฮ้อ ทำทางจะได้ของดีมา แต่ดันมีพลังพิเศษของมิตินี้ไม่พอ คงต้องเพิ่มระดับให้สูงกว่านี้ก่อน’

เขายังไม่ทันหายเหนื่อยก็ได้ยินเสียงต่อสู้ดังมาจากเส้นทางที่ตนวิ่งหนีมา จึงต้องจำใจหันกายลุกขึ้นวิ่งหนีต่อ

‘ต้องไปให้ถึงแม่น้ำ จากนั้นค่อยลอบไปตามกระแสน้ำ’

เป็นไปอย่างที่ได้คิด ทางเบื้องหน้ามีแม่น้ำสายน้อยสะท้อนแสงตะวันยามบ่ายระยิบ

ระยับ ทว่าดันมีซากศพทหารของสองกองทัพตายเกลื่อนกลาด แต่ที่น่ากรังเกรงที่สุด กลับเป็นบุรุษหนุ่มผมเขียวยาวประบาศคนหนึ่ง ที่ถอดเสื้อเกราะทิ้งไว้ด้านข้าง บนร่างมีบาดแผลฉกรรจ์ ร้องโอดครวญด้วยความเจ็บปวด ขณะเดียวกันก็ปล่อยพลังแสงสีเขียวจากสองมือรักษาบาดแผลให้ตัวเองทีละนิด

วูบ! จุดแต้มรอยสักที่เปล่งแสงอยู่บนสองแขนค่อยๆ หายไปจนหลงเหลือเพียงเล็กน้อย เช่นเดียวกับบาดแผลที่ยาวเกือบสองคืบ ซึ่งบัดนี้หดลงจนเหลือไม่ถึงครึ่งฝ่ามือ ทำให้เลือดเริ่มหยุดไหล

“หรือว่านี่คือวิธีการใช้พลังของที่นี่ แบบนี้ต้องทดลองบ้าง”

เขาแอบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ แล้วทดลองนำมือกับฝ่าเท้าที่หือเลือด บรรจงควบคุมพลังอนุภาคที่แขน ถ่ายเทใส่บาดแผลที่ละนิดราวกับควบคุมกระแสลมปราณภายนอก พร้อมนึกถึงวาจาของโคที่เคยยืนยันว่า พลังทุกอย่างล้วนคล้ายคลึงกัน

ชายหนุ่มอดยิ้มมิได้ เพราะหากใช้ความคิดของสุดยอดทหารชั้นสูง ที่ผ่านสมรภูมิมานับพันชนโคมาเป็นบรรทัดฐาน ทุกมิตคงไม่มีใครสามารถเทียบเคียงผู้เฒ่าคนนี้ได้

พื้!! ชั่วขณะที่ขบคิดแนวทางการฝึกปรือพลังสายใหม่ ก็มีพลังขุมหนึ่งพุ่งเข้ามา เขาก็กระเจินหลบออกจากหลังต้นไม้

โครม!! ต้นไม้ทั้งต้นโค่นลงอย่างง่ายดาย

เขากลิ่งไปกับพื้นสองรอบก่อนลุกขึ้นป็นเสียงวิงวอน “ผมเป็นเพียงทาสหนี้เจ้านายเท่านั้น ได้โปรดอย่าทำร้ายผมเลย”

บุรุษวัยยี่สิบเศษเพ่งมองมายังเขา แล้วยิ้มอย่างบ้าคลั่ง “เจ้าทาสโรคจิตอันดับหนึ่งพันนี้เอง แบบนี้ข้าขอใช้ชีวิตเจ้าเป็นเครื่องบูชาต่อเทพาทูสเป็นชีวิตแรกเลยแล้วกัน ฮ่าๆ”

เมธัสนึกไม่ถึงว่าจะมาเจอผู้มีสิทธิ์เป็นจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์ไฉนถึงเพียงนี้ เขารู้ตัวดีว่าไม่มีทางให้หนีอีกแล้ว จึงได้แต่สะบัดดาบยาวในมือปล่อยลำแสงสีแดงเข้มออกมาเป็นบอลเพลิงใส่อีกฝ่าย

“อ่อนแอยิ่งนัก!!”

พริบ! บุรุษผมเขียวซุ่มมือซ้ายเปล่าเปลือยมาทางเขา พริบตาเดียวก็ปรากฏหอกยาวเล่มหนึ่ง ทะลวงบอลเพลิงแตกกระจาย พร้อมพุ่งเข้ามาดุจกระสุน

ฟ้าว!! เมธัสสะบัดดาบปล่อยบอลเพลิงลูกสุดท้ายใส่ศัตรูพร้อมกระโจนไปทางซ้าย

‘หมอนี่มันแกร่งเกินกว่าที่จะเอาชนะได้ในตอนนี้’

ซ่า!! ยังคงเป็นเช่นเดิม บอลเพลิงแตกสลายไปด้วยคมหอกที่อาบแสงสีเขียว แต่มีบางสิ่งเปลี่ยนไป นั่นคือคมหอกได้แตกกระจายออกดุดดกไม้ไฟ ทิ่มแทงทุกสิ่งที่อยู่ในรัศมีสิบเมตร ทำลายป่าโปร่งไปแถบหนึ่ง แม้แต่ตัวเขาเองยังได้แผลยาวที่ขาซ้าย ทำเอารู้สึกเจ็บปวดเป็นอย่างมาก

แต่นี่ถือว่าเป็นแผลที่ตื้นมากแล้ว เมธัสยันสองแขนพลิกตัวไปใกล้ซากศพของเหล่าทหารหิบบอยศาสตราพลังอนุภาคแถวนั้นขึ้นมาพร้อมกันสองชั้น แล้วรีบกวัดแกว่งดาบเพื่อยื้อชีวิตของตน

ฟ้าว!! บอลน้ำและบอลเพลิงสองลูกพุ่งเข้าหาบุรุษผู้ถือหอกอย่างแม่นยำ ทว่ามันกลับโดนหอกยาวพาดทำลายเช่นเดิม แถมความไวของหอกยังเหนือล้ำกว่าเมื่อครู่มากนักพุ่งเข้าใส่เมธัสในแง่มุมที่เขาไม่อาจหลบได้อีก

เมื่อไรทางหนี ชายหนุ่มจึงเสี่ยงใช้โซ่ที่ล่ามแขนทั้งสองขึ้นตั้งรับ

เกร็ง!! หอกที่ทำลายได้ทุกอย่างก่อนหน้านี้กลับถูกสายโซ่เส้นหนึ่งหยุดไว้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ย้าย!!” บุรุษผมเขียวคำรามก้อง เกิดอณูแสงสีเขียวจากสองข้อมือไหลเข้าสู่หอก ทำให้มันเปล่งแสงสีเขียวสว่างจ้า สองเท้าก้าวเข้าหาเมธัสอย่างไม่หยุดยั้ง

ฟ้าว!! ชายหนุ่มดีดร่างลอยขึ้นให้เท้าชี้ฟ้า คลายสายโซ่ที่รัดคมหอก พุ่งเข้ารัศมีของบุรุษผมเขียวจากข้างหลังอย่างฉับไว แล้วทุ่มเทพลังอนุภาคทั้งหมดที่มีเข้าไปในโซ่ให้มันกลายเป็นอาวุธพิฆาต ทำลายพลังแปลกประหลาดที่หุ้มกายอีกฝ่าย

เปรี้ยะ!! กร๊อบ!! ร่างของบุรุษผู้ถือหอกสั่นกระตุกไม่กี่ครั้งก็หยุดลง แล้วเริ่มแตกสลายกลายเป็นละอองแสงพุ่งเข้าสู่แวทในมือซ้าย ทำให้ตัวเลขในมือซ้ายเหลือ

999

ซ่า!! ส่วนหอกของอีกฝ่ายได้แตกสลายเป็นสัญลักษณ์สามเหลี่ยมพุ่งเข้ามาในมือขวา ทำให้มือขวาของเมธัสมีรูปสามเหลี่ยมสองอัน

ดับ! เขาทรุดลงกับพื้นนั่งหอบหายใจ แล้วมองไปยังโซ่ที่ผ่านการใช้งานอย่างหนักหน่วง แต่กลับไม่มีแม้แต่รอยแตกร้าว เขาอดถามตัวเองมิได้ “หรือว่าเราต้องใช้

มันเป็นอาวุธไปชั่วชีวิต”

ถึงแม้ใจจะอยากหาเวลาพัก ทว่ากลับมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น ทำให้เขาต้องรีบเก็บเสื้อผ้าของบุรุษผมเขียว แล้วกระโจนลงน้ำในบัตดล

มิตินาเดีย ณ มหาวิทยาลัยเวทลอเรไล

“ยูซัน ท่านประธาน...คือว่าท่านประธาน...” ครีโอนามีขอบตาดำคล้ำ พุดกระอ่อมกระอ่อม ในมือถือกล่องไม้สีดำใบหนึ่ง

ยูซันยิ้มเป็นพลางตอบ “ขอโทษนะครับ แต่ผมเองก็ไม่รู้ว่าพี่อยู่ที่ไหน ตอนแรกนึกว่าพี่แอบซ่อนตัวอยู่ในบ้าน แต่ลองใช้วงเวทพี่น้องหาแล้วก็ยังหาไม่เจอ แถมเซนกิกับโกคิกิหายไปด้วย หวังว่าทั้งสามจะกลับมาไวๆ เพราะนี่ก็ใกล้จะสอบปลายภาคแล้วด้วย”

ครีโอนาชะงักค้าง แล้วถามด้วยความแปลกใจ “เอ่อ...วงเวทพันธสัญญาพี่น้องของยูซันกับท่านประธานยังไม่หายไปเหรอ”

“ใช่สิ นี่ไง” ยูซันชูมือซ้ายแสดงวงเวทพี่น้องที่ยังไม่หายไป

ครีโอน่าจึงจนกล่าวอะไรไม่ถูก เธอรู้สึกมึนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ยูซันยิ้มแห้งพลางใช้มือซ้ายเกาแก้ม พุดอย่างขัดเขิน “ถ้าจะฝากของชิ้นนั้นให้พี่ ผมว่ารอให้เองกับมือดีกว่าไหม พี่ชายจะต้องรู้สึกยินดีกว่าได้รับจากผมแน่นอนเลย”

“ไม่ใช่ะ สิ่งนั้น...” ครีโอน่ารีบเอากล่องไม้ในมือไปไว้ด้านหลังพลางส่ายหน้า “เอาเป็นว่า ไว้ฉันจะแวะมาหาใหม่นะยูซัน”

หญิงสาวรีบวิ่งไปยังทางลงหอคอยชมรมลูกผู้ชายด้วยจิตใจสับสน เธอมองกล่องไม้ในมือพลางนึกถึงคำขอร้องของแฟนร่อม ก่อนพึมพำเบาๆ “เอาไว้ถึงเวลาที่เหมาะสม แล้วฉันจะมอบสิ่งนี้ให้ยูซันแน่นอนค่ะท่านประธาน”

ณ มิติตาเททุ

พระอาทิตย์ลาลับจากขอบฟ้า ทว่าแสงสว่างจากเปลวเพลิงได้ย้อมทอ้งน้ามุมหนึ่งเป็นสีแดงฉาน กลุ่มควันลอยฟุ้งจนเห็นเด่นชัด ชาวให้จิตใจของผู้ชมแห่งเดียวเกินพรรณนา

ชายหนุ่มผู้หลงมาสู่มิติต่างสงคราม ทั้งตัวลงนอนบนผืนหญ้า ปากกัดกินผลไม้

ปอย่างยากลำบาก เพราะเร็วแรงที่เหลืออยู่ทำได้เพียงผินใจให้ล้มตาขวาได้ข้างเดียว

สายลมรัตติกาลพัดมาทำเอาชายหนุ่มหนาวลั่น เขารีบกวาดใบไม้มานอนกอด เพราะเสื้อผ้าที่หิบบมาล่วนเปียกชื้น มีอาจสวมใส่ได้ในตอนนั้น

ถึงอยากก่อกองไฟสร้างความอบอุ่น แต่มันอาจทำให้ทหารแถวนี้สังเกตเห็น สิ่งที่ทำให้จึงมีเพียงอย่างเดียวคือ ออดทนและรีบนอนพักฟื้นเร็วแรง เพื่อเอาชีวิตรอดจากสถานการณ์ปัจจุบัน

‘ต้องรอดชีวิตไปจนถึงวันนั้น...’

แม้สติจะเริ่มเลือนราง ทว่าระหว่างที่ว้ายน้ำหนีออกจากแนวรบ เขาได้นึกหาวิธีกลับมิตินาเดียวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

นั่นคือวันที่ 7 เดือนไวต์มูน ซึ่งเป็นวันที่เขาต้องเข้าสู่ศึกดอนออฟนาริสซิโน

นี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ดูแลมิติลบแทบไม่ชอบใจนัก เพราะมันเท่ากับว่า เขาเข้ามาร่วมศึกชิงปีกแห่งเทพทู โดยมีทางหนีอยู่ก่อนแล้ว สามารถกล่าวได้ว่าเขาเป็นเพียงผู้เข้ามาปนการแข่งขั้นที่ผู้เล่นคนอื่นๆ ได้พยายามกันแทบตาย

อีกทั้งคงจะเดาออกว่า มังกรร้ายที่เป็นหนึ่งในตัวลั่นไกศึกชิงตำแหน่งจักรพรรดิ คักดีลท์ก็กำลังมุ่งหน้ามายังเขา แล้วตอนที่เคยแสดงความสามารถการต่อสู้สูงล้ำมาบ่อยครั้ง ก็คงจะต้องชิงตัวเข้าร่วมศึกนี้ได้แน่นอน

ส่วนนาเดียที่มาพบเขาก็พูดสิ่งที่เกินความจำเป็นอยู่หลายเรื่อง อย่างน้อยมีเรื่องหนึ่งที่นางมิต้องพูดก็คือ เรื่องของอาร์คออราเคิล ที่นางบอกว่าจะรับฝากดูแลเอาไว้ให้ นี่เป็นสิ่งที่ติดตัวเขา และหากเดาไม่ผิดมันเป็นการบอกใบ้ว่า แหวนเจ้าแม่เนริสเซียก็อยู่ในมือของผู้ดูแลสาว ขอเพียงถึงเวลาที่เหมาะสม เขาจะได้กลับไปยังมิตินาเดียว

นี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้เทพทูกล่าวว่า พวกเราไม่มีสิทธิ์บอกอะไรผู้ดูแลแม้แต่คำเดียว เพราะมันทำให้เขามองเห็นทางรอดกลับสู่มิตินาเดียนั่นเอง

โครก!!! เสียงท้องร้องทำเอาสมองไม่อยากจะคิดถึงเรื่องอื่น

‘อ้อ! ท้องยังหิวอยู่แท้ๆ แต่คงต้องขอหลับสักงีบ’

หลังจากทนผืนร่างกายต่อไปไม่ไหว ชายหนุ่มก็ฝลือหลับไป

จ๊ิบๆ มีเสียงนกร้องดังระงมรอบด้าน

‘เข้าแล้วหรือนี่’

เมธัสลึมตากวาดมองด้วยความงัวเงีย สะบัดไปไม้ที่ติดตามร่างออกจนหมด แล้วหยิบผลไม้ป่าที่อยู่ข้างกายขึ้นมากินอย่างฉับไว

‘คว้นไฟหายไปหมดแล้ว รอบข้างก็ไม่มีใครเดินผ่าน ทำทางบริเวณนี้ไม่ได้ อยู่ในแนวรบ’ พอลองยกมือขยับเท้าก็รู้สึกว่ายาวแรงกลับคืนมาแล้ว ‘ถึงเวลาศึกษาเรื่องพลังอนุภาคของมิตินี้สักที’

ต่อให้ตอนนี้รีบหนีต่อ แต่ถ้าไร้ความสามารถป้องกันตัว ท้ายสุดก็คงเป็นเพียงการเดินไปหาความตาย

เมธัสไม่เร่งร้อนในการฝึก เขาหยิบเสื้อผ้าไปตากแดด วกน้ำใส่จากลำธารมาล้างหน้า และจ้องมองเงาที่สะท้อนในแม่น้ำ ลำรวจร่างกายว่ามีรอยสักหรือโดนติตราเป็นทาสหรือไม่

‘สงสัยกลัวว่าร่างกายมีตำหนิเลยไม่ติตรา แล้วลอกคอนี้มันมีอักขรและห่วงเอาไว้อะไรหรือไง’

เขาลองดึงห่วงขนาดเล็กที่ติดอยู่ตรงกลางคอ ทว่ากลับดึงไม่ออก จึงได้แต่ทำใจใส่ปลอกคอที่แสนอึดอัดนี้ต่อไป

หลังจากดื่มน้ำไปอีกหลายอีกเขาก็กลับไปซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้และเริ่มศึกษาพลังอนุภาค ในหัวนึกถึงรายละเอียดการใช้พลังของพวกเขาที่หารับจ้างและบุรุษผู้ใช้หอกก่อนหน้านั้น

เมธัสดูดพลังอนุภาคจากภายนอกเข้าสู่ผิวกายเปลี่ยนเป็นจุดแต้มที่ละจุด ครั้นสะสมไปได้สักพักก็เริ่มรู้สึกอึดอัดที่แขนขวา แล้วบังเกิดสายลมเย็นเนื้อของเขางั่นเล็ดไหล ทำให้ต้องรีบรักษาบาดแผลอีกครั้ง ทว่าตอนนั้นเองเขาก็เชื่อมโยงบางสิ่งเข้าหากันได้

‘เดี๋ยวก่อนสิ พลังหะธาตุนองก็เป็นการดูดพลังธรรมชาติภายนอกเข้ามาสะสมในจุดชีพจรเวท หากสะสมมากเกินไปจะมีผลข้างเคียงคล้ายกับเมื่อครู่’ หรือว่าที่นี้จะ เป็นต้นกำเนิดวิชาหะธาตุนองของมหาจอมเวท’

เขาคิดว่ามันเป็นไปได้อย่างสูง เพราะในฐานะทัพเองก็มีการตั้งพิภักข์ข้ามมิติไว้ แถมนาเดียยังเคยพูดว่า ‘ใช่ค่ะ แต่ยังมีอีกหลายอย่างที่จำเป็นจ้ะจ้ะทำให้คุณรอดตาย’

ในความเป็นจริงนั้น เขาเคยทดลองใช้พลังของกล่องแพนโดรา ทำให้ยามที่ร่างเนื้อแตกสลาย ขอเพียงวิญญาณไม่แตกดับ ดวงจิตของเขาจะสามารถเข้าไปสร้างใหม่

ได้ทันที ฉะนั้นคำพูดของนาเดียจึงไม่เกี่ยวกับการรอดตายของเขา แต่เป็นการบอกไว้ว่า หากเขาเข้าใจความคล้ายคลึงของมิตินาเดียกับมิตีเทพทู เขาก็จะรอดชีวิต

เมื่อรู้ว่าพลังเทพทูคล้ายคลึงกับพลังเทวะธาตุ เขาก็นึกถึงวิธีการฝึกวิชาเทวะธาตุตั้งแต่นั้นพื้นฐานไปจนถึงขั้นสูง

ฟรีบ! ชายหนุ่มกวาดมือขวาไปเบื้องหน้า ตั้งสมาธิส่งพลังที่แขนขวาไปสู่ฝ่ามือ

ฟิว!! มีสายลมสีเขียวก่อตัวขึ้นพร้อมกับแสงสีเขียวที่แขนขวาเริ่มจางลง และยังเขาควบคุมให้ลูกบอลสีเขียวใหญ่มากขึ้นเท่าใด แสงสีเขียวที่แขนก็จางลงเท่านั้น

‘คล้ายพลังเทวะธาตุจริงๆ ด้วย ดินะที่ศึกษาวิธีการใช้ขั้นพื้นฐานมาบ้าง แบบนี้ก็เหลือแค่ปรับมาใช้กับพลังอนุภาค’

เขาคลี่ยิ้มด้วยความเชื่อมั่น แล้วเริ่มฝึกฝนต่อไป

บนแม่น้ำที่สะท้อนแสงตะวันระยิบระยับปรากฏเรือน้อยลำหนึ่งที่อยู่คล้ายสร้างขึ้นอย่างลวกๆ จากช่างเรือมือสมัครเล่น ทว่ากลับนั่งไว้ด้วยบุรุษหนุ่มรูปร่างที่หล่อโยให้ผมพลัวไหวไปกับสายลม แม่เขาจะใส่เสื้อที่ขาดวิน แต่ก็ยังมีอาจลดทอนความสง่างามของชายคนนี้ได้สักนิดเดียว

เมธัสใช้สองมือจับไม้พายล่องเรือแคนูไปตามกระแสน้ำ ถึงตอนนี้จะใช้พลังอนุภาคได้ระดับหนึ่ง ทว่าการเดินเท้าไปตามป่าเขาที่ไม่รู้ทิศทาง มันจะเป็นการบั่นทอนพลังกายและเสี่ยงต่อการเผชิญหน้ากับกองทหารหรือสัตว์ป่าที่ดุร้ายเสียเปล่าๆ ในขณะที่บริเวณริมแม่น้ำเป็นจุดเหมาะสำหรับตั้งหมู่บ้าน เมือง และท่าเรือมากกว่า

สิ่งที่สำคัญรองลงมาจากการเอาชีวิตรอด คือ ข้าวสารปัจจุบัน

ถึงตอนนี้จะรู้ว่ามิตีเทพทูมีภาษาและเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกัน สังคมยังมีการค้าหาสและสงครามอันรุนแรง ที่ต่อให้เขาฆ่าทหารที่ถูกรับมานับร้อยนายก็ไม่ใช่ว่าเรื่องผิด แต่เขาไม่ใช่คนที่ขึ้นชอบการทำร้ายคนอื่นโดยไม่จำเป็น และที่สำคัญเขายังไม่รู้ว่าการกักขังฝ่ายใดมีความชอบธรรมมากกว่า และฝ่ายไหนกันแน่ที่ยึดติดกับการทำสงครามล้างผลาญชีวิต เพราะทุกชีวิตล้วนมีค่า ทุกคนล้วนมีครอบครัวและคนที่รอคอยให้กลับไป ฉะนั้นเขาจะต้องรู้ก่อนว่าตนควรยืนอยู่ฝ่ายใด

แม้การอยู่ฝ่ายเป็นกลางจะเป็นตัวเลือกที่ดี แต่นั่นจะลดโอกาสพิชิตปีกแห่งเทพทูไปด้วย เพราะตอนนี้ผู้ร่วมศึกลดเหลือเพียง 985 คนแล้ว บ่งบอกถึงความรุนแรง

ของคีนี่เป็นอย่างดี

หลังจากล่องเรือเกือบครึ่งวันก็พบหมู่บ้านแห่งหนึ่งสร้างอยู่ริมแม่น้ำ ทว่ามันกลับดูกร้าง ทุกที่ทางมีแต่ความเงียบงัน

ชายหนุ่มรีบพายเรือเทียบท่า ซึ่งไม่มีเรือหลงเหลือสักลำ พอหาเชือกคล้องเรือได้ก็เดินเข้าไปในหมู่บ้านเล็กๆ ที่มีอาคารไม้ประมาณสี่สิบหลัง

สภาพภายในหมู่บ้านไม่มีร่องรอยการเช่นฆ่าหรือต่อสู้ แต่มีรอยเท้าของคนจำนวนมากเดินผ่าน แต่ที่ดูเด่นคงเป็นป้ายไม้ที่ปักอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ที่อาจเป็นบ้านของหัวหน้าหมู่บ้าน ซึ่งมีใจความว่า

ขอให้ประชาชนทั้งหมดอพยพโดยด่วน กองทัพของแบล็กเดวิลกำลังจะเดินทางมาตามเส้นทางนี้ พวกมันไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิต หากไม่โดนฆ่าก็ถูกจับเป็นทาส จงเดินทางสู่เมืองไซซานให้เร็วที่สุด ประกาศโดย แม่ทัพวอลฟาน แห่งอาณาจักรไวต์สเฟียร์

‘พวกที่จับเราไปขายคือพวกแบล็กเดวิล ส่วนพวกคนที่โดนขายพร้อมเราคือชาวบ้านในอาณาจักรนี้ แบบนี้คงต้องรีบเดินทางไปยังเมืองไซซาน แล้วค่อยคิดหาหนทางต่อไป แต่ก่อนอื่นต้องเพิ่มเสบียงเสียก่อน’

เมื่อเดินไปหลังบ้านเขาก็พบผลไม้และผักสวนครัวสดใหม่จำนวนมาก ทำเอาชายหนุ่มถึงกับอึ้งแป้น พอเข้าไปในบ้านของหัวหน้าหมู่บ้านก็เจอกองหนังสือบนชั้นวาง จึงหยิบเล่มที่น่าสนใจมาอ่านสองเล่ม พอรู้คันตุ่เสื้อผ้าก็ได้เสื้อที่ดูดีกว่าตัวปัจจุบัน และผ้าพันคอสีเทาที่จะช่วยปกปิดปกคอของเขา กับหมวกฟางที่จะช่วยบังแดดอันร้อนระอุ จากนั้นค่อยกลับขึ้นเรือน้อยเพื่อเดินทางต่อ

เขาจากหนังสือเล่มหนึ่งไว้บนตัก อ่านเนื้อหาที่เขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของดินแดนทาทุส ที่นี้มีเรื่องเล่าขานถึงจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์อยู่จริง ซึ่งจะเป็นผู้ที่แข็งแกร่งดุจพระเจ้า และจะคงอยู่บนแผ่นดินนานถึงหนึ่งพันปี จากนั้นก็จะกลับสู่สรวงสวรรค์ ซึ่งในช่วงนั้นมักจะเกิดภัยคุกคามร้ายถึงสามร้อยปี แล้วถึงจะปรากฏจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์องค์ใหม่ มาปกครองแผ่นดินทาทุสให้สงบร่มเย็นเช่นเดิมไปนานอีกหนึ่งพันปี

‘แบบนี้หมายความว่าคีนี่ชิงตำแหน่งจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์ที่มีมายาวนานแล้วในมิตินี้ เพื่อรอเวลาให้พวกเราเหล่าผู้เล่นเข้ามาชิงปีกลิสะ แล้วถ้าเกิดรอบนี้ผู้เล่นเป็นฝ่ายชนะ ใครจะเป็นจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์ ดูแลแผ่นดินนี้ต่อไปละ’

เขาได้แต่ขบคิดด้วยความสับสน ทว่านั่นมันเกินกว่าที่เขาจะเข้าไปเกี่ยวข้อง เพราะ

เป้าหมายในปัจจุบันคือ การพัฒนาพลังงานภาค ใช้ชีวิตให้ปลอดภัย และเก็บกวาดผู้เล่นในการศึกมิติเงาให้มากที่สุด

ตูม!! จูๆ ก็มีเสียงระเบิดดังขึ้น

เมธัสรีบมองไปยังต้นเสียง เห็นควันไฟสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นจากในไม้ ทว่ายังห่างไกลจากเขาก็อพอสมควร รีบพวยเรือต่อตี หรือว่าจะขึ้นฝั่งตรงกันข้ามหลบไปหาที่ซ่อนตัวก่อนดี'

แม่ในใจคิดจะหลีกเลี่ยงปัญหา แต่ดันมีเสียงตะโกนของเด็กหนุ่มดังมาจากด้านที่เกิดการปะทะ

"เจ้าคนพายเรือ จงนำเรือมาทางนี้ด่วน"

'เฮ้อ รู้อย่างนี้น่าจะพายเรือขึ้นฝั่งแล้วหนิไปตั้งแต่ต้น เฮ้อ! นั่นมันสูตรสำเร็จนี่หว่า'

เจ้าของเสียงน่าจะเป็นเด็กหนุ่มอายุราวๆ สิบห้าปี สวมเกราะหูลู สูงเพียงหัวไหล่ของเขา ใบหน้าถูกปิดบังด้วยหมวกเกราะ โดยมีหญิงสองคนวิ่งตามหลังเด็กหนุ่มคนนั้นมา

หญิงสาวทั้งสองอายุมากกว่าเด็กหนุ่มสองถึงสามปี พินิจจากเสื้อผ้าที่สวมใส่ เขาก็มั่นใจว่าคนหนึ่งเป็นเจ้าหญิง ส่วนอีกหนึ่งเป็นนางกำนัล แต่ที่เหนือความคาดหมายคือโฉมหน้าของเจ้าหญิง

'ลูน่า...แค่คนหน้าเหมือนเท่านั้นแหละ'

ถึงจะรู้ว่าตนยังไม่สมควรแสหาเรื่อง ทว่าเสียงกรีดร้องของทหารองครักษ์ที่ล้มตายอย่างต่อเนื่อง ทำให้สองมือออกแรงพายเรือไปหาพวกเจ้าหญิงเต็มกำลัง ถึงกระนั้นกองทหารในชุดคลุมดำกลับว่องไวยิ่งกว่า

"เจ้าหญิงรีบหนีไปหากองทัพของท่านเถิด กระทบมือจะรังแกพวกมือสังหารเอาไวเืองพะยะค่ะ"

เด็กหนุ่มตวาดก้องพร้อมแกว่งดาบสร้างคลื่นแสงสีฟ้าเข้าด้านทวน แม้อายุยังน้อย แต่ก็จัดว่ามีฝีมือพอตัวสมควรจัดการกับมือสังหารได้ถึงสองคน ทว่าจำนวนศัตรูก็ยิ่งมากเกินกว่าที่ฝีมือของอัศวินหนุ่มจะรับไหว

'เด็กคนนั้นไม่รอดแน่'

เมธัสพุ่งกายออกจากเรือ ทำเอาพวกเจ้าหญิงที่เห็นต้องตกใจ ทว่าก่อนที่ปลาย

เท้าจะแตะผิวน้ำร่างของเขาก็เปล่งแสงสีเขียวแล้วพุ่งทะยานไปถึงข้างซ้ายของอัศวินหนุ่ม
ในพริบตา สองมือตัวโตไปด้านข้างโดยไว

เกร็ง!!! โซ่ที่ล่ามสองแขนช่วยต้านรับคมดาบที่เกือบสะบัดนคอของเด็กหนุ่มได้
พอดีบพอดี

อัศวินหนุ่มที่รอดชีวิตอย่างหวุดหวิดเอ่ยด้วยความงุนงง “เจ้ามิใช่สามัญชน แต่
เป็นทาสนักสู้หรื”

เมธัสไม่รู้ว้า ทาสนักสู้ คือสิ่งใด จึงมกล้ำขานรับมั่วซั่ว “หากยังไม่อยากตาย ก็
ขยับมือให้มากกว่าปาก”

พืบพืบ! ชายหนุ่มเบียดตัวเล็กน้อย หลบคมหอกที่พุ่งมาจากอีกมุมหนึ่ง แล้วใช้
พลังอนุภาคที่สะสมไว้ห่อหุ้มร่างกาย คว่ำข้อมือเจ้าของดาบแล้วจับหมุนอย่างรุนแรง

ตุบ!! ร่างของมือสังหารถือดาบล้มลงไปนอนกับพื้น ส่วนดาบหลุดลอยมาอยู่ใน
มือของเมธัส

‘พวกนี้อ่อนแอกว่าคนที่ใช้หอกหลายชั้น ตัวเราในตอนนี้คงสู้ไหว’

เมื่อความคิดแน่วแน่ คมดาบในมือก็ตัวตวัดผ่านคอของศัตรูที่อยู่ใกล้ ทว่าศึกนี้
ยังมิได้จบลง หากแต่เพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น

ฟ้า! พืบ! ร่างของเมธัสพุ่งทะยานออกจากจุดเดิม ดาบในมือที่เปล่งแสงสีทอง
เข้มกลายเป็นแสงเส้นหนึ่ง ไหลผ่านกลุ่มมือสังหารหลายสิบคน

ติก! เมื่อชายหนุ่มปรากฏตัวขึ้นอีกด้านหนึ่งของกลุ่มมือสังหาร เขาก็ต้องปักดาบ
ใส่พื้นแล้วหอบหายใจถี่

ตุบ! ร่างของเหล่ามือสังหารล้มลงไปนอนกับพื้นทีละคน ปล่อยให้เลือดไหล
ชโลมทั่วผืนปฐพี

‘เหนือกว่าที่คิดอีกซะะ พลังพิเศษของมิตินี้สร้างภาระต่อร่างกายมากเกินไป
แล้ว’

เมธัสทรุดนั่งลงกับพื้นด้วยความเหนื่อยล้า พอเหลือียวไปมองด้านหลังก็เห็น
สายตาที่จับจ้องมาด้วยความแตกตื่นยินดีของคนทั้งสาม

‘ถือซะว่าเสียงฝากอนาคตไว้กับคนกลุ่มนี้ก็แล้วกัน’

อัศวินหนุ่มสะบัดโลหิตที่เปื้อนดาบออกก่อนสอดกลับเข้าฝัก พร้อมเอ่ยด้วย
น้ำเสียงชื่นชม “เจ้าเป็นทาสนักสู้ของผู้ใดจ้ะหรือ ช่างแกร่งกล้ายิ่งนัก”

“ข้าความจำเสื่อมมาสองวันแล้ว ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใครเหมือนกัน”

เจ้าหญิงกับนางกำนัลต่างอุทานด้วยความตกใจ สายตาที่มองเขาเปลี่ยนเป็น
เวทนาสงสาร

“หือ เจ้าความจำเสื่อมอย่างนั้นหรือ แบบนี้เจ้ามิต้อง...” อัศวินหนุ่มเพ่งมองเขา
ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้า “ช่างมันเถอะ ตอนนี้อะไรต้องรีบหนีก่อนที่จะกองทหารของพวก
แบล็กเดวิลจะตามมา”

แม้เมธัสจะยังไม่รู้ว่า ทำไมอีกฝ่ายถึงได้หนักใจต่ออาการความจำเสื่อมของเขา
มากขนาดนี้ แต่ก็รู้สึกโล่งใจที่ไม่โดนถามต่อ เขารีบสูดลมหายใจเข้าออกหลายครั้งพร้อม
สะสมพลังอนุภาคใส่เท้าทั้งสองเป็นอันดับแรก เพราะในการต่อสู้เมื่อครู่ เขาต้องใช้พลัง
อนุภาค 1 เทพทุกยุคอย่างก้าว

ปัจจุบันเขาสามารถสะสมพลังอนุภาคได้สูงสุด 122 เทพๆ โดยแบ่งใส่เท้าทั้ง
สองข้าง ข้างละ 20 เทพๆเพื่อวิ่งหนี ส่วนแขนทั้งสองใส่ข้างละ 36 เทพๆเพื่อต่อสู้หรือ
ป้องกันตัว

หลังจากฟื้นฟูพลังอนุภาคได้ส่วนหนึ่งเขาก็ทิ้งดาบในมือ แล้วลุกขึ้นเดินเลือกดาบ
ที่ยังมีแสงสว่างเรืองรองขึ้นมาจากพื้นพร้อมพูด “พวกท่านจะไปทีใด ข้าเห็นว่าเมือง
ไซซานต้อนรับผู้อพยพ จึงคิดจะเดินทางไปยังที่แห่งนั้น”

สตรีทั้งสองล้วนมีสีหน้าหม่นหมอง ส่วนอัศวินหนุ่มกำมือแน่นพร้อมตอบด้วย
น้ำเสียงเจ็บแค้น “เมืองไซซานเพิ่งจะโดนตีแตกเมื่อเช้า ข้าที่เป็นองครักษ์ได้พาเจ้าหญิง
หลบหนีมา เรื่องที่เหลือไว้จะเล่าทีหลัง เจ้าติดตามเรามาก่อน แล้วเราจะช่วยเหลือเจ้า
ในภายหลัง เพราะในกองทัพพันปีของท่านระกะ มีท่านซิลโอนายที่มีพลังอนุภาค 590
เทพๆ และสามารถดึงพลังงานได้ถึง 210 เทพๆ คงทำลายปลอกคอให้เจ้าได้อย่าง
ไม่ยากนัก”

‘เดิมพันถูกต้องจริงๆ ด้วยแฮะ ที่นี้จะได้อะไรตอบแทนบ้าง’

ขณะที่กำลังยืมยินดีเขาก็ได้ยินเสียงกระแสไฟฟ้าแล่นผ่าน จึงสับัดหน้ามองไป
ด้านหลังโดยไว

ฟิ้ว!! เพียงพริบตาเดียวธนูห้าดอกที่หัวธนูเปล่งแสงสีส้มก็พุ่งเข้าใส่เขาสองดอก
ส่วนอีกสามดอกแยกย้ายไปใส่พวกเจ้าหญิงคนละดอก

“หนึ่งคน!!”

เมื่อคิดคำตอบได้ สองเท้าก็ระเบิดพลังอนาคต พุ่งร่างไปอยู่เบื้องหน้าเจ้าหญิง พร้อมตัวตบในมือขวาเข้าต้านรับสุดกำลัง

เพลิง!! ใบตบถึงกับแตกแต่ยังสามารถเบี่ยงลูกธนูได้เล็กน้อย

จึก! ธนูปักใส่ต้นแขนซ้ายเขาจนเลือดไหลอาบ

เปรี้ยะ!! หัวร่างคล้ายโดนกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านจนต้องกัดฟันแน่น

‘พลังของอีกฝ่ายทะลวงผ่านพลังป้องกันของเราได้ แบบนี้ไม่ใช่ธรรมดาแล้ว’

ดับ! ซ่า!! ร่างของอัศวินหนุ่มที่มีธนูปักอยู่ตรงทรวงอกด้านขวาต้องทรุดลงไบนั่งกับพื้นพร้อมส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ส่วนร่างของนางก้านลตกลไปในแม่น้ำ ย้อมน้ำใสกระจ่างให้กลายเป็นสีแดงห่อหมกหนึ่ง

อัศวินหนุ่มเงยหน้ามองไปยังมือสังหารคนสุดท้ายที่ส่งสายตาเย็นชาพร้อมง้างธนูเตรียมแผลงศรอีกครั้ง “ทาสนักสู้ จงพาเจ้าหญิงหนีไป ข้าจะถ่วงเวลาให้เจ้าเอง ยาก!!!”

วืง!!! ร่างเด็กหนุ่มเปล่งแสงสีแดงพร้อมพุ่งทะยานเข้าหามือสังหารคนสุดท้าย อย่างไม่กลัวความตาย

เจ้าหญิงที่คล้ายเพิ่งจะตื่นจากภวังค์ ต้องยกมือพร้อมร้องตะโกนทั้งหน้าตา “คาเตอร์!!”

เมธัสหันตามองอัศวินผู้ซื่อสัตย์ เขามีอาจหาญใจดีมากกล่าวลาอีกฝ่าย เพราะบัดนี้ในสมองได้แต่คันทวีธเอาชีวิตรอด เพื่อทำตามคำขอสุดท้ายของเด็กหนุ่ม

‘อย่างน้อยขอช่วยสักนิดก็แล้วกัน’

ฟิ้ว!!! เขาขว้างดาบหักใส่มือธนูสุดแรง ทำให้มันต้องใช้คันธนูปัดปาย ก่อให้เกิดช่องโหว่บหนึ่ง

ในวินาทีนั้นเมธัสรีบกระโดดถอยหลังพร้อมใช้แขนขวาโอบเอวของเจ้าหญิง ปลายเท้าปล่อยพลังแห่งสายลม ดัดร่างลอยข้ามแม่น้ำ ส่วนสายตajibจ้องไปยังการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของผู้กล้าหนุ่ม

ซุม!!! อัศวินหนุ่มสะบัดดาบที่อัดแน่นด้วยพลังอัคคี เผาผลาญต้นไม้ใบหญ้ารอบตัวในรัศมีสิบเมตรไปจนหมดสิ้น

โพละ!!! ทวาธีระของคาเตอร์กลับระเบิดออกด้วยธนูดอกหนึ่ง แล้วร่างกายของผู้กล้าก็ล้มลงท่ามกลางกองเพลิง

ติก!! ส่วนมือธนูผู้เก่งกาจและเลือดเย็น ได้ทะยานร่างหลบเปลวเพลิงไปยืนอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ร่างธนูพร้อมกันถึงห้าดอก เตรียมแผลงศรสังหารอีกครั้ง

‘ถ้าย่อยลงไปแบบนี้ คงไม่ต่างกับเป้านิ่ง แบบนี้ต้อง...’

ฟิว!! เมธัสที่ถอยหลังเป็นแนวตรง พลันสลับไปซ้ายข้างขวาบ้าง เพื่อมิให้มือธนูเล็งสะดวกนัก

ถึงกระนั้นมือธนูที่ควรจะเคร่งเครียดกลับเหี้ยมดื้อม แล้วเปลี่ยนเป็นแผลงศรขึ้นฟ้า

เมธัสถึงกับงุนงง ‘หมอนั่นยิงธนูส่งสัญญาณนั้นหรือ...ไม่ใช่!! นี่เป็นท่าสังหารหมู่’

ฟิว!!! เบรียะ!!! พริบตาที่ธนูลอยสูงเกือบสามสิบเมตร มันก็ระเบิดออกเป็นห้าฝนธนูสายฟ้าฟาด ฝ่าใส่ทุกสิ่งเบื้องล่าง

หมับ! เมธัสรีบก่อร่างเจ้าหญิง เอาแผ่นหลังเข้าด้านรับ พร้อมเร่งพลังอนุภาคที่เหลือตรงสองเท้า ดัดร่างของพวกเขาออกจากฝนสังหารสายนี้ แต่มันก็ยังสายเกินไป

จิก! เบรียะ!! ฉะวะ! ชายหนุ่มหลบไม่ทัน ขาทั้งสองจึงรู้สึกเจ็บแปลบเพราะโดนพลังสายฟ้าแทรกซึม

ติก!! พลัก!! ร่างของพวกเขาระแทกลงสู่พื้นดิน และกลิ้งต่อไปอีกหลายตลบจนไปชนกับต้นไม้ใหญ่

‘สงสัยซีโครจะราว ยังดีที่มันไม่หักทิ่มปอด ไม่งั้นได้ตายจริงแน่’

เขามองเจ้าหญิงที่อยู่ในอ้อมกอดแล้วรีบถาม “เจ้าหญิงเจ็บตรงไหนไหม อีก!”

พูดได้เพียงไม่กี่คำ เขาก็กระอักเลือดรดใบหน้าเจ้าหญิง ทว่าเธอกลับไม่รู้สึกรังเกียจ แถมยังใช้สายตาที่พราวด้วยน้ำตามองเขาพร้อมพึมพำ

“ท่านรีบหนีไปเถิด อย่ามาทั้งชีวิตกับเราเยี่ยงนี้เลย”

เมธัสคิดจะพูดให้กำลังใจอีกฝ่าย แต่ก็ต้องเบิ่งตาค้างพร้อมเบี่ยงศีรษะหลบลูกธนูอย่างฉับพลัน

ฉะวะ!! ปิก!!! ลูกธนูปักใส่ต้นไม้ด้านหลังทำเอาใบไม้ร่วงกราว ส่วนแก้มซ้ายก็เจ็บปวดสุดระดับ พินิจจากเลือดที่ไหลออกมามิขาดสาย ธนูเมื่อครู่คงกระชากเนื้อขาดไปแถบหนึ่ง

เมธัสเพ่งมองไปยังสุดยอดมือธนู ที่คล้ายจะหยุดชะงักเพราะถูกควันไฟบดบังสายตา หากไม่หนีสอนนี้ แล้วจะให้หนี่เวลาใด

“เจ้าหญิงช่วยประคองข้าหน่อยได้ไหม นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเราแล้ว”

เจ้าหญิงที่ยังหลั่งน้ำตาเป็นสายธารพยับหน้าพร้อมขับออกจากใต้ร่างเขา แล้วช่วยพยุงเขาเดินเข้าไปในป่า

พี่ว! นึก! ลูกธนูอีกดอกพุ่งเฉียดไหล่ขวาของเขาไป พอมองไปยังด้านหลังก็พบว่ามือธนูได้กระโดดลงเรือตามลำพวกเขามาอย่างไม่หยุดยั้ง

เมธัสผืนรวบรวมพลังอนุภาค ทว่าสติที่เลื่อนรางทำให้มีอาจสะสมพลังเทพทูตได้ตั้งใจปรารถนา

จู่ๆ เจ้าหญิงก็วางร่างของเขาพิงกับโคนต้นไม้อย่างนุ่มนวล

“ท่านรอเธออยู่ที่นั่นะ” เจ้าหญิงเอ่ยอย่างเด็ดเดี่ยว “หากศัตรูอยู่ในน้ำ เราอาจได้เปรียบบ้าง”

เนื่องจากร่างกายบาดเจ็บสาหัสและเหนื่อยล้า ทำให้ความคิดอ่านเรื่องข้าจนแอ่ยห้ามไม่ทัน ปล่อยให้เจ้าหญิงวิ่งกลับไปทางแม่น้ำ ใต้แขนเสื้อมีแสงสีฟ้าเปล่งประกายพร้อมสขบัตมือไปยังเบื้องหน้า

“ธนูวารี!!” เสียงหวานของเจ้าหญิงดังลั่น

ว๊ิง!! ซ่า! เมื่อแสงสว่างสีฟ้าพุ่งผ่านมืออันบอบบาง น้ำในแม่น้ำก็รวมตัวเป็นธนูหลายสิบดอก พุ่งเข้าใส่มือธนู ทว่ามันกลับสามารถกระโดดถอยหลังจากเรือหลบธนูน้ำทั้งหมดไปยืนอยู่บนฝั่งได้อย่างง่ายดาย แล้วจางคันครอีกครั้ง

ฟ้า!! ลูกธนูคล้ายก้อนพลังสายฟ้าที่ใหญ่พอจะกลืนร่างของเจ้าหญิงได้

หญิงสาวทำได้เพียงยกสองแขนขึ้นตั้งรับ ทำให้เมธัสต้องกัดฟันด้วยความเสียใจโครม! ตูม!! กลุ่มก้อนสายฟ้าสลายต้นไม้มและพื้นดินได้ยาวถึงสิบเมตร เหล่าต้นไม้ที่โดนเฉียดถึงกับลุกไหม้เกิดควันลอยฟุ้งไปทั่ว ทว่ามีบางสิ่งผิดปกติ

‘องค์ของลูกธนูมันไม่ถูกต้อง เธออาจยังรอด’ เขาสะกดความเจ็บปวดอ้าปากตะโกนถาม “เจ้าหญิง ปลอดภัยไหม”

“ท่านต่างหาก เป็นอะไรไหม อย่าเพิ่งตายนะ”

เจ้าหญิงวิ่งกลับมาโดยไร้รอยบาดแผล ทำเอาเขาต้องตะลึง จังหวะนั้นเองสองแขนของเธอก็เปล่งแสงสีฟ้าสว่างขึ้นวูบหนึ่ง ก่อนจะแบกร่างที่ใหญ่โตของเขาหลบหนีออกจากริมแม่น้ำอย่างลุลึกทุเล

เมธัสกังวลระคนสงสัยในตัวมือธนู จึงพยายามมองไปยังด้านหลัง ‘หากตอนนี้

อีกฝ่ายยิ่งหนีอีกเพียงครั้งเดียว เราก็คงจะ...นี่มันอะไรกัน'

เขาแทบไม่ยอมเชื่อในภาพที่เห็น เพราะมือหนูที่เก่งกาจ กลับถูกบุรุษสวมชุดเกราะสีฟ้าเข้มคนหนึ่ง ใช้ดาบขนาดใหญ่ยาวเกือบสองเมตรฟันร่างขาดออกเป็นสองท่อนจากด้านหลัง แล้วหลังจากนั้น ร่างของมือหนูก็กลายเป็นละอองแสงกับวงเวทพุ่งเข้าหาร่างชายที่สวมเกราะสีฟ้าเข้ม ซึ่งบัดนี้กลืนหายไปกับควันเพลิง รวากับไม่เคยอยู่ ณ ที่แห่งนั้น

‘เมื่อที่ลูกหนูเบี่ยงไปเป็นเพราะคนผู้นั้นสินะ แถมคนพวกนี้ยังเป็นผู้เข้าชิงตำแหน่งจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์ อิม...’

ชายหนุ่มอดหนักใจมิได้ เพราะพลังฝีมือของอีกฝ่ายช่างแกร่งกล้า และลงมือได้อย่างไร้ความปราณี ไม่มีรีรอหรือให้โอกาสตั้งตัว หากใครถูกศัตรูรู้สถานะที่แท้จริงก็จะได้โดนเพ่งเล็งหรือโดนลอบสังหารให้ตายอย่างง่ายดาย เหมือนมือหนูผู้นี้

‘เราจะประมาทไม่ได้เป็นอันขาด ต้องระวังหลังตลอดเวลา จะสลบตรงนี้ได้ไม่ได้’ แม้จิตใจจะมุ่งมั่น ทว่าร่างกายกลับไม่เชื่อฟัง สติเขาดับวูบไปพร้อมกับเสียงร้องของหญิงสาวที่อยู่ข้างตัว

ท่ามกลางความมืดมิด เมธัสรู้สึกเหมือนร่างกายถูกฝังอยู่ในดิน มีอาชยขยับร่างได้แม้แต่ปลายนิ้ว

‘เรายังไม่ตายหรือนี่...อีก!’

ความเจ็บปวดแล่นไปทั่วสรรพางค์กาย

ซึ่ง! มีเสียงดาบชักออกจากฝักดังไกล่หู

“เจ้าหญิง ชายคนนี้เป็นพวกแบล็กเดวิลอย่างมิต้องสงสัย” เสียงเย็นชาของบุรุษดังตาม

‘เราจะถูกฆ่าตรงนี้ได้ไม่ได้ ต้องลืมหินตามุดแก้ตัว’

ติ๊กๆ มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นไกล่ๆ พร้อมเสียงของเจ้าหญิง

“ไม่ใช่แน่นอน เรกะ เธอต้องช่วยชีวิตของเขานะ”

“เจ้าหญิง ฉันรักษาเขาอย่างเต็มที่แล้วตามที่ท่านสั่ง” คราวนี้เป็นเสียงสตรีฟังคุ้นหู “เพียงแค่คนผู้นี้อาจถูกพลังความมืดควบคุมจิตใจ หากพวกเรายังไม่สามารถพิสูจน์ได้ ก็คงไม่อาจไว้วางใจ”

‘นี่คือเรกะที่เราต้องมาหา ส่วนเจ้าหญิงก็แบกเรามาถึงที่เลยหรือนี่ เป็นเด็กดีทั้งโลกจริงและในเกมส์เลยแฮะ’

“แล้วเจ้าจะใช้วิธีไหนพิสูจน์ล่ะเรกะ” เจ้าหญิงเอ่ยเสียงเครียด

“ไม่ยาก ฉันมีวิธีที่ดีต่อทั้งสองฝ่ายอย่างแน่นอน”

แกร็ก! มิโละหะตั้งขึ้นจากนั้นก็มึบหล่นหงายอย่างไม่มีหยุดยั้ง

ทว่าสติของเขากลับเริ่มหลุดลอย จนไม่อาจจับฟังได้อีกต่อไป

‘เฮ้อ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ขอเพียงยังไม่ตาย อะไรๆ ก็คงจะแก้ไขได้ ตอนนั้นหลับให้เต็มอึดดีกว่า’

ครี๊ก! กุบกับ!

เมื่อสติกลับมาอีกครั้ง เมธัสก็ได้ยินเสียงดังมาจากรอบด้าน ‘นี่มันเสียงล้อรถเกวียนกับเสียงฝีเท้าม้า’

ภาพแรกเห็นคือกรงเหล็กกล้า มีผ้าคลุมช่วยบดบังแสงแดดและทิวทัศน์รอบด้าน แต่จากความร้อนอบอ้าว กับแสงตะวันอันแรงกล้าที่ลอดผ่านช่องว่างเข้ามาช่วยให้รู้ว่านี่เป็นช่วงกลางวัน

‘อืม อยู่ในกรงขังแบบนี้ ท่าทางจะตกเป็นทาสอีกแล้ว แต่ทำไมรู้สึกเจ็บนี้ว แถมแขนขาก็ตึงขนาดนี้ล่ะ’

ชายหนุ่มต้องเบิกตากว้าง เมื่อพบว่าสองมือและสองเท้าถูกไขว้กลับไปด้านหลัง แล้วถูกโซ่เหล็กหรือบางสิ่งล่อแหลมเอาไว้อย่างแน่นหนา

‘เฮ้ย นี่มันเกิดอะไรขึ้นอีกล่ะ แต่แบบนี้ก็ดี จะได้ไม่ต้องระวังหลังแล้ว ฮะๆ’

ชายหนุ่มยิ้มพลางปิดตาหลับต่อ เพราะในกรงขังที่มีผู้คุมกันแน่นหนาแบบนี้ กลับเป็นตัวช่วยให้เขาปลอดภัย ซึ่งก่อนจะผล็อยหลับไป ในใจก็นึกถึงความต้องการอย่างแรกเมื่อลืมตาขึ้น

‘หวังว่าตื่นขึ้นมารอบหน้า จะมีน้ำมีข้าวให้กินนะ’

นางเอก x นางร้าย ความซื่อสัตย์ และ แกร่งที่สุดในปับสาเรีย

เมื่อแสงตะวันที่ทาบทับผืนผ้าเริ่มอ่อนลง เสียงตะโกนสั่งให้หยุดขบวนก็ดังขึ้น พอผ่านไปครู่หนึ่ง ผ้าที่คลุมกรงขังก็ถูกเปิดออก เผยให้ชายหนุ่มได้เห็นใบหน้าอันงดงามของเจ้าหญิงแห่งไวต์สเฟียร์

แม้ตอนนี้เธอจะปลอดภัย ทว่าดวงตายังคงแดงก่ำคล้ายผ่านการร่ำไห้มาพักใหญ่ เธอเอ่ยพยางค์อมตะซะให้เขาอย่างสุภาพ “เราต้องขอโทษท่านด้วย ทั้งที่ท่านเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตของเราเอาไว้แต่ๆ แต่เรากลับต้องปล่อยให้ท่านตกอยู่ในสภาพนี้”

เมธัสบ่นร่ายยัมรับ “เจ้าหญิงมิต้องกังวล เพราะความทรงจำแรกของท่านก็โดนจับแขวนชายอยู่ในตลาดค้าทาสแห่งหนึ่ง สภาพในตอนนั้นไม่ได้แย่ไปกว่าตอนนั้นมากนักหรอก แต่ถ้าจะให้ดี...”

โครก!! ร่างกายของเขาเถรตรงยิ่งกว่าปาก ร้องบอกให้อีกฝ่ายรับรู้ถึงปัญหาในตอนนี

ชายหนุ่มยิ้มเก้อเจิน “เอ่อ ท่านคงทราบถึงสิ่งที่ข้าต้องการแล้วกระมัง”

เจ้าหญิงหัวเราะคิกคักเบาๆ แล้วพูดด้วยท่าทีเสียใจ “ขอโทษด้วยที่เราเสียมารยาท ท่านมารูสช่วยเปิดกรงขังและนำอาหารมาให้ท่านทาสนักสู้คนนี้ด้วยค่ะ”

บุรุษหนุ่มที่จูงม้ายู่ด้านข้างหญิงสาว มีใบหน้าเยือกเย็นเฉกเช่นดวงตาที่เรียบนิ่ง หลังจากค้อมศีรษะก็หยิบกุญแจออกมาเปิดกรงขัง แล้วยื่นเนื้อตากแห้งและกระบอกน้ำมายังปากของเมธัส แต่ก่อนที่ทั้งสองสิ่งจะมาถึง เจ้าหญิงกลับยื่นมือรับพลาถพูด

“ท่านมารูสให้เรจัดการเองเถิด ท่านสมควรไปพักผ่อนนะค่ะ”

“แต่ว่านี่มีเหมาะสม”

แม้จะมีคำคัดค้าน ทว่ามารูสกลับโดนสายตาขอร้องของเจ้าหญิงจนอ่อนใจ อีกฝ่ายถอนหายใจเบาๆ แล้วส่งอาหารและน้ำในมือให้เธอ

เจ้าหญิงพูดขอบคุณด้วยความยินดี แล้วค่อยเข้ามาในกรงขังป้อนน้ำและเนื้อตากแห้งให้เขาอย่างอ่อนโยน

เมธัสรู้สึกถึงความชุ่มชื้นรอบริมฝีปาก เขายอมรับว่าอีกฝ่ายเป็นหญิงสาวที่คู่ควรกับการช่วยเหลือ

“ท่านยังต้องการน้ำและอาหารเพิ่มไหม”

“หากได้อีกสักชิ้นจะเป็นพระคุณอย่างสูงพะย่ะค่ะ”

เจ้าหญิงผงกศีรษะรับ เธอมีต้องเอ่ยมากความ มารูสก็ยื่นถุงใส่เนื้อตากแห้งมาให้

“สำหรับน้ำ คงต้องให้เจ้าหญิงทำเพิ่มเองพะย่ะค่ะ” มารูสพูดจบก็เดินออกห่างจากกรงขัง ไปรวมกลุ่มกับทหารที่กำลังนั่งพักดื่ม น้ำด้วยสีหน้าเหนื่อยล้า

เจ้าหญิงหันมามองเขา มือขวามันบอบบางรวบรวมแสงสีฟ้าให้จับตัวเป็นหยดน้ำ พอเติมฝ่ามือก็ประคองป้อนให้เขาทีละนิดจนชายหนุ่มรู้สึกสดชื่น แต่แล้วอยู่ๆ หญิงสาวมีสีหน้าจุกคืด ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำเช็ดใบหน้าให้เขา

“หลังจากท่านสลบไปได้ครู่หนึ่ง ท่านซิลิโอนายกับทหารของท่านระกะก็มาช่วยเหลือพวกเราพอดี ซึ่งในตอนนั้นท่านอยู่ในสภาพใกล้ตาย แต่ด้วยพลังแห่งแสงของท่านระกะ ได้ช่วยรักษาบาดแผลทั้งหมดให้ท่าน จากนั้นเพื่อป้องกันมิให้ศัตรูตามมาทัน พวกเราจึงเร่งรีบเดินทางกลับป้อมปราการมาสองวันสองคืนแล้ว เลยไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าหรือชำระล้างร่างกายให้ท่าน”

เมื่อห้องอิมสมงก็กลับมาเล่นปราดเปรียว ชายหนุ่มจึงรีบพูด “ข้าน้อยคิดว่าเจ้าหญิงมีต้องทรงทำให้ข้าหอรอก เอาไว้เดี๋ยวพอไปถึงที่หมาย ข้าจะอาบน้ำด้วยตนเอง”

เจ้าหญิงกลับหัวคือเกินคาด เธอยังคงช่วยเช็ดหน้าให้เขาจนผ้าสีขาวเปื้อนคราบโลหิตและเหงื่อไคล

“หรือว่าเจ้าหญิงจะหลงในรูปโฉมของโอดิน ไม่สิ! เธอแค่ทนกับการอยู่เพียงลำพังมิได้”

แวตตาของเจ้าหญิงมิได้บ่งบอกว่าหลงใหลในรูปโฉมของเขา หากแต่เต็มไปด้วยความเศร้าสลด คล้ายจะร้องไห้ได้ทุกเวลา

หากพิจารณาจากภาพที่เห็น ผู้คนทั้งหมดต่างทำงานโดยไม่สนใจในตัวเธอ จนราวกับการคงอยู่ของเธอมิใช่เรื่องสำคัญ แล้วหญิงสาวที่เพิ่งจะสูญเสียนางกำนัลที่อาจเป็นดังเพื่อนสนิทที่รับฟังเรื่องราว และอัศวินรับใช้ที่ใกล้ชิดไปในคราวเดียว ย่อมอยากจะทำเพื่อนสนิทหรือทำสิ่งอื่นๆ ให้ลืมเลือน

เมื่อคิดถึงจุดนี้เขาก็พูดอย่างอ่อนโยน “คาเตอร์ต้องยินดีที่ได้ต่อสู้อย่างกล้าหาญ และได้ทำหน้าที่ของอัศวินอย่างแน่อนพะย่ะค่ะ”

คำพูดเขาทำเอาเมื่อน้อยสิ้นเทา ใบหน้าหวานที่ผิวยิ้มมาเนิ่นนานเริ่มเผยความรู้สึกที่แท้จริง หยาดน้ำตาเริ่มไหลรินจากดวงตาสีฟ้าอ่อนงดงาม เธอพูดด้วยเสียงสั่นเครือ “แต่เขายังเยาว์เกินกว่าที่จะตาย อีกไม่กี่วันเขาก็จะอายุครบสิบห้าปี แล้วเราจะบอกกล่าวกับท่านแม่ทัพวอลฟานอย่างไร”

“ขอให้ท่านเล่าไปตามความเป็นจริง ท่านแม่ทัพวอลฟานจะต้องเข้าใจแน่นอนพะย่ะค่ะ”

แวตตาของหญิงสาวเริ่มอ่อนลง ครั้นสบตากันครู่หนึ่งเธอก็เผยอริมฝีปากสีชมพูอ่อน ทว่าก่อนที่เสียงอันไพเราะจะดังขึ้น กลับมีเสียงทุ้มเข้มของบุรุษดังมาจากเบื้องนอก

“ท่านเจ้าหญิง ช่วยออกมาก่อนได้หรือไม่ ท่านเราจะต้องการสอบปากคำทาสนักสู้ผู้นี้สักเล็กน้อย ก่อนจะเตรียมตัวออกเดินทางอีกครั้ง”

เจ้าหญิงหันไปมองเจ้าของเสียง “ขอเราช่วยรับฟังด้วยได้ไหมคะ ท่านซิลโอนาย”

ซิลโอนายเป็นบุรุษวัยเกือบหกสิบปี ผมสีดอกเลายาวประปราย ไขว่หนวดเครารกครึ้ม สวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้ารูปเผยให้เห็นร่างกายบึกบึน คาคี้น้ำตาลเข้มขัดหนึ่งสีดำ ทางแกยขาวผ้าหนาสีน้ำตาล เอวซ้ายห้อยดาบยาวอยู่ในฝักโลหะสีน้ำตาลเข้มสลักลวดลายงดงามจนดูเด่นเป็นพิเศษ รองเท้าบูตหนังสีน้ำตาลเต็มไปด้วยคราบฝุ่นดิน

แค่มองผ่านๆ ก็รู้แล้วว่าซิลโอนายจะต้องแข็งแกร่งยิ่งกว่าผู้ที่ใช้หอกสายลมและมีธนูสายฟ้าหลายชั้น ฉะนั้นต่อให้บุรุษวัยเกือบหกสิบคนนี้น่าดูเจ็บหนักเท่ามือหอกเมธัสก็ยังไม่มั่นใจว่าจะโค่นอีกฝ่ายได้

ซิลโอนายส่ายหน้า “มิได้พะย่ะค่ะ เชิญท่านกลับไปพักที่ตรอกม้าส่วนตัวเถิด”

เจ้าหญิงมีสายตาทว่างใย เธอเช็ดคราบเลือดที่เปื้อนหน้าเขาให้อีกเล็กน้อยก่อน

จะพูดต่อ “ท่านจะต้องไม่เป็นไร ขอให้เทพแห่งทาทุสปกป้องท่านด้วยเถิด”

‘เราโดนเข้าใจผิดหนักถึงขั้นจะถูกประหารเลยนั่นหรือ แบบนี้สงสัยต้องระวัง
กิริยามารยาทและคำพูดแบบขั้นสูงสุดเสียแล้ว’

เมธัสมองเงาหลังของเจ้าหญิง ที่เดินเคียงคู่ไปกับทหารหญิงวัยรุ่นสองนางที่เป็น
ฝาแฝดกัน จากนั้นซิลโอนายก็เดินเข้ามาปลดเครื่องพันธนาการออก แต่ยังคงเหลือโซ่
ล่ามแขนเส้นเดิมไว้ จากนั้นค่อยนำตัวเขาออกจากกรงขัง ทำให้เขาได้เห็นสภาพเบื้อง
นอกซัดตา

เวลานี้ใกล้จะเข้าสู่หัวงราตรีแล้ว ริมขอบฟ้าจึงกลายเป็นสีแดงฉาน ผู้คนในขบวน
ล้วนสวมเสื้อเกราะที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งถ้าเพ่งดูใบหน้าของแต่ละคนจะเห็นว่ามียายุ
ประมาณสิบแปดถึงสามสิบปี แม้สีหน้าดูเหน็ดเหนื่อย แต่ประกายตากลับคมกล้า หาก
พินิจจากเทพทูตแต่ละคนมี กองทหารนี้สมควรจะมีพลังอนุภาคตั้งแต่ 100 - 300 เทพทู

‘เฮ้อ เจ้าหญิงไม่น่าเซ็ดหน้าให้เราเลย’

ด้วยรูปโฉมที่โดดเด่น แม้เสื้อผ้าจะยังเปื้อนเลือด แต่บุรุษและสตรีทุกคนยัง
ต้องพลอยหันมาจ้องเขาจนลืมหูลืมตา ชายหนุ่มจึงได้แต่ก้มหน้ามองพื้น เลยได้เห็นว่ามีมือทั้ง
สองของตนถูกสวมถุงมือหนังสีดำ ทำเอาหัวใจถึงกับเต้นผุดผ่องหวะ ทว่าด้วยสภาพ
ในตอนนั้นเขาก็ทำได้เพียงสร้างเป็นไม่สงสัยต่อไป

เมื่อเดินไปถึงมุมหนึ่งของขบวนทัพ ก็เห็นกระโຈມสีชาวนาขนาดเล็กที่ตั้งขึ้นอย่าง
ลวกๆ คล้ายต้องการพักแรมเพียงชั่วคราว แคมการป้องกันยังดูหละหลวมยิ่ง เพราะทหาร
ที่อยู่ใกล้ที่สุดอยู่ห่างออกไปเกือบสิบเมตร

‘แบบนี้ถ้าไม่ใช้ทหารกองนี้หย่อนยาน ก็ต้องเป็นผู้นำเก่งจนไม่มีใครฆ่าได้ง่ายๆ
สินะ’

ซิลโอนายที่เดินอยู่ด้านข้างตลอดเวลาพาเขามาหยุดอยู่หน้ากระโຈມ แล้วพูดขึ้น
เบาๆ “ท่านกระ ทาสักกัสมาแล้วขอรับ”

“เข้ามาได้” มีเสียงแผ่วของสตรีดังมาจากในกระโຈມ

‘เสียงแบบนี้มันคุ้นหูมากจริงๆ แะ เราเคยได้ยินจากไหนนะ...หรือว่า!!!’

พริบ! ซิลโอนายใช้มือขวาเล็กผ้ากระโຈມ เผยให้เห็นสตรีนางหนึ่งที่ทำเอาเขา
ต้องอ้าปากค้าง

‘แคร์!!’

หญิงสาววัยสิบแปดปียืนอยู่หลังโต๊ะไม้ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ดวงตาสีแดงสดจับจ้องแผนที่ขนาดใหญ่ด้วยสายตาเคร่งเครียด แสงสว่างจากตะเกียงข้างนั้นเส้นผมยาวจดเอวสีทองที่เงางามยิ่งกว่าทองคำ ใบหน้าสวยงามและรูปร่างอ่อนแอภายใต้เสื้อชุดสีขาวและกางเกงขายาวสีเทาเข้ารูป ทำให้เธอดูงดงามเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะมองจากมุมใดเธอก็คือแคโรไล แวมไพร์สาวจากโลก RWO ปกติ

ซิลิโอนายคล้ายจะไม่ใส่ใจกับท่าทีของเขา เพราะปฏิกิริยาของบุรุษที่เจอหญิงงามย่อมคล้ายคลึงกันทุกคน อีกฝ่ายจึงดันหลังเขาเดินเข้าไปในกระโจมตามปกติ แล้วยืนอยู่ด้านหลังห่างเพียงสองก้าว คล้ายจะคอยเตรียมป้องกัน ในกรณีที่เขาคิดทำเรื่องโง่เขลา

เราะเงยหน้าขึ้น “เจ้าความจำเสื่อมจริงหรือ”

เมธัสันหน้างุนงง ตอบด้วยน้ำเสียงสับสน “ข้าเองก็ไม่แน่ใจนัก แต่ข้าไม่รู้ว่าเป็นตัวเองเป็นใคร ชื่ออะไร” เขาเอียงศีรษะย้อนถามอย่างใสซื่อ “มีทราบนี่คืออาการของคนความจำเสื่อมหรือเปล่าขอรับ”

เราะที่จับจ้องเขาทุกอย่างปฏิกิริยา พูดยด้วยเสียงเรียบนิ่ง “สามราชาแห่งกองทัพไตรเดวิล ล้วนเป็นผู้ใช้พลังอนุภาคธาตุความมืด ซึ่งมีความสามารถในการควบคุมจิตใจ ความคิด และล้างสมองชั่วคราว” เธอหรีดตาลง “ถึงมันจะส่งผลให้พลังอนุภาคของผู้ใดควบคุมเหลือเพียงครึ่งเดียว แต่กับผู้ที่มีความสามารถต่อสู้สูง ย่อมยังใช้งานได้หลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะเจ้าที่มีวิชาเหยียบวายุ อันเป็นศาสตร์ก้าวอย่างของมือสังหาร”

“เจ้าหญิงเป็นผู้บอกเองว่า เจ้าสามารถเหยียบอากาศแล้วเปลี่ยนตำแหน่งไปมาได้ ซึ่งหากมิใช่เป็นผู้บังคับพลังอนุภาคชั้นสูง ย่อมมีอาจทำได้โดยง่าย” ซิลิโอนายที่ยังคงยืนอยู่ด้านหลังเอ่ยเสียงเข้ม “แล้วในกองทัพยี่สิบเก้าพันรัฐ ไม่มีแม่ทัพหรืออัศวินคนใดหน้าตาเหมือนเจ้า”

เมธัสันถามอย่างโง่เงา “แล้วยี่สิบเก้าพันรัฐคืออะไร สามราชาแห่งกองทัพไตรเดวิลคือใครกัน”

เราะยกมือขวาชี้มายังปลอกคอของเขา “นั่นเป็นปลอกคอที่ตีตราโดยกลุ่มข้าทาสของแบล็กเดวิล มีเพียงทาสนักสู้ของราชวงศ์แบล็กเดวิลเท่านั้นที่สวมใส่”

“ตอนที่ข้าพบเจ้า” ซิลิโอนายเอ่ยเสียงเคร่งเครียด “ข้าได้ทดลองใช้พลังอนุภาค 210 เทพทู และดาบเต่าศิลาที่บรรจุพลังได้ถึง 280 เทพทู แต่กลับมีอาจทำลายมันทิ้งได้”

“ขนาดข้าทดลองใช้ดาบปักซาอรุณที่รองรับพลังได้ถึง 310 เทพทู ก็ยังมีอาจ
ตัดมันทิ้งได้” เรกะวางมือชาวลงบนโต๊ะ “ทั้งแผ่นดินหาทูสมิ่ปลอกคอทาสนักสู้ชั้นสูง
แบบนี้เพียงน้อยนิดเท่านั้น แล้วเจ้าจะให้ข้าเชื่อว่า เจ้าเป็นเพียงคนความจำเสื่อมธรรมดา
มิใช่คนจากหน่วยสังหารของพวกไตรเดวิลันนี”

‘เฮ้ย! ไอ้พ่อค้าทาสเอาของพรรค์นี้มาสวมให้คนอ่อนแอแบบผมทำไม หรือว่า
หมอนั้นจะโดนรูปลักษณะโอไดนิลลอก ฮือ! สงสัยถ้ารอดกลับไปได้ ต้องไปจัดการแก้ไข
เรื่องนี้โดยด่วน แต่ตอนนี้เอาตัวให้รอดก่อนดีกว่า’

เมธัสรีบป้อนน้ำเหลอหลา เอียงศีรษะถาม “เอ่อ แล้วปลอกคอทาสนักสู้คืออะไร
ข้าไม่เห็นจะเข้าใจเลย”

เรกะเดินอ้อมโต๊ะทำงานมาอยู่เบื้องหน้าเขา มือขวาชูขึ้นอวดแหวนเงินที่มี
ลวดลายประหลาด “ปลอกคอทาสนักสู้แตกต่างจากปลอกคอธรรมดาทั่วไปตรงที่
สร้างขึ้นโดยผู้ทรงพลังอนุภาคทอง ไฟ และน้ำ แถมยังใส่รหัสพลังอนุภาคพิเศษ ทำให้
ปลอกคอและกำไลที่ใช้ล่ามทาสสามารถทำงานได้อย่างพิสดาร เช่น ยึดหดโซ่ที่กำไลล่าม
แขนได้ตามใจชอบแบบนี้”

วืง! แหวนเงินในนิ้วชี้ของเรกะเปล่งแสงเรืองรอง

หวัด!! สายโซ่เหล็กปล้นหลุดตัวลงจนข้อมือทั้งสองชนกัน ทำให้เกิดเสียงโลหะ
กระทบกันดังกังวาน

“และหากเจ้าของทาสใจดีขึ้นมา” เรกะเอ่ยอย่างเฉยชา “ก็สามารถปลดโซ่ให้เจ้า
แบบนี้”

วาม! กรึก! จู่ๆ แรงดึงของกำไลแขนก็หายไป ทำให้เมธัสสามารถขยับแขนได้
ตามใจชอบ

‘ไอ้ คราวนี้จะได้สวมเสื้อสะดวกเสียที’

เนื่องจากติดโซ่ล่ามแขน ทำให้ชายหนุ่มต้องใส่แต่เสื้อแขนสั้น และยังคงตัด
ตรงหัวไหล่ แล้วเย็บแบบลวกๆ แคพอให้ใส่ได้มาตลอด ถึงกระนั้นความยินดีก็ต้องจบ
ลงเมื่อเสียงหวานใส่ดังขึ้นอีกครั้ง

“แต่ที่เด็ดสุดคือ เจ้าของทาสสามารถบังคับให้ปลอกคอหลุดตัวลงได้แบบนี้”

ปัด! ชายหนุ่มยกสองมือขึ้นจับปลอกคอโลหะที่บัดนี้เริ่มหลุดตัวลงทีละนิดจน
หายใจไม่สะดวก ครั้นคิดจะจับมือของเรกะเพื่อแย่งชิงแหวน แขนทั้งสองข้างกลับถูก

ดึงดูดเข้าหากันอย่างรุนแรง จนร่างกายที่เสียดสมต้องล้มลงไปในนอนกับพื้นดังต๊ับ

“ท่าทางเจ้าจะความจำเสื่อมจริงๆ ถึงไม่รู้ ว่า ต่อให้เจ้ามาช้าแล้วแย่งชิงแหวนวงนี้ไป แต่เจ้าก็เป็นผู้สวมใส่ปลอกคอทาสนั้ก็ไม่มีวันใช้งานมันได้หรอก” หญิงสาวเดินไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่ง แล้วจ้องมองเขาที่กำลังไอด้วยสายตาเยี่ยงเจ้านาย

เมิร์สได้แต่กุมคอกที่แดงก่ำ และคลำไปที่กลางปลอกคอ จึงได้รู้ว่าห่วงที่เคยนึกว่าใช้ใส่เชือกหรือโซ่ล่ามทาส แท้จริงแล้วมันกลับเป็นเครื่องควบคุมชั้นสูง

ระกะนั่งไขว่ห้าง ชูมือขวาที่มีแหวนขึ้นมาชี้เขา “ปลอกคอทาสของเจ้าสมควรมีความแข็งแรงไม่ต่ำกว่า 600 - 700 เทพทู เพราะตอนที่ข้าดึงมันออกมา ต้องใช้พลังอนุญาตทำพันธะเจ้าของไปถึง 350 เทพทู ฉะนั้นหากเจ้าคิดจะทำลายเครื่องพันธนาการนี้ จะต้องดึงพลังอนุญาตให้ออกมาได้ครั้งละ 600 เทพทูเป็นอย่างน้อย”

“นอกจากราชาพันรอยสักแล้ว ในประวัติศาสตร์ก็มีเพียงจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์เท่านั้นทำได้” คำพูดของซิลโอนายคล้ายจะตอกย้ำว่า เขาไร้โอกาสแล้ว

“จงจำไว้ว่า หากข้าไม่ใส่แหวนนี้กลับเข้าไปในปลอกคอเจ้าด้วยตนเอง” หญิงสาวมีรอยยิ้มเย็นชา “เจ้าก็หาคนอื่นใส่แทนไม่ได้ และหากภายในสามวันข้าไม่ส่งพลังอนุญาตใส่แหวนอย่างน้อย 1 เทพทู ปลอกคอกก็จะทำการรัดคอเจ้าจนตายทันที”

เมิร์สบ่นหน้าให้ดูน่าสงสารแล้วพูดอย่างสุภาพ “ท่านจะทำกับผมแบบนี้ทำไม ผมเองยังจำไม่ได้เลยว่าตัวเองเป็นใคร”

ระกะยิ้มเหยียดหยัน พลังออกคำสั่ง “เจ้าจงมาถอดรองเท้าข้าๆ ให้ข้า”

แค่เขาขยับตัวช้า ปลอกคอกก็บีบรัดในบัดดล ทำให้เขาต้องรีบคลานไปถอดรองเท้าบูตหนึ่งสีขาให้เธอ ถึงกระนั้นดวงตาก็ต้องเบิกกว้าง เพราะที่หลังเท้าอันขาวผ่องมีสัญลักษณ์แห่งผู้ซึ่งตำแหน่งจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์

จำนวนผู้ร่วมปัจจุบันเหลือ 977

“ข้าไม่รู้หรอกว่าเจ้าเป็นโรคความจำเสื่อมจริงหรือไม่ แต่เจ้าคงรู้แล้วว่า พวกเราคือผู้ร่วมศึกแห่งเทพที่มีชะตาชีวิตเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ซึ่งข้าจะไม่มาเจ้าในตอนนี แต่จะใช้งานเจ้าในฐานะเบี้ยตัวหนึ่ง” ระกะใช้มือซ้ายเช็ดคางของเขาขึ้นพลาฟพูดเสียงไพเราะชวนให้หลงใหล “แล้วพอถึงวันที่ข้าและเจ้าเหลือกันอยู่เพียงสองคน ข้าจะอนุญาตให้เจ้าต่อสู้กับข้าอย่างยุติธรรม เพื่อให้เทพแห่งทาสพึงพอใจ จะรับข้อเสนอหรือไม่”

‘โอ้!! ยัยแคว่ของมิตินี้แสนได้อย่างสร้างสรรค์ไม่แพ้ RWO ปกติเลยอู๊! แล้วถ้าตอบว่าไม่รับ ผมคงตายมันตรงนี้เลยใช้ไหม’

เขารู้ดีว่าเมื่อถึงวันนั้น ตัวเองคงตายในชั่วพริบตา ถึงกระนั้นก็ต้องปั้นรอยยิ้มใส่ชื่อพร้อมตอบด้วยเสียงสดใส “ขอรับท่านเราะะ กระผมจะทำตามคำสั่งของท่านขอรับ”

“ดีมาก อีๆๆ” หญิงสาวลูบศีรษะเขาดูจุลบุศีรษะสัตว์เลื้อยพลงหัวเราะว่าเริง

‘ยัยตัวแสบเอ๊ย! กว่าจะถึงวันนั้น ผมก็ออกจากมิตินี้ไปแล้ว ไม่อยู่รอให้เธอหักคอทิ้งตอนจบหรอก หึๆๆ’

ซ่า!! น้ำเย็นฉ่ำราดตรงทำให้หนาวสั่น

เมธัสที่โดนน้ำเย็นราดล้างตัวครั้งแรกแล้วครั้งแรกก็ต้องรีบเอ่ย “พอแล้วอาวุธ ตัวข้าสะอาดหมดจดทุกซอกทุกมุมแล้ว”

เหนือศีรษะของเขามีบุรุษวัยสิบเก้าปีนั่งอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่ ใต้ผมสีเงินยาวปรบปรบดวงตาสีขาว สวมเสื้อสีฟ้าอ่อนกางเกงสีน้ำตาลเข้ม เตี้ยกว่าเขาเล็กน้อย ใบหน้าสตัยชื่อเป็นรอยยิ้มสดใส

บุรุษที่ดูอัธยาศัยดีคนนี้ชื่อ อาวุธ เป็นนายกองหนุนหลายทิศของกองทัพพันปีก มีพลังอนุภาคธาตุน้ำ โดยอีกฝ่ายสร้างก้อนน้ำล้างตัวให้เขาได้ครู่หนึ่งแล้ว

“ฮะๆๆ เวลาเจ้าทำหน้าที่โกรธก็น่ารักดีนะ คาเสะ”

เนื่องจากเขาเกล้งเป็นคนความจำเสื่อม จึงมีอาจบอกชื่อตัวเองได้ เราะเลยให้ชื่อเขาว่า คาเสะ มีฐานะเป็นทหารองครักษ์ของเราะะ แต่เนื่องจากกลิ่นตัวและความสกปรก เธอเลยสั่งให้เขาอาบน้ำแต่งตัวให้เรียบร้อย แล้วรีบกลับไปรับใช้เธอ

เมธัสหัวเราะไม่ออก “อย่าบอกนะว่าเจ้าเป็นพวกไม้ป่าเดียวกัน”

“เฮ้ย! พูดบ้าๆ ชานะ ลูกผู้ชายทั้งแก่ง เพียงแต่ท่านเราะะกลัวว่าเจ้าจะส่งสายตายาตเย็มล่อลวงพวกสาวๆ เลยสั่งข้ามาสรงน้ำให้เจ้าล้างตัว” อาวุธเบ้าปาก “ไม่เงั้นต่อให้ตาย ข้าก็ไม่คิดจะมาดูผู้ชายแก้ผ้าอาบน้ำแบบนี้หรอก”

“นั่นก็พอได้แล้ว เจ้าจะได้ไม่เปลืองพลังอนุภาคให้เหนื่อยเกินความจำเป็น เพราะพวกเรายังต้องเดินทางกันอีกไกลไม่ใช่หรือ”

อาวุธโบกมือซ้ายไปมา “ข้าไม่ได้ใช้พลังจิตมากสักหน่อย จะไปเหนื่อยได้ยังไง อ้อ จะว่าไปแล้วเจ้ามันคนความจำเสื่อม เลยอาจลืมนวิธีการใช้พลังอนุภาคขั้นสาม

ผลงานจิตชาติ ที่จะใช้ทันทีที่รวบรวมพลังอนุภาคได้จากธรรมชาติ ทำให้ไม่เสียแรงกายเสียแค่พลังจิตเท่านั้น”

เมธัสรีบถามพร้อมสวมเสื้อ “อามูส เจ้าช่วยบอกข้าทีสิว่า พลังอนุภาคมันใช้อย่างไรบ้าง ข้าจำได้เพียงใช้ผ่านร่างกายเท่านั้น”

อามูสมีสีหน้าตึงตื่อแล้วเริ่มอธิบาย “พลังอนุภาคมีวิธีการใช้อยู่สามแบบ ได้แก่ ขั้นแรก *ผลานกายา* คือการรวบรวมพลังอนุภาคที่อยู่รอบกาย สะสมเข้ามาในร่างกายของเรา ซึ่งจะแสดงออกเป็นจุดแต้มบนร่าง พวกเราเรียกหน่วยพลังงานนี้ว่า *เทททู*”
“ที่แท้เราก็คงเข้าใจแค่พลังขั้นพื้นฐานนี่เอง” ชายหนุ่มลอบยินดี เพราะนี่จะเป็นทุนรอนให้เขาเอาชีวิตรอดในมิติเทททู

“ถึงแม้ว่าเราจะสะสมไว้ในร่างกายได้หลายร้อยเทททู แต่การจะบังคับให้มันออกมาได้มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับช่องโพรงปล่อยอนุภาคในร่างกาย” บุรุษผมเงินกระโดดลงมายืนอยู่เบื้องหน้า พูดต่ออย่างจริงจัง “เช่นข้ามีพลังอนุภาคสูงสุด 164 เทททู แต่เวลาปล่อยทำได้สูงสุดเพียง 40 เทททู ซึ่งวิธีนี้จะทำให้เหนื่อยง่ายแต่เสียพลังจิตไม่มากนัก”

“ทำแบบนี้ใช่ไหม”

ควับ! เมธัสขว้างขวานขึ้นปล่อยพลังอนุภาคที่สะสมไว้ออกมาอัดรวมกันได้สูงสุดเพียง 30 เทททู

อามูสมองก้อนพลังสีเขียวพลางพยักหน้า “ถูกต้องแล้วคาเสะ แต่เจ้าจะใช้พลังนั้นยังงี้ก็ขึ้นอยู่กับการตั้งสมาธิของเจ้า อย่างเช่นจะสร้างมันเป็นอาวุธอนุภาค ขว้างใส่เป้าหมายหรือห่อหุ้มร่างกายให้กลายเป็นเกราะ หรือรักษาร่างกายของตนเองก็ได้”

“แล้วข้าสามารถใช้พลังไปรักษาแผลให้คนอื่นได้ไหม”

“ไม่ได้ ต้องเป็นผู้มีพลังอนุภาคธาตุแสงสว่างแบบท่านระกะเท่านั้น”

“อืม แบบนี้เราควรจะร่วมมือกับระกะไปก่อนสินะ”

“แล้วจงจำเอาไว้นะว่า ทุกครั้งที่ใช้ปะทะกับเป้าหมาย พลังอนุภาคที่เจ้ามีจะลดลงทีละนิด หรือหากไปปะทะกับพลังอนุภาคที่สูงกว่า พลังของเจ้าจะสลายไปทันที” สีหน้าของอามูสเริ่มเคร่งเครียด “ฉะนั้นหากยังสะสมพลังอนุภาคให้สูงกว่า 40 เทททูไม่ได้ ข้าขอแนะนำว่าให้ยิงใส่ศัตรูจากระยะไกล หรือใช้อาวุธดีกว่าใช้มือเปล่า”

“พลังอนุภาคระดับผมถือว่าต่ำต้อยมากหรือ”

“ไม่หรอก อย่างเจ้าถือว่าสูงสุดของคนธรรมดาแล้ว เพราะคนส่วนใหญ่ปล่อยพลังออกมาได้แค่ 1 - 30 เทพทู ที่ต้องระวังคือพวกทหารชั้นหนึ่ง อัศวิน และแม่ทัพ ที่ส่วนใหญ่จะทำได้เกิน 40 เทพทู” บรูซผมเงินเริ่มมีสีหน้าชื่นชม “อย่างท่านระกะสามารถปล่อยได้สูงสุดที่ละ 90 เทพทู ส่วนลูกสาวของท่านซิลโอนาย ยอร์น สามารถปล่อยได้สูง 150 - 160 เทพทู ถือว่ากองทัพของเราแข็งแกร่งนำดู ส่วนอย่าง...”

ซิลโอนาย คือนามสกุล ส่วนยอร์น คือชื่อจริง ในมิตินี้ผู้คนจากบางอาณาจักรจะมีนามสกุลอยู่ด้านหน้า และบางคนก็อาจมีเพียงชื่อเท่านั้น โดยผู้ไร้นามสกุลส่วนใหญ่จะเป็นสามัญชน

เมธัสปล่อยให้อีกฝ่ายอวดอ้างเสนยานุภาพของสมาชิกคนอื่นๆ ในกองทัพ พันปีกต่อ ส่วนตัวเองก็มองกำไลเหล็กที่ข้อมือ ‘ถ้าฉันต่อให้ระสะสมพลังออกมาได้สูงเกิน 600 เทพทู แต่ถ้าปล่อยออกมาได้ไม่ถึงขั้นนั้น ก็ไม่มีทางทำลายเครื่องพันธนาการนี้ได้ เลยทำให้ระกะยอมใจไม่กลัวเราสักหลัง’

ชายหนุ่มรีบถามต่อ “แล้ววิธีใช้พลังขั้นต่อไปละอาวุธ”

อาวุธที่สรรเสริญเพื่อนร่วมกองทัพจนเพลินต้องยกมือซ้ายเกาแก้มพลางหัวเราะเกือเขิน “ฮะๆๆ โทษทีคาสะ ขำมันชอบพูดเรื่อยเปื่อยแบบนี้แหละ อย่าถือสาเลยนะ”

เขารับปันรอยยิ้มหนุ่ม “ไม่เป็นไร การได้รู้ว่าเพื่อนร่วมรบแกร่งขนาดไหนทำให้ข้ารู้สึกยินดี”

“แหม เจ้าปากหวานแบบนี้ ถ้าเป็นผู้หญิงคงโดนเจ้าขโมยหัวใจไปแน่ๆ” อาวุธส่ายหน้า “ทำไมข้าไม่หล่อแบบเจ้าบ้างนะ จะได้มีสาวหลงเยอะๆ เฮ้อ!”

“เอ่อ เข้าเรื่องดีกว่าไหม”

“อ้อ โทษทีๆ ชั้นที่สองคือ *ผสานศาสตร์* เป็นการอัดพลังออกมาที่สะสมอยู่ในร่างเข้าไปในอาวุธหรือโล่ ชั้นตอนนี้จะง่ายกว่าขั้นตอนแรก และไม่เปลืองพลังกายและจิตมากนัก เพราะศาสตรามันจะดึงพลังออกมาที่เราเม้าเข้าไปเอง แต่เจ้าจะอัดพลังได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

“ที่แท้อาวุธที่เราใช้มาตลอดคือพวกที่มีคนอัดพลังออกมาเข้าไปก่อนหน้านี้อแล้วนี่เอง”

“อาวุธชั้นต่ำจะรับพลังออกมาได้ประมาณ 1 - 50 เทพทู ส่วนอาวุธชั้นกลางจะได้ตั้งแต่ 51 - 120 เทพทู” มือซ้ายของอาวุธตบฝ่าอกดาบที่ห้อยไว้ตรงเอวซ้าย “อย่างดาบ

เหล็กวารีแบบของข้าก็รับพลังได้ถึง 110 เทพทู ราคาที่ขายตามท้องตลาดก็ราวๆ ห้าแสนเทพทู ท่านรечеเป็นคนมอบให้ตอนที่ข้าถูกเลื่อนขั้นเป็นนายกอง ไม่งั้นข้าคงไม่มีปัญญาต่อสู้กับคนอื่นแน่ ฮ่าๆๆ”

“แล้วพวกอาวุธที่รับพลังอนุภาคได้มากกว่าสองร้อยมีบ้างไหมอาวุธ”

“มันก็มีนะ เราเรียกศาสตร์พวกนั้นว่า เทพศาสตร์ เพราะกล่าวกันว่ามันถูกสร้างขึ้นจากการใช้สัตว์เทพตัวเป็นๆ นำไปหลอมกับแร่อนุภาคชั้นเลิศ ด้วยนายช่างที่มีพลังอนุภาคธาตุไฟ น้ำ และทอง โดยอาวุธชิ้นนั้นจะรองรับพลังอนุภาคธาตุตามที่สัตว์เทพนั้นมี ฉะนั้นอย่างเจ้าที่เป็นผู้มีธาตุลม ก็คงต้องไปจับสัตว์เทพธาตุลมมาเป็นๆ แล้วหาช่างทำอาวุธชั้นสูงทำให้ ฮ่าๆๆ”

‘แล้วเจ้าทอวายุที่มีหอกคนนั้นใช้ละ มันจัดเป็นประเภทไหนหว่า’ เมื่อสงสัยจึงถามต่อ “แล้วถ้าเรามาสัตว์เทพ แล้วค่อยนำซากศพของมันมาให้ช่างทำอาวุธไม่ได้หรืออาวุธ”

“อืม...เท่าที่ข้าได้ยินมา สัตว์เทพคือสัตว์อสูรขนาดใหญ่ที่แข็งแกร่งขึ้นได้ด้วยการกินมนุษย์หรือแร่พลังอนุภาค พวกมันมีสติปัญญาสูง พูดภาษามนุษย์ได้ ยิ่งกว่านั้นยังสามารถแปลงร่างเป็นคนได้อีกด้วย แล้วเวลาที่พวกมันตายจะสลายร่างเป็นพลังอนุภาคก้อนหนึ่ง เข้าสู่ร่างของผู้ที่สังหารมันหรืออยู่ใกล้มันมากที่สุด”

‘ที่ร่างของมังกรตัวนั้นหายไปเป็นเพราะแบบนี้เอง’

อาวุธมีสีหน้าจริงจัง “และถ้าคนคนนั้นโชคดีก็จะได้รับรอยสักผู้กล้า โดยมันจะดูดพลังอนุภาคไปเป็นศาสตร์ที่ทรงอำนาจ ทำให้คนเหล่านั้นกลายเป็นวีรบุรุษสงครามได้โดยง่าย แต่เรื่องนี้เจ้าฟังหูไว้หูก็พอ เพราะข้าเองก็ยังไม่รู้ว่ามันจริงเท็จประการใด”

เมธัสรู้ว่ามันเป็นเรื่องจริง ‘สงสัยพลังอนุภาคของเรายังไม่มากพออย่างที่คิด คงต้องฝึกฝนให้หนักกว่านี้’

อาวุธอธิบายถึงขั้นที่สาม “พลังขั้นสุดท้ายเรียกว่า ผสานจิตชาติ เป็นการรวมระหว่าง จินตภาพ กับ ธรรมชาติ เข้าด้วยกัน ซึ่งวิธีการนี้ที่ตรงกับความหมาย มันเป็นการสร้างภาพจำลองในจิตใจ รวบรวมพลังอนุภาคที่อยู่รอบตัวมาเป็นรูปลักษณ์แล้วใช้ออกทันที”

‘ท่าทางจะเป็นขั้นตอนที่น่าสั่นที่สุดแฮะ’

“บางคนอาจสามารถใช้พลังเทพทูได้สูงกว่าที่ปล่อยออกจากร่างกายเกือบเท่าตัว

แถมไม่ทำให้เกิดอาการเหนื่อยล้าต่อร่างกายด้วย แต่จะต้องเสียพลังจิตมากขึ้นเป็นทวีคูณ ทำให้ใช้ไม่กี่ครั้งก็อาจสลบได้ อีกทั้งหากสมาธิน้อยจนทำพลาด พลังอนุภาคที่รวบรวมมาจะระเบิดออกทำร้ายตัวเราเอง ดังนั้นข้าขอแนะนำว่า เจ้าที่ยังควบคุมพลังอนุภาคได้ไม่แม่นยำอย่าลองใช้จะดีกว่า”

“เฮ้!! อารูส ท่านกระเรียกประชุมด่วน” มีเสียงของบุรุษดังจากด้านหลัง

อารูสหันมาพูดเสียงขริมฝีปากติ “คาเสะ หลังจากเจ้าแต่งตัวเสร็จแล้ว รีบตามเข้าไปที่หน้ากระโจมเลยนะ”

“ได้ๆ พอข้าเซ็ดผมแห้งแล้วจะรีบตามไป”

นายกองหนุ่มวิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว คล้ายไม่กลัวว่าคาเสะจะหนีไปแม้แต่น้อย เมธัสเหลียวมองรอบด้านเที่ยวหนึ่ง ก็พบว่าที่นี่มีเพียงเขาเท่านั้น จึงรีบตั้งสมาธิฟู้!! ทันใดนั้นรอบร่างของชายหนุ่มก็ปรากฏกระแสลมสีเขียวซู่ อัดแน่นจนเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง พาดฟันใส่กำไลเหล็กโดยเร็ว

ชา!!! ความเจ็บปวดที่ข้อมือทำเอาเขาล้มสะท้านไปทั้งร่าง กระบี่สีเขียวแตกสลายเป็นสายลมพัดจนใบไม้ปลิวว่อน เหนือพลันแตกทัวใบหน้า แม้จะไม่เกิดอาการเหนื่อยล้า ทว่าสติกลับเลือนราง เขาจึงรีบใช้พลังอนุภาคในร่างบรรเทาอาการชาที่ข้อมือ

ท่าทางเราจะยังรวบรวมพลังอนุภาคขึ้นผลสานจิตชาติได้ไม่สูงพอ แถมวิธีนี้ทำเอาเกือบหมดสติ สงสัยในมิตินี้ นอกจากพลังชีวิตแล้วจะมีค่าพลังจิตด้วย โดยพลังอนุภาคเกิดจากการใช้พลังจิตรวบรวมมันมาใส่ร่าง ว่าแต่เมื่อก่อนมีพลังก็เทพทุนะ เวลาไม่มีอุปกรณ์ช่วยนี้มันลำบากชะมัด...เฮ้!! เราพลาดซะแล้ว’

ในขณะที่กวาดตามองไปรอบด้าน เขาก็พบว่าไม้พุ่มหนึ่งผิปกติ เพราะใบไม้ที่ร่วงหล่นไปยังมุนั้นกลับอันตรธานไปกับอากาศ

หวีด!! แก๊ง!! ยังไม่ทันจะตั้งตัว กำไลโลหะทั้งสองวงก็แนบชิดกันอีกครั้ง

พุ่มไม้ที่ดูแปลกประหลาดพลันสลายไป แล้วเปลี่ยนเป็นพื้นที่ว่าง มีร่างอ้วนแอ่นของสตรี และร่างบึกบึนของบุรุษ ส่งสายตาเย็นชาให้เขา

“ที่แท้กะวัดความภักดีของเราเน้อเอง เลยส่งอารูสมาสอนชะละเอียด ไม่น่าร้อนวิชาเลย เฮ้อ! ”

ระกะคลี่ยิ้มอย่างเย็นชาเดินเคียงคู่กับยอร์นเข้ามาใกล้

“ท่าทางเจ้าจะเป็นพวกกลิ้งกลอก หน้าไหว้หลังหลอกพร้อมหักหลังทุกคนสินะ”

น้ำเสียงของเธอเรียบนิ่งและเย็นชา

พุบ! ทางเสียงของหญิงสาวยังไม่ทันจบ ร่างที่สูงตระหง่านดุจเจดีย์เหล็กก็ปรากฏขึ้นข้างตัวชายหนุ่ม แม้เขาจะเห็นหมดซ้ายของยอร์นซัดตา ทว่าเขาทำได้เพียงยืนนิ่งรับการโหมดุดกระสอบทรายเท่านั้น

ห๊ะวะ!! ตึง! ร่างของเขาลิวไปตามแรงหมัด ชนใส่ต้นไม้ใหญ่อย่างรุนแรงจนใบไม้ร่วงกราว

หญิงสาวผู้เย็นชาเดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้า เธอใช้มือซ้ายปล่อยแสงสว่างรักษาบาดแผลให้เขาพลางเอ่ยด้วยเสียงเคร่งขรึม “ข้าไม่สนใจว่าเจ้าจะเคยรับใช้ใครมาก่อน เคยมีอดีตเช่นใด ข้าตั้งความหวังเพียงว่า เจ้าจะรับใช้ข้าด้วยความภักดี มิเช่นนั้นข้าคงต้องปวดร้าวใจยิ่งนักที่ต้องสังหารเจ้าทั้งตั้งแต่ตรงนี้ อย่าทำให้ข้าผิดหวังจะได้ไหม คาเสะ”

“เอ่อ ข้า...” เมธัสคิดไม่ออกว่าจะใช้วาจาใดดี เพราะอีกฝ่ายช่างเจ้าเล่ห์เกินพรรณนา

“มิต้องพูด ข้ารู้อยู่แล้วว่าผู้ขายเยี่ยงเจ้าจะต้องพรั่งพรูวาจาที่หวานดั่งน้ำผึ้ง แต่ซ่อนคมมีดที่อาบพิษร้าย ทิ่มแทงทุกคนที่หลงเชื่อเจ้าจนถึงแก่ความตาย” เรกะจับมือขวาของเขาชี้ขึ้นมา มองดวงเวทสามเหลี่ยมบนฝ่ามือพร้อมพูดต่อ “เหมือนอย่างผู้ที่ได้รับเลือกให้เข้าร่วมศึกชิงตำแหน่งจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์คนหนึ่งที่ได้โดนเจ้าสังหารทิ้งไป”

“นั่นเป็นเพียงการป้องกันตัวเท่านั้นขอรับ”

เรกะคลีดยิ้มอ่อนหวานพลางมองไปยังฝ่ามือซ้ายของเขา แล้วใช้นิ้วลูบไล่ตัวเลข

977

“เมื่อครูเจ้าสามารถใช้พลังอนุภาคชั้นผสานจิตชาติได้ทันที สงสัยว่าก่อนที่จะเกิดความจำเสื่อม อาจเป็นยอดฝีมือเอร็ดนกาย หรือไม่ก็พวกทหารรับจ้างที่ชอบใส่หน้ากากปิดบังโฉมหน้า” ดวงตาหญิงสาวทอแววอ่อนโยน “แต่ข้าไม่รีบร้อนให้เจ้ารู้พื้นความทรงจำในอดีตหรอก จะได้ไม่เป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ของสองเรา ข้าแค่คาดหวังว่าเจ้าจะช่วยเหลือข้าทำลายกองทัพไตรเดวิลนะคาเสะ”

“ข้าน้อยพร้อมจะรับใช้ท่านเรกะ แต่ว่าเหตุใดเราถึงต้องต่อสู้กับไตรเดวิลด้วย เพราะขอเพียงท่านเรกะไปตามล่าผู้เข้าร่วมแข่งขันคนอื่นๆ จนเหลือเพียงผู้เดียว แล้วกลายเป็นจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์ สงครามนี้ก็จะจบลงมิใช่ริ้”

เรกะใช้มือซ้ายลูบใบหน้าเขาอย่างแผ่วเบา

“เจ้านับว่ารู้จักคิดอ่านได้ไว เพียงแต่ข้าจดจำเงาของคนจำนวนหนึ่งได้เป็นอย่างดี นั่นคือสามราชาและสามขุนพลแห่งกองทัพไตรเดวิล ที่มีพลังมากกว่า 700 เทพทู และปล่อยออกไปได้อย่างน้อย 345 เทพทู นี่ยังไม่นับรวมเหล่าอัศวินองครักษ์นับร้อยที่คอยคุ้มกันคนเหล่านั้นนะ” มือซ้ายเธอเลื่อนมาลูบศีรษะเขาดูจุลบุลูณัฐ “คาสะของข้า เจ้าเชื่อว่าสามารถเข้าไปลอบสังหารคนระดับนั้นได้งั้นหรือ”

เมธัสยิ้มแห้ง “ขอโทษที่ข้าต้องปฎิญาขอรับท่านเรกะ”

เรกะยิ้มหวาน แล้วลุกขึ้นเดินไปยังที่ตั้งกระโจมของเธอ “ครั้งนี้ข้าจะให้ช่วยในความคิดของเจ้า ตอนหนึ่งตามข้ามา อีกสักครู่เราจะออกเดินทางกันต่อแล้ว ข้ายังต้องให้เจ้าไปเลือกอาวุธที่เหมาะสมอีก แต่ด้วยความดื้อยวิธาของเจ้า คงจะต้องให้ยอร์นสอนอีกเยอะ มิเช่นนั้นเจ้าคงออกศึกให้ข้าได้แค่ครั้งเดียวแน่ๆ อีๆ”

เมื่อใกล้ข้อมือแยกออกจากกัน เขาก็รีบเดินตามหลังอีกฝ่ายไปอย่างนอบน้อม เพื่อมิให้เกิดความรำฉานจนโดนตำหนิเพราะไม่เหลือความไว้วางใจ ซึ่งจากจบบแบบนี้ มิใช่ตัวเลือกที่เขาปรารถนา

ขบวนทัพพลัดละไปตามถนนสายน้อยบนภูเขาสูงหนึ่ง ทำให้ต้องทิ้งเกรียนและรถลาก เปลี่ยนเป็นควมม้ากับฮาญูแทนนั้น ซึ่งนี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เรกะตัดสินใจปล่อยเขาออกจากรถนักโทษ

จากการที่ได้เข้าร่วมประชุม ทำให้รู้ว่าพวกเขาตกอยู่ท่ามกลางกองทัพศัตรู หากยังเดินทางซัดซึกว่านี้ อาจโดนพวกศัตรูปิดล้อมแล้วพากันเสียชีวิตจนหมดสิ้น

ทหารรับจ้างที่ขึ้นตรงต่อเรกะนั้นมีประมาณหกพันเศษ แต่ที่มากับเธอมีเพียงเก้าร้อยกว่าคน เพื่อมาช่วยเหลือเซลินี เจ้าหญิงอันดับสามของอาณาจักรไวต์สเฟียร์ ส่วนที่เหลือได้ถอยไปตั้งรับที่ป้อมปราการนารูส ที่มีกองทัพยิลิบเก้าพันรัฐช่วยกันยันกองทัพไตรเดวิลไว้

“ท่านคาสะจะดื่มน้ำสักหน่อยไหม” เสียงหวานใสของเซลินีดังขึ้นจากหลังฮาญูเกล็ดฟ้าที่เขาจูงมาตลอดทาง

ฮาญูนั้นมีลักษณะคล้ายม้า ทว่าตัวร่างมีเกล็ดห่อหุ้มและหางจะยาวกว่าเล็กน้อย มีฝีเท้า สติปัญญา และความอดทนสูงกว่าม้าพอสมควร จัดเป็นพาหนะศึกที่ทุก

กองทัพต้องมี เพราะพวกมันสามารถสร้างพลังงานภาคห่อหุ้มร่างกายได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ตัวที่เจ้าหญิงซื้ออยู่มีพลังงานประมาณ 50 เทพทู

เมธัส่ายหน้าแล้วย้อนถาม “ท่านเจ้าหญิงต่างหาก ทรงเหนื่อยหรือไม่”

“ไม่ค่ะ...ข้ายินดีเป็นอย่างยิ่งที่ท่านระกะเชื่อใจในตัวท่านคาเสะ และยังแต่งตั้งท่านเป็นถึงองค์รักษ์ส่วนตัวเยี่ยงนี้” เซลินีมองชุดเกราะเบาขั้นดี เสื้อผ้าสะอาดสะอ้าน และคันธนูกับดาบชั้นเลิศที่ระกะมอบให้เขา

เมธัสได้แต่บ่นรอยยิ้มยินดี ส่วนในใจนั้นอยากจับระกะมาตีกันสักหลายครั้ง แม้ตอนนี้อยากคอดและกำไลข้อมือทาสจะหายไป ทว่าแท้จริงแล้วพวกมันได้หดเล็กลงอย่างอัศจรรย์ จนมีขนาดเท่ากับสร้อยคอและสร้อยข้อมือ แถมระกะยังประกาศต่อคนอื่นว่า เธอได้ปลดปล่อยเขาจากการเป็นทาสนักสู้ โดยเขาสาบานว่าจะติดตามเธอไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ อีกด้วย

ชายหนุ่มไม่สามารถเอ่ยความจริงได้ มิเช่นนั้นคงโดนยัยตัวแสบเล่นงานตอนหลัง จึงได้แต่พุดตมระกะต่อหน้าเซลินีไม่ขาดปาก หวังจะให้เธอไปบอกถึงความจงรักภักดีของเขาต่อยัยตัวแสบ

“หึๆ ถ้ามีโอกาสต้องเอาคืนแน่ๆ”

ขณะที่กำลังคิดเรื่อยเปื่อยพวกเขาก็เดินทางมาถึงป้อมปราการนารุสโดยไม่เจอศัตรูชุมโจมตี แคมประตูป้อมยังเปิดอ้า มีผู้คนร้องตะโกนต้อนรับอย่างคึกคัก

“ดีจริงๆ ที่สิ่งที่ท่านระกะกังวลไม่เกิดขึ้น” เซลินีเอ่ยด้วยความโล่งใจ

“ใช่พะยะค่ะ...” เขาคิดจะเอ่ยบางอย่าง แต่สัญชาตญาณกลับบอกว่ามีบางสิ่งผิดปกติ ทำไมทหารบนกำแพงถึงน้อยนุ่ล่ะ ไม่ใช่ว่าต้องคอยเฝ้าระวังพวกไทรเดวิลส์ หรือว่า...

ขณะที่แนวหน้าของกองทัพอยู่ห่างจากกำแพงเมืองประมาณห้าสิบเมตร ก็เกิดฝนหูกฟุ้งออกมาจากหลังกำแพง พร้อมเสียงโห่ร้องดังขึ้นจากทุกทิศ

หากการโจมตีครั้งนี้เกิดขึ้นก่อนมาถึงป้อมปราการ คนส่วนใหญ่ของทัพพันธมิตรสามารถตั้งรับได้โดยง่าย แต่พอมาถึงป้อมปราการ สภาพจิตรใจที่ผ่านความตึงเครียดมาตลอดการเดินทางจึงผ่อนคลายลง เมื่อถูกโจมตีแบบเหนือความคาดหมายเลยเกิดความลัสน

พี่ว!! จิก!! ฝนหนูพึ่งเสียบร่างทหารรับจ้างของกองทัพพันปีก เรียกโลหิตให้
สาตกระจายไปทุกหย่อมหญ้า

ดับ! ร่างของทหารกล้าที่ต้องคมธนู ต่างร่วงหล่นลงจากหลังม้าและฮาгну เหล่า
สัตว์พาหนะต่างแผดเสียงร้องแล้ววิ่งแตกขบวนด้วยความตกใจและเจ็บปวด มีเพียงไม่
กี่สิบคนเท่านั้นที่สามารถสร้างม่านพลังอนาคตทรงพลังต้านทานฝนธนูแห่งความตายนี้
ได้ทัน

“เจ้าหญิง พระองค์ทรงบาดเจ็บหรือไม่”

เมธัสสำรวจหญิงสาวที่ยังสับสนในอ้อมแขน เพียงชั่วพริบตาที่ฝนธนูปรากฏ เขา
ก็รีบดึงร่างเธอลงจากหลังฮาгнуแล้วใช้มันเป็นโล่กำบังให้พวกเขา

เชลินีมีแววตาแตกตื่น “นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

ชายหนุ่มย่อมมีอาจตอบคำถามนี้ได้ สิ่งเดียวที่เขาคิดทำคือ หนี! ไม่อยู่รอให้ฝน
ธนูระลอกสองมาถึง “ขอโทษนะเจ้าหญิง”

หมับ!! เขาใช้สองมืออุ้มเธอพร้อมวิ่งเหยียบอากาศไปหาผู้นำขบวนทัพในบัดดล
เหล่าทหารในกองกำลังหลักของเรเกะนั้นต่างไร้ซึ่งบาดเจ็บ เพราะมีม่านพลัง
อนาคตสีน้ำตาลแก่ขนาดใหญ่มากคลุมอยู่เหนือศีรษะ ทำให้ลูกธนูทุกดอกแตกสลายเมื่อ
กระทบถูก

พอเมธัสมาถึงก็รีบถาม “ท่านเรเก พวกเราจะหนีไปทางไหน”

แม่ทัพสาวไม่ตอบวจา เธอจับจ้องไปยังกำแพงป้อมปราการนารูสด้วยสายตา
เคียดแค้นชิงชัง

ชายหนุ่มรีบมองตามสายตาแม่ทัพสาว พบว่าบนกำแพงป้อมมีแม่ทัพสตรีคน
หนึ่งยืนชูมืออยู่ อีกฝ่ายสวมหน้ากากและเกราะสีดำเข้ม รอบข้างที่เคยมีทหารกองทัพ
ไวต์สเฟียร์ บัดนี้กลับเต็มไปด้วยทหารสวมชุดเกราะของแบล็กเดวิล ซึ่งต่างจ้องค้นธนู
ยิงครหาทุกทิศทางใส่พวกเขา

ถึงกระนั้นกลับมีบางอย่างผิดปกติ ‘เฮ้ย คนที่ยังไม่ทันจะปล่อยสาย ทำไม่ถึงมี
ลูกธนูยิงออกมาก่อนได้ละ หรือว่านั่นจะเป็นภาพลวงตา’

เขามีข้อสงสัยมากมาย ทว่าสิ่งเดียวที่ทำได้ในตอนนั้นคือ รอคอยคำสั่งจากแม่ทัพ
หญิงผู้งดงาม

ซิลโอนาย ยอร์นที่หน้าซีดเผือด เขย่าไหล่ของเรเกเบาๆ “ต้องคิดถึงสถานการณ์

ปัจจุบัน”

เรกะจับบังเหียนเอาไว้แน่น เข้มปากสีแดงสดจนเลือดซึม แล้วค่อยยกมือขวาขึ้นตะโกนออกคำสั่งอย่างสง่างาม “ยอร์น คาเซะ คุ่มกันเจ้าหญิง ดารุสนำกองหน้าต้านรับการโจมตี มารุสนำกองหลังถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม อารุสไปเสริมแนวป้องกันที่ปีกซ้าย พาร์ เนีย ไปคุ้มกันปีกขวา”

“ขอรับ!!!” กองทัพพันปีกที่เคยซุ่มกลับมาเป็นระเบียบในชั่วอึดใจ

ทั้งหมดเข้าแถวตั้งรับพร้อมถอยทัพอย่างองอาจ กลุ่มคนที่บาดเจ็บก็มีเพื่อนร่วมรบเข้าไปช่วยแบกหนี แต่เมื่อตกหลุมพรางของศัตรูแล้ว มีหรือที่จะหนีได้ง่ายอย่างใจคิด

ฟ้าว! ฟ้าว! ฝนธนูระลอกที่สอง สาม และสี่พุ่งเข้ามาจากทุกทิศทุกทาง พื้นดินระเบิดด้วยพลังทำลายล้างอันหนักหน่วง ผู้คนล้มตายดูไบไม่ร่วง เสียงร้องโอดครวญดังขึ้นไม่ขาดสาย

ทุกอย่างก้าวที่วิ่งผ่าน สายตาจะเห็นเพื่อนร่วมรบทอดกายอยู่บนพื้น ทำเอาผู้คนที่ยังมีชีวิตต้องกอดพันอกกลืนเสียงแค้นที่ลุ่มในอก

แม้แต่เมธัสรู้ศึกเศร้าสลด ทว่าขณะที่หน้อยู่ในเขาก็ต้องสะท้านไปทั้งร่างเมื่อได้ยินภาษาที่นึกไม่ถึงจากกองทัพของแบล็กเดวิล

“สหายแห่ง RWO ปกติ หากพวกท่านคิดจะร่วมศึกชิงปีกแห่งเทพทู ขอให้แยกตัวจากกองทัพสัตว์อสูรที่ท่านสังกัด แล้วหมอบลงกับพื้น จากนั้นพวกเรากองพันหมื่นจอมเวทและพวกพ้อง จะขอต้อนรับพวกท่านดูจุดพี่น้องและร่วมแรงร่วมใจกันพิชิตปีกแห่งเทพทูอย่างจริงจัง”

พวกเรกะยอมไม่เข้าใจภาษาโลกใหม่ นี่จึงเป็นการแยก ผู้เล่น ออกจาก สัตว์อสูร ได้โดยปริยาย

ขณะที่วิ่งหนี คำประกาศก็ดังขึ้นมิขาดสาย ทำเอาเขาต้องลอบเครื่องเคียด ‘หรือพวกผู้เล่นเล็งเห็นว่าพวกเรามีโอกาสสังหารสัตว์อสูรระดับราชาที่ได้รับสิทธิ์เป็นจักรพรรดิศักดิ์สิทธิ์เพียงน้อยนิด เลยคิดที่จะร่วมมือกัน...แต่ตอนนี้เราไม่มีเวลาไปเล่นด้วยหรอก’

ครั้นพอถอยห่างมาได้เกือบห้าร้อยเมตร เสียงตะโกนด้วยภาษาโลกใหม่ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“พีวีนเนอร์ขอสิ่งให้ทุกคนอย่าตามไกลเกินไป พวกเราต้องเตรียมตัวถอยทัพแล้ว”

เมธัสคล้ายโดนค้อนทุบใส่ศีรษะอย่างจัง ทั้งที่อีกฝ่ายมีทหารแบล็กเดวิลหนุนหลังอยู่ เหตุใดถึงบอกว่าต้องถอยทัพ ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ยากขบคิดให้มากความ เพราะตราบไคที่ยังสวมปลอกคอทาสนักสู้ การอยู่ห่างจากเรกะโดยไม่มีความจำเป็น รังแต่จะทำให้เขาตายไวยิ่งขึ้น

ครันหนีออกจากบ้อมปราการนารูลได้ไกลเกือบสองกิโลเมตร ทั้งหมดก็หยุดทัพพร้อมมองดูหน้าเพื่อนพ้องที่เหลืออยู่ จากคนก้าวร้าวแสนบัดนี้เหลือไม่ถึงครึ่ง จัดเป็นความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ เพราะหากให้นับชีวิตของสมาชิกที่อยู่ในบ้อม กองทัพพันปีอาจถึงกับล่มสลายในวันนี้

ทว่าเวลาให้ไว้ทุกข์และตรอมใจกลับกระชั้นสั้นนัก เพราะมีฝุ่นดินลอยฟุ้งมาจากอีกมุมหนึ่งของถนน

เมธัสถึงกับส่ายหน้า “นึกไม่ถึงเลยว่ากองทัพที่ดูพึ่งพาได้จะมาลี้หน้าเอาในศึกนี้ สงสัยถ้าเรกะจวนตาย เราคงต้องพาเธอหนีแล้ว”

ชายหนุ่มสลายพลังอนุภาคที่แขน ย้ายไปยังสองเท้าเตรียมตัวหนีเต็มกำลัง

เซ็ง!! เรกะชักตาบพลางร้องตะโกนให้คนที่เหลือจัดทัพแบบหัวทอก เพื่อหลบงูที่พามาปิดล้อม แล้วใช้เส้นทางลัดที่จะพาหนีไปยังเมืองขนาดเล็กที่น่าจะยังปลอดภัย ซึ่งหากเดินทางด้วยม้าจะใช้เวลาประมาณหนึ่งวัน จากนั้นค่อยหันมาพูดกับเขาด้วยเสียงเรียบนิ่ง “คาเสะ เจ้านั่งม้าตัวเดียวกับเจ้าหญิง หากมีอะไรผิดพลาดจงมาหาข้าก่อน แล้วค่อยพานางหนีไป”

ชายหนุ่มอดอึ้งมิได้ เพราะนึกไม่ถึงว่าแม่ทัพสาวจะห่วงใยชีวิตคนอื่นมากกว่าของตนเอง “ทำทางใจดีกว่าที่คิดแฮะ”

เมื่อตั้งขบวนเสร็จ เรกะก็เอื่อยขึ้นเรื่อยๆ “แม้วันนี้พวกเราอาจต้องสูญเสียปีกอีกมากมาย...”

“แต่เพื่อนพ้องของเราที่เหลือรอดจะบินพาความหวังไปสู่ยุคสันติ!!” ทหารทุกนายตะโกนขึ้นพร้อมกัน

เรกะที่อยู่หน้าขบวนกวาดมองทุกคนด้วยสายตาปลาบปลื้ม “ไว้เจอกันในพหน้า!!”

“ขอรับท่านเราะกะ!!”

มิต้องเอ่ยวาจาให้มากความ เระกะที่ควมมาเคียงคูชิโอนาย ยอร์น ก็กลายเป็นหัวหอกในการฝ่าทัพหนึ่ตาย และพอกองทัพวิ่งไปได้ครู่หนึ่ง ก่อนจะเข้าสู่ระยะมองเห็นของศัตรู แนวหน้าทั้งหมดก็ถอยหนีไป

นี่เป็นการตอกย้ำว่า เระกะพร้อมจะสละชีวิตไปกับพวกเขา เพราะถ้าเธอต้องการหลบหนี ก็ลำบากเพียงสร้างภาพลวงตาอยู่ในป่าข้างทาง แต่การเลือกเส้นทางนี้ย่อมทำให้เหล่าทหารที่เหลือยอมตายเพื่อนาง

ทว่าพอเข้าไปใกล้จนมองเห็นทหารแนวหน้าของอีกฝ่ายที่ควมฮากุนมาด้วยใบหน้าดุตัน เระกะรีบสลายพลังอนุภาค แล้วชูดาบในมือล่งถอยไปตั้งขบวนอยู่ข้างถนนทันที

เชลินหันมาเอ่ยด้วยเสียงสดใส “ท่านคาสะ นั่นคือธงของท่านแม่ทัพวอลฟาน และยังมืธงของกองทัพนั้มิตรทั้งหมด พวกเรารอดตายแล้วคะ”

เมธัสอดยินดีมิได้ ‘เฮ้อ รอดตัวไปที ถ้าันคงถึงเวลากลับไปทวงบ้อมปราการนารุสแล้วสินะ’

เมื่อคืนก่อน วอลฟานได้ยกทัพออกไปรบกับกองทัพของแบล็กเดวิลที่เพิ่งจะเดินทางมาถึง จึงคิดใช้ความเข้มแข็งทำลายกองทัพที่เหนื่อยล้า ซึ่งผลลัพธ์นั้นว่าเป็นที่น่าพอใจ เพราะสามารถทำลายค่ายทหารของอีกฝ่ายได้ตามแผนการ อีกทั้งยังยึดเสบียง-เกร็งและยุทธโปกรณ์มาได้เป็นจำนวนมาก

ทว่าเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน มีนกส่งสารด่วนที่มีใจความว่า **เกิดการกบฏจากกองทหารรับจ้างกลุ่มหนึ่ง ให้รีบกลับด่วน** ทำให้พวกเขาต้องเร่งเดินทางสุดกำลัง ทั้งไพร่พลทหารราบให้เดินตามหลัง โดยทัพอัศวินฮากุนจากยี่สิบเก้าพันธรรฐจำนวนสามหมื่นนายได้เดินทางกลับล่วงหน้า จนมาเจอกับกองทัพพันปีกของเระกะ

เมื่อทั้งหมดกลับมาถึงบ้อมปราการนารุส ใบหน้าที่ควรจะมีรอยยิ้มยินดี ที่สามารถทวงบ้อมปราการคืนโดยมิต้องเสียเลือดเสียเนื้อกลับต้องเศร้าสลด น้ำตาทะเลักจนแทบเป็นสายโลหิตกันเกือบทุกคน เพราะเหล่าทหารที่อยู่ในบ้อมมากกว่าสองหมื่นนายล้วนตายสิ้น แม้แต่ประชาชนคนธรรมดาไม่วันเด็กและคนชราในเมืองก็เหลือแต่ร่างไร้วิญญาณ

เสียงร้องตะโกนด้วยความเจ็บแค้นจึงดังไปทั่วป้อม ทั้งหมดพุ่งความเคียดแค้นไปยังกองทัพอากาศ โดยขาดการตัวจริงนั้นหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย

ขณะเมธัสช่วยสถานะสถานที่กับพวกดารุส เขาก็เจอเบาะแสผู้ลงมือ โดยอีกฝ่ายเขียนข้อความไว้บนป้ายไม้และผืนผ้าที่แขวนอยู่ตามบ้านเรือนอย่างเด่นชัด

ถึงพี่น้อง RWO ปกติ

เนื่องจากสัตว์อสูรมีจำนวนมาก พวกเราควรช่วยกันฆ่าล้างพวกมันทั้งแผ่นดิน ทาทุส แล้วพวกเราจะได้มีโอกาสจบมิติเทพทุกอย่างแน่นอน หากเห็นด้วยกับความคิดของเรา จงเร่งไปยังเมืองหลวงของไวต์สเฟียร์ เพราะพวกเราจะเริ่มทำงานต่อไปโดยการกำจัดสัตว์อสูรระดับราชาที่อ่อนแอที่สุดก่อน เพื่อเพิ่มศักยภาพโดยรวมของเพื่อนร่วมความฝันทุกคน

แกนนำของพวกเราคือกองทัพอากาศที่แกร่งที่สุดในฟินาสเรีย ซึ่งตอนนี้มีสมาชิกรวมทั้งสิ้น 28,523 คน เป็นผู้ถือครองรอยสักผู้กล้า 419 คน

จงเชื่อมั่นในตัวพวกเรา เราไม่มีแผนการร้ายแอบแฝง เพราะหากยังไล่ล่ากันเอง สุดท้ายพวกเราจะไม่พียงต่อต้านศัตรูที่มีมากกว่าพวกเราสามพันเท่าอย่างแน่นอน

ปัจจุบันทหารสัตว์อสูรมีประมาณหกสิบล้านตัว ประชาชนแปดพันล้านตัว ซึ่งมีสิทธิ์เป็นทหารได้ทั้งหมด ฉะนั้นจงมาร่วมแบ่งปันค่าประสบการณ์กับเรา เพื่อชิงปีกแห่งเทพทูตด้วยกันเถิด

ประกาศโดย ไวน์เนอร์

เมธัสอดสายหนามได้ ‘และแล้วเรื่องที่กลัวที่สุดก็บังเกิดขึ้น เฮ้อ! แถมอีกฝ่ายมีจำนวนคนเยอะขนาดนี้ การสร้างอาวุธและพัฒนาพลังจะต้องไวแบบก้าวกระโดดแน่ๆ’

ขึ้นชื่อว่าเป็นเกม ผู้เล่นที่เข้ามาย่อมไม่ต้องอ่อนโยนกับสัตว์อสูรที่ถูกสร้างขึ้นจากระบบ และไม่ต้องกลัวว่าพวกตนทำผิดกฎเรื่องฆ่าสัตว์อสูรล้างเผ่าพันธุ์ เพราะในมิติลับมิได้ตั้งกฎห้ามไว้

สิ่งที่จะระบับการกระทำอันเลวร้าย คงมีเพียงมนิธรรมและสติของแต่ละคนเท่านั้น

จากเหตุการณ์ก่อกบฏของทหารรับจ้างกลุ่มหนึ่ง ทำให้กองทัพยี่สิบเก้าพันรัฐ
ที่นำโดยแม่ทัพวอลฟานเริ่มหมดความไว้วางใจทหารรับจ้าง จึงส่งทหารหลักของยี่สิบ-
เก้าพันรัฐคอยสอดส่องการเคลื่อนไหวของทหารรับจ้างที่ถูกส่งให้ไปพักอยู่ในเมืองร้าง
แม้แต่กองทัพพันปิกที่เป็นผู้เสียหายก็ยังคงคุมเข้มด้วยเช่นกัน

ณ บ้านหลังหนึ่ง

ชายหนุ่มที่ได้หลบจนเต็มอ้อมลุกขึ้นจากเตียงนอนพร้อมกวาดมองไปยังผู้คน
รอบด้านเที่ยวหนึ่ง ในห้องนี้มีพวกดาารูสที่เป็นนายกองนอนเป็นเพื่อน ซึ่งแต่ละคนยัง
คงหลับสนิท ในระดับที่เขาเดินออกจากห้องนอนก็คงไม่รู้สึกรู้สั

‘อืม คงใกล้รุ่งสางแล้วมั้ง ไปเตรียมอาหารดีกว่า’

หลังจากลองฝาท่องไว้กับเพื่อนร่วมบ้าน ผลสุดท้ายอาหารเมื่อวานทำเอาเขา
ปวดหัว จนต้องไปนอนตั้งแต่หัวค่ำ ส่วนคนอื่นๆ กลับสามารถดื่มเหล้ากินอาหารเหล่านี้น
นั้นได้หน้าตาเฉย ซึ่งเขาเองก็ไม่ว่าอีกฝ่ายไม่สนใจเรื่องรสชาติ หรือชื่นชอบอาหาร
แบบนั้นกันแน่

หลังจากเมธัสเดินดูในครัวก็พบว่า นอกจากพวกเครื่องครัวกับเครื่องปรุงพื้นๆ
ทั่วไปแล้วก็ไม่มียี่สิบเก้าพันรัฐอีก เขาถึงเพิ่งนึกได้ว่า ตนหลงมาอยู่ในมิติย้อนยุคแบบมิติ
อันธพาล

‘สงสัยต้องไปหาเอาเองในสวนหลังบ้านสินะ’

เขาตั้งใจเตรียมออกจากครัว ทว่าเปิดประตูไปได้แค่ครึ่งเดียว เสียงของหญิง
สาวก็ดังขึ้น

“ใคร”

เมธัสตกตะลึงเล็กน้อย แต่ก็รีบขานรับทันควัน “ข้าน้อยเองขอรับท่านเราะะ”

เราะะที่สวมเสื้อคลุมยาวสีขาวสภาพคล้ายคนเพิ่งตื่นนอนคล้อยม่อ่อนโยน “เจ้า
ตื่นเข้าไปไหมคะ”

“แต่ท่านเราะะตื่นไวกว่าข้าน้อยนะขอรับ”

เราะะเงยหน้ามองท้องนาที่ไร้ซึ่งดวงจันทร์แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ที่อยู่ใกล้ๆ “ข้า
กำลังเผชิญหน้ากับปริศนาใหม่ที่ยากจะหาคำตอบ”

เขาเดินไปเก็บผักในสวน ซึ่งมีบางส่วนสามารถเก็บไปปรุงอาหารได้ “เรื่องที่ว่า
ทำไมขุนพลคนหนึ่งถึงไปปรากฏตัวได้สองสถานที่ในเวลาเดียวกันนะหรือขอรับ”

แม้จะไม่ได้หันหลังกลับไปมองเจ้านายสาว ทว่าเขาก็รับรู้ได้ถึงสายตาที่จับจ้องมายังแผ่นหลังของเขา

“เจ้าฟื้นความทรงจำแล้วหรือคาเสะ”

“เปล่าขอรับ ข้าเพียงคิดไม่ตกเช่นกันว่า ชุนพลชาโดว์ โซฮาร่าจะมีพลังอนุภาคสูงล้ำขนาดสร้างภาพลวงตากินพื้นที่กว้างไปตลอดแนวเชิงกำแพงบ้อมปราการได้อย่างไรต่อให้เก่งขนาดไหน แต่คนเราสมควรจะมีขีดจำกัดของพลังอยู่บ้าง”

“ใช่! แม้พลังอนุภาคธาตุแสงสว่างจะสามารถบิดเบือนแสงสะท้อนจนกลายเป็นภาพลวงตาได้ แต่ต่อให้เป็นมันก็กินพื้นที่ถึงสามร้อยเมตรไม่ได้อย่างแน่นอน และต่อให้ทำได้ก็สมควรทำได้เพียงครั้งเดียว มิใช่นานถึงขนาดนั้น”

“ข้าเลยคิดว่า ผู้ที่บุกฆ่าล้างบ้อมปราการนารูสและเมืองนี้ สมควรเป็นคนกลุ่มอื่น ที่แฝงตัวมากอบโกยผลประโยชน์ เช่นทรัพย์สินและเสบียงที่หายไป”

“เจ้ารู้จักพวกมันนั่นหรือ”

“ข้าไม่รู้จักคนเช่นนั้นหรอกขอรับ แต่ข้าคิดว่าเป็นแผนให้เกิดความกินแหนงแคลงใจ นับแต่เป็นต้นไป กองทหารรับจ้างทั้งหมดอาจโดนไล่ให้ออกมาเป็นแนวหน้าในศึกที่ไม่มีทางชนะ” เขายิ้มแห้ง “ส่วนพวกฆาตกรก็จะเร้นกายไปก่อคดีครั้งใหญ่ในสถานที่ที่พวกมันเล็งไว้”

ระกะเดินมางัดด้านขวาแล้วจับใบหน้าเขาหันอย่างแรง ดวงตากลมโตเยียบเย็นเพ่งมองเขาชนิดไม่กะพริบตา “เจ้าเคยเป็นเสนานิการของกองทัพไดรีคาเสะ”

“นั่นสิ ข้าอาจเคยเป็นก็ได้”

หญิงสาวโน้มหน้าเข้ามาใกล้ แล้วถามอย่างจริงจัง “ถ้าเจ้าเป็นพวกฆาตกรเจ้าจะเลือกเมืองใดเป็นเหยื่อในครั้งหน้า”

“อืม ท่านระกะช่วยเขียนชื่อเมืองทั้งหมดที่อยู่ใกล้ๆ บ้อมปราการนารูสรอบวงกลมนี้หน่อยสิ”

แปะ!! พิว! เขาตืดนิ้วเบาๆ พร้อมผสมสานจิตชาติ สร้างสายลมเล็กๆ วาดวงกลมลงบนพื้นกึ่งกลางระหว่างเขากับระกะ

“เจ้าควบคุมพลังอนุภาคเก่งไวไปแล้วนะคาเสะ” หญิงสาวจับจ้องเขาก่อนจะใช้กิ้งไม้เล็กๆ เขียนรายชื่อเมืองรอบวงกลมอย่างคล่องแคล่ว “หากวงกลมคือบ้อมนารูสเจ้าคิดว่าเมืองต่อไปจะเป็นเมืองใด”

“ขอยืมหน่อยนะขอรับ” เขานำกิ่งไม้ในมือแม่ทัพสาวมาหมุนตรงกลางวงกลม “ข้าขอสดวิงวอนถามท่านเทพาทูส หากท่านรู้ว่าผู้ก่อบาปกำลังจะก่อการที่ใด ขอให้ปลายไม้นี้หยุดอยู่ที่ชื่อของเมืองนั้น”

เรกะหันมามองด้วยสายตาคัลล้ายเจคอนวิกลจริตพร้อมตะคอก “นี่เจ้าเล่นบ้าอะไร ชีวิตคน...”

“ท่านหาทูสบอกต่อข้าว่า” เขามันเสียงใสชื่อ “ฆาตกรกำลังมุ่งหน้าไปยังเมืองไวต์สเฟียร์”

แม่ทัพสาวสะท้านไปทั้งร่าง เธอลุกขึ้นกลับไปนั่งเก้าอี้พลงพึมพำเบาๆ ครู่หนึ่งก่อนหันมาพยักหน้า “ก็มีสิทธิ์เป็นไปได้ ว่าแต่ทำไมเจ้าถึงถามเทพาทูสล่ะ หรือว่าเจ้าเคยเป็นนักบวชของมหาวิทยาลัยที่ถูกทำลายไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน”

เมธัสเอียงคอถาม “เอ๊ะ! สงสัยข้าจะเคยเป็นนักบวชด้วยมั้ง”

เรกะส่ายหน้าด้วยท่าที่เอือมระอา ก่อนจะถาม “เจ้าจะทำอะไร พวกฟาร์และเนีย ยังไม่ตื่นเลยนะ”

“อ๊ะ! ที่กินเมื่อวานมันใช่อำหารหรือ เอาเป็นว่าขอข้าทำซุ้ยๆ กินเองดีกว่า”

เขารีบเดินเข้าไปในห้องครัว แล้วจัดการทำอาหารที่กินแล้วมีความสุข

แต่ชายหนุ่มมีรูหรือกว่า หลังจากมือนั้นไปเขาจะถูกสั่งให้เข้าครัวไปชั่วชีวิต